Lucky in Love
Jill Shalvis

Lira*
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Noroc în dragoste
Jill Shalvis

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SHALVIS, JILL
Noroc în dragoste / Jill Shalvis; trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1427-8
1. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31-135. 1

JILL SHALVIS
Noroc în dragoste
Traducere din limba engleză Alina Rogojan/Graal Soft

Lui Laurie, Melinda şi Mary pentru că mi-au găsit toate greşelile. Dacă mai sunt şi altele, îmi aparţin.

Lui Helenkay Dimon, Susan Anderson, Kristan Higgins şi Robyn Can pentru cea mai super-tare plimbare cu limuzina de care am avut parte vreodată (în regulă, SINGURA plimbare cu limuzina de care am avut parte vreodată), oferită chiar a doua zi după ce am predat această carte (iar faptul că am câştigat un premiu Rita în seara aceea a fost cireaşa de pe tort!)
Lui Jolie şi Debbie pentru că m-au ajutat să-l construiesc pe Ty, bucată cu bucată.
Lui Robyn Carr pentru cam toate celelalte.
Vă iubesc pe toţi!

Prolog

Tot ce-ţi trebuie e iubire. Dar nu strică nici puţină ciocolată din când în când.

Fulgerul desenă o săgeată pâlpâitoare peste pleoapele închise ale lui Ty Garrison. Peste o clipă, bubuitul tunetului îl făcu să se ridice brusc în capul oaselor, gâfâind ca şi cum tocmai ar fi terminat un maraton.

Un vis, doar acelaşi vis blestemat de copil de patru ani.

Transpirat şi tremurând ca o frunză, îşi frecă energic mâinile peste faţă. De ce nu putea să viseze despre ceva plăcut, de exemplu sex cu triplete?

împinse plapuma la o parte şi, gol-puşcă, se duse să deschidă larg fereastra. Răcoarea furtunii de primăvară îi dezmierdă pielea încinsă, ajutându-l să-şi combată impulsul de a închide ochii. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi întors acolo. Amintirile se dovedeau însă prea puternice.

-Aterizăm în zece minute, anunţă pilotul în timp ce avio-nul zbura la mică altitudine, învăluit în beznă, în toiul unei furtuni aprige.

Când mai rămaseră opt minute, aparatul începu să vibreze.

Când mai rămaseră şase fu lovit de trăsnet.

Apoi se produse o explozie, una atât de violentă încât aproape îi sparse timpanele.

Ty îşi dădu capul pe spate pentru a lăsa ploaia să-i biciuiască trupul prin fereastra deschisă. Ascultând cum valurile Pacificului se izbeau zgomotos de stânci, se forţă să inspire adânc aerul parfumat de mireasma pinilor care, în mod straniu pentru luna aprilie, îi amintea de Crăciun.

Nu mai era medic în cadrul forţelor SEAL şi nu mai era cel care îşi ţâra trupul nevolnic dintr-un avion în flăcări, sufocat de revelaţia că era singurul care încă mai respira, că nu reuşise să salveze absolut pe nimeni. Se afla în

statul Washington, în Lucky Harbor, un orăşel de pe litoral. Avea în faţă oceanul, iar în spate munţii Olympic.
Era în siguranţă.
Cu toate acestea, următorul fulger aproape că-l făcu să-şi iasă din minţi de spaimă. Enervat de propria slăbiciune, Ty închise fereastra. In mod clar, era o idee foarte proastă să înfulece o pizza cu ardei iute chiar înainte de culcare.
Ştia însă că explicaţia pentru coşmarurile lui nu se regăsea în ceva atât de simplu precum o pizza. Era neliniştea provocată de lipsa de ocupaţie. Lucra în con-tinuare în domeniul operaţiunilor speciale, dar nu îşi reluase munca de paramedic de urgenţă. în schimb, furniza punctual servicii unor agenţii guvernamentale, activitate care îi oferea o sursă destul de satisfăcătoare de adrenalină. Plus că îi convenea de minune - sau cel puţin îi convenise până cu şase luni în urmă, când, aflat într-o misiune, fusese nevoit să sară pe fereastră de la etajul doi pentru a nu fi împuşcat şi se rănise din nou la picior.
Acum, când îşi întinse piciorul respectiv, se crispă din cauza durerii. Voia să se întoarcă la treabă. Trebuia să se întoarcă, dar nu o putea face fără permisiunea medicului. îşi puse o pereche de blugi, înşfăcă o cămaşă de pe spătarul unui scaun şi ieşi din încăpere în timp ce afară furtuna continuă să facă ravagii. Traversă casa mare şi aproape goală pe care şi-o închiriase provizoriu, îndreptându-se spre garaj. Trebuia să se mulţumească doar cu o cursă rapidă în toiul nopţii şi eventual o oprire scurtă la localul deschis toată noaptea, dar era şi acesta un punct de pornire.
Inspiră adânc atunci când aprinse lumina, delectân- du-se cu mirosul de ulei de motor, scule bine gresate şi cauciucuri. în stânga lui se afla un GMC Jimmy din ’72, un proiect pe care îl prinsese din zbor. Nu avea nevoie

de bani. Era bine plătit ca agent de operaţiuni speciale, însă recondiţionarea vehiculelor de colecţie avea darul de a-l distrage de la gândurile negre. Maşina din dreapta lui, un Shelby Mustang din ’68, nu era un proiect de umplut timpul liber. Era jucăria lui iubită, iar acum îl striga. Stăpânindu-şi o grimasă de durere, se întinse pe căruciorul plat şi se strecură sub şasiu. Doar aşa putea să-şi alunge din minte problemele, doar aşa putea să le nege, să le evite.
Doar aşa putea să se liniştească în toiul furtunii.

capitolul 1
Pune ciocolata în pungă şi nu va avea nimeni de suferit.
Explozia de lumină a fulgerului o orbi pe Mallory Quinn, care tocmai fugea prin ploaie de la maşină la intrarea în local.
O secundă.
Două secunde.
Când ajunse la trei cu numărătoarea în gând, tunetul bubui şi făcu pământul să se cutremure. Un vânt sălbatic aproape o dărâmă de pe picioare. îşi uitase umbrela în dimineaţa aceea şi era mai bine aşa, altfel probabil şi-ar fi luat zborul ca Mary Poppins.
O a doua săgeată luminoasă, chiar mai intensă de-cât prima, brăzdă neuniform văzduhul. Mallory icni când totul se lumină preţ de o clipă ca în miezul zilei: cheiul din spatele localului, oceanul tumultuos, cerul ameninţător.
în momentul în care peisajul se cufundă din nou în beznă, Mallory se năpusti în cafeneaua Eat Me cu ră-suflarea tăiată, de parcă ar fi avut pe urme o întreagă haită de diavoli din iad. Nici măcar nu le-ar fi oferit o pradă prea apetisantă, îşi zise, privindu-şi cizmele urâte din blană artificială.
In Lucky Harbor toate magazinele şi localurile aveau tendinţa să tragă obloanele după ora zece, şi nici noaptea aceasta nu făcea excepţie. Cafeneaua era pustie, în afară de o singură clientă aflată la bar şi chelneriţa din spatele tejghelei. Cu o siluetă zveltă şi picioare îungi, Amy Michaels cea spirituală şi cinică îi amintea lui Mallory de Xena, prinţesa războinică. Pe bună dreptate, ţinând seama că Amy manifesta o atitudine mai mult decât curajoasă faţă de greutăţile vieţii.

în ochii ei întunecaţi apăru o expresie amuzată la intrarea în forţă a prietenei sale.
- Bună, spuse Mallory, luptându-se cu vântul pentru a închide uşa în urma ei.
- Arăţi cam speriată, zise Amy în timp ce ştergea tej-gheaua barului. Iar citeşti Stephen King în gărzile mai puţin aglomerate, Soră Nightingale1?
Zgribulită, Mallory se scutură cât de bine putu de ploaia îngheţată. Ziua ei începuse cu un milion de ani în urmă, la prima geană de lumină, când ieşise din casă în mare grabă, ca întotdeauna, fără jachetă. Şaptesprezece ore mai

târziu, după o gardă la Urgenţe incredibil de lungă, era îmbrăcată tot în halatul medical, cu un pulover subţire deasupra, iar întregul ansamblu i se mula pe corp ca o a doua piele. Ea nu semăna cu o prinţesă războinică, nici pe departe. Poate cu o doamnă de companie care tocmai fusese salvată de la înec. Tremurând înfrigurată, răspunse:
-Nu Stephen. Am fost nevoită să renunţ la el. Luna trecută n-am fost bună de nimic după ce am recitit Strălucire.
-S-au săturat cei de la dispeceratul de urgenţe să-ţi tot preia apelurile cu „Am văzut o umbră la fereastră"? o întrebă Âmy cu prefăcută seriozitate.
- Hei, asta s-a întâmplat o singură dată. Renunţând la încercarea de a-şi mai stoarce părul, Mallory ignoră chicotul cu subînţeles al prietenei sale. Şi ţin să te informez că într-adevăr era un bărbat la fereastra mea.
- Da. Septuagenarul domn Wykowski, care se rătăcise în cursul plimbării lui obişnuite prin cartier.
Ceea ce era, din păcate, adevărat. Totuşi, chiar dacă domnul Wykowski era un om foarte de treabă, semăna mult cu Jack Nicholson în Strălucire.
-Ar fi putut ieşi o situaţie foarte urâtă.
Amy clătină din cap în timp ce umplea suporturile de şerveţele.
- Locuieşti pe Aleea Pensionarilor. Cea mai gravă „situaţie" în care te-ai putea afla ar fi dacă maşina de transport
1 Florence Nightingale (1820-1910) - statisticiană şi infirmieră britanică, fondatoarea serviciilor modeme de îngrijire a bolnavilor (n.red.)

invalizi nu ar apărea la timp pentru a duce pe toată lumea la seara de Bingo.
Şi asta era adevărat. Căsuţa lui Mallory era înconju-rată de alte căsuţe populate în cea mai mare parte de vârstnici. Dar nu avea motive să se plângă. Vecinii erau nişte oameni foarte cumsecade, care întotdeauna aveau de oferit o porţie de prăjitură la cafea. Sau o poveste despre o boală sau două. Sau două sute.
Mallory moştenise casa de la bunica ei, cu tot cu o ipotecă atât de apăsătoare, încât probabil ar fi fost ne-voită să-şi vândă primul născut. Dacă ar fi avut un prim născut. Insă pentru aşa ceva ar fi preferat să fie căsătorită, iar pentru a fi căsătorită ar fi trebuit să găsească Tipul Perfect. Numai că ultimii doi Ţipi Perfecţi din viaţa ei o părăsiseră fără multe menajamente.
O rafală puternică o făcu să-şi întoarcă privirea spre fereastră, moment în care înlemni. Ningea.
-Uau, ce repede s-a făcut frig!

- E primăvară, bombăni Amy. De ce naiba ninge primăvara? Mi-am schimbat deja cauciucurile de iarnă.
Clienta de la tejghea se răsuci să privească ninsoarea.
-Rahat. Nici eu nu am cauciucuri de iarnă.
Părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani, iar după pronunţia sacadată se trăgea din nord-estul ţării. Dacă Amy era Xena, iar Mallory o doamnă de compa-nie, femeia aceasta era sora lui Bărbie cea Blondă, o va-riantă mai tânără, mai drăguţă şi cu mult mai naturală.
- Sunt cu un VW Broscuţă din ’72, preciză ea.
Cum şi anvelopele ei erau extrem de uzate, Mallory
îşi muşcă buza de jos şi se uită pe fereastră. Poate dacă ar fi plecat imediat, avea şanse să scape fără probleme.
- Ar trebui să aşteptăm până se termină, sugeră Amy. Nu are cum să dureze.
Mallory se abţinu s-o contrazică. Oricum, se afla în situaţia aceea numai din vina ei. Decisese să ignore prognoza după ce, cu o săptămână în urmă, îl luase în serios pe tipul de la meteo, care promisese temperaturi în jur de treizeci de grade. în ziua respectivă fusese un frig crâncen; drept consecinţă, îşi petrecuse o zi foarte lungă

dârdâind în unitatea de primiri urgenţe, iar sfârcurile o dureau şi acum.
-Nu am timp să stau până se termină, spuse ea, ho-tărâtă să nu piardă nici un minut din cele opt ore neîn-trerupte de somn care o aşteptau.
Şoferiţa de VW purta o fustă diafană de vară şi două cămăşuţe subţiri una peste alta. Mallory nu fusese singu-ra luată prin surprindere. Totuşi, femeia nu părea prea îngrijorată, din moment ce înfuleca tacticos o negresă mare şi apetisantă.
- îmi pare rău, murmură Amy, observând că lui Mal- lory îi lăsa gura apă. Aia a fost ultima.
- Mai bine aşa. Oricum, nu voiam decât să iau tortul
luijoe. .
Joe, fratele ei mai mic, împlinea douăzeci şi patru de ani a doua zi. Ultimul lucru pe care şi-l dorise fusese o petrecere în familie, dar, cum în ultima vreme avusese puţin de lucru la atelierul de sudură, planurile de a mer-ge în weekend la Las Vegas cu prietenii nu se materiali-zaseră din lipsă de bani. în aceste condiţii, mama lor se oferise să organizeze petrecerea şi o însărcinase pe Mallory să aducă un tort. Mai exact, o însărcinase să facă un tort, dar ea era atât de neîndemânatică la bucătărie, încât i se păruse firesc să trişeze.

- Spune-mi, te rog, că nimeni din familia mea nebună nu a văzut deja tortul, ca să pot să mă laud că este opera mea.
- Fata cea cuminte din Lucky Harbor îşi minte mama, zise Amy ţâţâind dezaprobator. Ruşine să-ţi fie.
Aşa o ştia tot oraşul, „fata cea cuminte". Ca să fie sin-ceră, chiar juca acest rol. Dar avea motivele ei - motive temeinice -, nu că ar fi vrut să reflecteze la ele acum. Sau altă dată.
- Da, da. Dă-mi-l odată. Sunt aşteptată la o întâlnire.
- Ba nu eşti. Aş fi auzit şi eu dacă era cazul.
- E o întâlnire secretă.
Amy izbucni în râs. Lucky Harbor era un orăşel ex-traordinar, ai cărui locuitori erau modele de cinste. Ai fi putut lăsa un vas plin de aur pe bancheta din spate

şi nu ţi-ar fi fost furat. Dar era imposibil să păstrezi vreun secret.
-Chiar sunt aşteptată la o întâlnire. Cu propriul meu pat, recunoscu Mallory. Eşti fericită?
Amy, decizând cu înţelepciune să nu-i împărtăşească replica spirituală care-i trecuse prin minte, o luă spre bucătărie ca să aducă tortul. Exact în clipa aceea explodă un nou fulger, urmat îndată de un bubuit asurzitor. Prinsă în ghearele furtunii, întreaga clădire se clătină din temelii. Cum momentul părea să se prelungească la nesfârşit, cele trei femei se traseră cât mai aproape una de cealaltă.
- Brusc nu îmi mai pot scoate din cap scenele din Strălucire, murmură blonda.
-Nici o grijă, spuse Amy. Scenele demne de un film de groază nu sunt chiar atât de frecvente în orăşelul nostru idilic.
Izbucniră toate trei într-un râs fără vlagă, care se stinse sub bubuitul unui tunet capabil să le spargă timpanele. In clipa următoare, cu un zgomot înfiorător, vântul spulberă atât fereastra din faţă, cât şi uşa.
In tăcerea şocată care se lăsase, creanga unui copac doborât flutura obscen spre ele prin deschizătura nou apărută.
Mallory o înşfăcă pe femeia de lângă ea şi amândouă se strecurară rapid în spatele tejghelei lângă Amy.
- Doar în caz că se sparg şi alte geamuri, reuşi ea să îngaime. Aici suntem cel mai în siguranţă, cât mai de-parte de cioburi.
-Nu am să mai râd niciodată de tine şi de domnul Wykowski, bolborosi Amy.
-Aş vrea să-mi dai asta în scris.

Mallory se ridică în genunchi să arunce o privire peste tejghea la copacul care bloca uşa din faţă.
- De aici nu pot să ajung la negresa mea, oftă Blondina. Am mare nevoie de negresa mea.
- O nevoie şi mai presantă ar fi s-o ştergem de aici, murmură Amy.

- Furtuna e deja prea violentă, zise Mallory. E periculos să plecăm. Dar ar trebui să sunăm pe cineva pentru copacul ăla
Blondina îşi scoase telefonul mobil şi se holbă la ecran.
-Am uitat că sunt în fundul pământului. Nu există semnal în jumătate din oraş. Luându-şi seama, făcu o grimasă. Scuze. Doar azi am ajuns. Sunt sigură că Lucky Harbor e o fundătură foarte drăguţă.
-Are unele momente. Mallory îşi pipăi buzunarele, căutându-şi propriul telefon, apoi îşi aminti. Rahat! Al meu e în maşină.
- Iar al meu e mort, completă Amy. însă putem folosi telefonul fix din bucătărie, câtă vreme încă mai avem curent.
Exact în clipa aceea, luminile pâlpâiră şi se stinseră. Simţind cum în stomac i se aşezase un pietroi uriaş, Mallory îşi certă prietena:
- Nu te-ai putut abţine să nu zici nimic.
Blondina se foi o clipă, apoi, spre mirarea celorlalte,
produse o lumină albastră.
- E o aplicaţie care imită o brichetă, spuse ea arătân- du-le telefonul pe ecranul căruia jucau flăcările ca la o brichetă Bic adevărată. Singura problemă e că îmi des-carcă bateria foarte rapid, aşa că va trebui să o ţinem închisă până apare o urgenţă reală.
Apăsă pe butonul de întoarcere la ecranul principal, şi totul se cufundă într-o beznă deplină.
Când o pală de vânt proiectă un nou torent de cio-buri pe podea, bricheta se reaprinse imediat.
- Urgenţă, şopti Blondina, ghemuindu-se lângă tovarăşele sale de suferinţă.
- Naiba să-l ia de tort, mormăi Mallory.
- Naiba s-o ia de furtună, îi ţinu Amy isonul.
-Naiba s-o ia de viaţă, încheie Blondina. Palidă, le
privi. Asta ar fi momentul perfect ca una din voi să anunţe că are un prieten mare şi puternic care o să vină să vă caute.
- Nici o şansă, spuse Amy. Cum te cheamă?
- Grace Brooks.

- Ei bine, Grace, eşti nou-venită în Lucky Harbor, aşa că da-mi voie să te pun la curent. Sunt o grămadă de ţipi mari şi puternici în oraş. Dar eu mă descurc singură şi în situaţiile dificile.
Grace şi Mallory îi studiară fusta scurtă cu imprimeu militar şi cizmele de fată cu care nu te pui, completate cu un tricou mulat care îi dezgolea braţele bronzate şi tonifiate. Peste întregul ansamblu sexy şi dur, Amy purta un şorţ roz cu sigla Eat Me care nu se potrivea de nici un fel. Ii dăduse o notă personală aplicând un cerc din bandă adezivă roşie în jurul siglei şi trăgând o dungă pe mijlocul acestuia.
- Sunt convinsă, îi spuse Grace cu sinceritate.
- Numele meu e Amy. Smucind din bărbie spre prietena ei, adăugă: Iar ea e Mallory, care e complet opusul meu şi e considerată fata cea cuminte a oraşului.
- încetează!
Protestul lui Mallory nu avu nici un succes.
- Dacă o bătrână trebuie ajutată să treacă strada, dacă un copilaş cu genunchiul julit are nevoie de un plasture şi un pupic, dacă un bărbat mare şi puternic e în căutarea unei domniţe blânde şi simpatice, aflate la ananghie, Mallory intervine prompt.
-Şi el unde e, atunci? întrebă Grace. Bărbatul ei mare şi puternic?
- Intreab-o pe ea, zise Amy ridicând din umeri.
Mallory se strâmbă, dar nu putea să ascundă adevărul.
- Se pare că nu mă prea pricep să-l păstrez lângă mine pe Tipul Perfect.
-Atunci ieşi cu un Tip Defect, îi sugeră Amy.
- Mai taci.
Deloc dornică să discute despre viaţa ei amoroasă - sau despre lipsa acesteia -, Mallory se ridică din nou în genunchi să arunce o privire afară, în speranţa că ninsoarea se mai rărise.
Nu era cazul. Rafalele de vânt suflau zăpada grea în lateral, izbind-o în geamurile încă întregi şi spulberând-o prin cele deja sparte. Mallory lungi gâtul şi se uită spre bucătărie. Dacă ieşea pe uşa din spate trebuia să ocolească

toată clădirea pentru a ajunge la maşina ei, unde se afla telefonul. Şi asta printr-o beznă deplină.
Nu avea însă de ales, îşi spuse. Exact în clipa în care se ridică în picioare, cele două geamuri de deasupra chiuvetei din bucătărie se făcură ţăndări cu un zgomot care îi opri inima în loc.
-Sfinte Sisoe! bâigui Grace aprinzând rapid simula- crul de brichetă.
Ţinându-se una de cealaltă, se holbară la ramura groasă ce flutura cu neruşinare spre ele prin deschiză-tura nou apărută.
- Jan o să-şi iasă din minţi de furie, spuse Amy.
Jan era proprietara localului. Avea cincizeci şi ceva de ani, era morocănoasă chiar şi în cele mai bune zile ale ei şi detesta să cheltuiască şi un sfanţ din banii câş-tigaţi din greu pe orice altceva în afară de partidele de poker online.
Temperatura din bucătărie scăzu considerabil când vântul rece şi zăpada ajunseră peste ele.
-Am auzit pe cineva pomenind de tort? întrebă Grace cu glas tremurător.
Jucară piatră-foarfecă-hârtie. Amy pierdu şi fu nevoită să se târască până la frigider pentru a aduce tortul.
-Nu te deranjează? o întrebă pe Mallory în timp ce împărţea furculiţe.
Mallory coborî privirea spre tort. Cu o lună în urmă avusese impresia că halatul îi era cam strâmt, aşa că renunţase la ciocolată. Dar uneori mai trebuia să faci şi excepţii.
-Este o urgenţă care necesită tort. Joe o să supra-vieţuiască.
Prin urmare, în loc să încerce să pornească la drum pe carosabilul înzăpezit, se înfipseră toate trei în tort. Şi acolo, în bezna de smoală a nopţii, speriate de furtună, dar încurajate de zahăr şi ciocolată, stătură la poveşti.
Grace le spuse că, atunci când economia suferise o prăbuşire neaşteptată, cariera ei spectaculoasă de ban-cher de investiţii se evaporase peste noapte, deodată cu apartamentul luxos, cârdurile de credit şi portofoliul de acţiuni.
I se oferise o vagă posibilitate de a se angaja

la Seattle, aşa că străbătuse întreaga ţară pentru a ajunge acolo, dar la sosire descoperise că slujba respectivă presupunea să se culce cu preşedintele companiei. Evident, îi spusese să-şi bage oferta undeva. Acum se gândea să încerce în Los Angeles. Obosită fiind, hotărâse cu câteva ore în urmă să facă o oprire în Lucky Harbor. Cum găsise un cupon de reduceri pentru pensiunea locală, avea de gând să rămână câteva zile ca să-şi pună gândurile în ordine.

- Sau până rămân fără bani şi ajung în stradă, conchise ea cu un zâmbet trist.

-Ai să găseşti tu ceva, zise Mallory luând-o de mână. Sunt sigură de asta.

- Sper că ai dreptate. Grace expiră prelung, tremură-tor. îmi pare rău că m-am descărcat pe voi. Presupun că am ţinut totul în mine prea mult timp şi pur şi simplu a dat pe dinafară.

- Să nu-ţi pară rău, spuse Amy în timp ce lingea nişte glazură de pe deget. Pentru asta sunt nopţile întunecate şi furtunoase. Pentru confesiuni.

- Ei bine, m-aş simţi mai în largul meu dacă v-aţi deşerta şi voi sacul.

Mallory, care nu se dădea în vânt după confesiuni, îi aruncă o privire lui Amy.

- Nu te uita la mine, spuse aceasta. Povestea mea nu are nimic special.

- Mi-ar plăcea oricum să o ascult, insistă Grace aple- cându-se spre ea plină de speranţă.

Amy ridică din umeri, părând la fel de ezitantă ca prietena ei.

-E doar o poveste obişnuită, absolut tipică, despre un om sărăcit peste noapte.

- Poftim? exclamă surprinsă Mallory, cu furculiţa încremenită în aer.

Deşi trecuseră câteva luni de când se stabilise în oraş, Amy nu oferise niciodată prea multe detalii despre viaţa ei personală.

- Ei bine, mai corect spus ar fi un om îmbogăţit peste noapte, doar pentru a sărăci la loc, se corectă Amy.

- Povesteşte-ne, o îndemnă Grace, întinzându-se după încă/) bucată de tort.

- în regulă, dar e ditamai clişeul hidos. Unul în care o femeie obişnuită să trăiască în mizerie, intr-o rulotă, ajunge să se mărite cu un tip bogat, dar fata ei îl calcă pe coadă pe noul tată vitreg, e alungată cu grosolănie de acasă la vârsta de şaisprezece ani şi dezmoştenită de orice fonduri la care ar fi avut dreptul după majorat. Falită, fără nici un fel de calificare, fata străbate întreaga ţară mergând cu maşini de ocazie, cuplându-se cu oa-meni complet nepotriviţi, apoi cu alţi oameni nepotri-viţi, până se vede pusă în faţa unei alegeri. Ori îşi repară viaţa, ori moare. Decide că e mai bine să-şi repare viaţa şi ajunge în Lucky Harbor, pentru că bunica ei şi-a pe-trecut aici o vară în urmă cu un milion de ani, iar vara aceea i-a transformat toată viaţa.

Cu inima strânsă, Mallory se întinse să o prindă şi pe Amy de mână.

- Of, draga mea!

-Vezi? îi spuse Amy lui Grace. E bunătatea întruchi-pată. Nu se poate abţine.
- Ba pot, zise Mallory.
însă era o minciună. Chiar îi plăcea să ajute oamenii. Amy avusese dreptate, efectiv nu se putea abţine.
- Şi să nu crezi că nu am observat că refuzi să ne destăinui vreunul dintre punctele tale vulnerabile, îi atrase Amy atenţia.
- Poate mai târziu, replică Mallory, lingându-şi furculiţa. Sau poate niciodată. Se oferea pe sine în permanenţă şi în întregime, era inevitabil în profesia ei şi era o parte esenţială din firea ei, dar tocmai de aceea ţinea să păstreze intactă o ultimă barieră a intimităţii. îmi mai iau o bucată, adăugă ea peste câteva clipe.
- Negarea e prietena ei nedespărţită, o informă Amy pe Grace în timp ce Mallory îşi tăia o a doua bucată consistentă de tort. Presupun că are legătură cu faptul că e singura întreagă la cap din toată familia aia nebună. Nu crede că are dreptul îa fericire, pentru că ciocolata aia pare să fie un substitut pentru ceva.
- Mersi pentru şedinţa gratuită de terapie.

Insă cuvintele lui Amy se apropiaseră inconfortabil de adevăr. Familia ei chiar era nebună, iar ea făcea efor-turi uriaşe pentru a nu o lăsa să se destrame. în plus, de când îi murise sora, Karen, nu-şi mai putea îngădui să fie complet fericită. Cuprinsă de un frison, întrebă:
- Nu există pe aici o cutie cu obiecte pierdute în care să găsim vreo jachetă sau un pulover?
-Nu. Jan vinde totul pe eBay. Amy puse jos furculiţa şi se lăsă pe spate. Uită-te la noi cum stăm aici şi ne îndopăm cu tort pentru că nu avem opţiuni mai bune pentru o seară de vineri.
-Hei, eu, una, am opţiuni, spuse Grace. Doar că o furtună cumplită stă în calea strategiilor noastre de evadare. Când Amy îi aruncă o privire amuzată, îşi lăsă umerii să cadă şi oftă: în regulă, n-am nici o opţiune.
-Nici eu, admise Mallory cu un suspin. Şi eu sunt împotmolită. Sunt mai mult decât împotmolită, bine? Sunt echivalentul unei maşini cu bateria descărcată, pană la toate roţile, fără combustibil în rezervor şi care nici nu are acces la servicii de asistenţă rutieră. Ce ziceţi de asta pe post de confesiune?
Grace şi Amy râseră încet, scoţând pe gură norişori de aburi condensaţi. Stăteau ghemuite laolaltă, încer-când să-şi împartă căldura trupurilor.

- Ştiţi, spuse Amy, dacă supravieţuim nopţii ăsteia o să...
- Hei, se burzului Mallory. Normal că o să supravie-ţuim. Imediat ce ninsoarea se mai potoleşte o să dăm la o parte crengile, o să mergem la maşina mea şi o să chemăm ajutoare şi...
- Of, te pricepi ca nimeni alta să distrugi un moment dramatic!
- Scuze. Te rog să continui.
- Mersi. Dacă supravieţuim, repetă Amy cu falsă gravitate, am de gând să păstrez în congelator un tort exact ca ăsta, doar pentru noi. în plus... după câteva clipe de gândire, adăugă pe un ton mai cald: Aş dori să aduc câteva îmbunătăţiri în viaţa mea. Vreau să o trăiesc efectiv, în loc să o las să treacă peste mine. Am să-mi fixez

rădăcini şi am să-mi fac prieteni adevăraţi, chestie de care n-am fost în stare până acum.
- Eu sunt o prietenă adevărată, îi şopti Mallory strân-gând-o de mână. Mai ales dacă vorbeşti serios în privin-ţa tortului.

Gura lui Amy se curbă într-un zâmbet. La rândul ei, Grace spuse:
- Dacă supravieţuim, am să-mi găsesc ceva mai mult decât un loc de muncă. M-am săturat să mă tot învârt în jurul cozii. De data asta vreau să caut fericirea, în loc să aştept să mă găsească ea pe mine. Am aşteptat destul.

Amy şi Grace o fixară pe Mallory cu priviri întrebă-toare. Oftând, aceasta se gândi că problema nu era să-şi stabilească priorităţile. Voia să se dezlănţuie, să facă tot ce îşi dorea, să nu mai joace rolul de mediator şi liant în toate împrejurările. Cum nu putea să spună asta, îşi scormoni prin minte până găsi ceva convenabil:

-Weekendul viitor organizez un eveniment caritabil în beneficiul spitalului, un dineu de gală. Eu sunt singura asistentă din secţie care nu are partener. Dacă supravieţuim, ar fi grozav să-mi găsesc unul.
- Păi, dacă tot îţi pui o dorinţă, măcar să fie ceva ca lumea, o sfătui Amy. Doreşte-ţi să se lase şi cu o scurtă tăvăleală.

-O tăvăleală, murmură Grace visătoare. O, ce dor mi-e de o tăvăleală.
- O tăvăleală, repetă Mallory.
- Sex fierbinte, îi traduse Grace.

-Şi, din moment ce ai zis deja că treaba cu Tipul Perfect nu-ţi iese niciodată, ar trebui să-ţi cauţi un Tip Defect, trase Amy concluzia.

-	Sigur, spuse Mallory, perfect convinsă că, în primul rând, nu exista nici un Tip Defect prin apropiere şi, în al doilea rând, chiar dacă ar fi existat, nu ar fi fost interesat de ea.
Amy îşi scoase din buzunarul şorţului carneţelul pe care îşi nota comenzile.
-	Ştii ce? Am să-ţi fac o listă cu posibilii candidaţi. Aşa, fără să mă gândesc prea mult, îmi vin în minte doi. Doctorul Josh Scott de la spital şi Anderson, patronul

magazinului de amenajări interioare. Mai sunt şi alţii, fără îndoială. Pro mite-mi că dacă îţi iese în cale vreun Tip Defect, ai să-i dai o şansă. Câtă vreme nu e vreun infractor, desigur.
Era bine de ştiut că existau totuşi nişte limite. Când Amy îi întinse degetul mic de la mână intr-un gest care îi amintea de jurămintele solemne făcute între copii, Mallory nu avu de ales decât să accepte pactul.
-	Promit... Se întrerupse când din dreptul zidului din faţă răsună o bufnitură. Cu glas tremurător, şopti: Aia n-a fost o creangă. A părut a fi un pumn.
-Se poate să fi fost o piatră, spuse Grace, veşnica optimistă.
Dădură toate din cap, deşi explicaţia cu piatra nu li se părea plauzibilă. Mallory fusese cuprinsă de o pre-simţire neagră, aceeaşi care o lovea uneori la Urgenţe înainte să le sosească un caz grav.
-	îmi dai voie? o întrebă pe Grace, arătând spre smart- phone-ul acesteia.
Când Grace i-l oferi, se ridică în picioare şi folosi aplicaţia brichetă ca să arunce o privire peste marginea tejghelei.
Nu era de bine.
Uşa deschisă era acum blocată de un noian de zăpa-dă. Era de-a dreptul incredibil pentru perioada aceea din an, dar din cer cădeau fulgi mari şi rotunzi care se acumulau rapid.
Bufnitura răsună din nou, iar peste urletul sălbatic al vântului Mallory avu impresia că desluşea şi un geamăt. Un geamăt de durere.
-	Poate că cineva încearcă să ajungă înăuntru. Poate că e rănit.
-	Mallory, spuse Amy. Nu face asta.
-E prea periculos să ieşi în momentul ăsta, zise şi Grace prinzând-o de mână.
-	Dar nu pot să-l ignor pur şi simplu.

Cu braţele strânse în jurul corpului, Mallory porni hotărâtă spre uşă. Nu putea să stea deoparte când un om avea necazuri. Era eternul sindrom al copilului mijlociu şi totodată blestemul profesiei de asistentă medicală.

Simţind cum cioburile îi scrâşneau sub tălpi, se în- fioră când ninsoarea o izbi în faţă. In mod uluitor, cadrul de aluminiu al uşii supravieţuise impactului în momentul în care sticla se făcuse ţăndări. împinse deoparte o creangă groasă, ridică telefonul în faţa ei şi scrută întunericul.

Nimic în afară de ninsoarea densă.

- Hei, strigă ea făcând un pas afară, pe treptele de beton de la intrare. E cineva...

Când o mână i se încolăci în jurul gleznei, Mallory se întrerupse cu un ţipăt speriat şi căzu la pământ.

capitolul 2

Dacă am de ales între bărbaţi şi ciocolată, daţi-mi
ciocolata!

Mallory se târî în spate, sau cel puţin încercă, însă o mână masivă îi imobiliza glezna. Mâna părea să apar-ţină un trup şi mai masiv. Simţind cum spaima îi în-cleşta pieptul ca o gheară, reacţionă fără să gândească şi izbi cu telefonul lui Grace în capul acoperit de glugă al atacatorului. Bărbatul, care era lăţit pe spate, pe jumătate acoperit de zăpadă, gemu fără să-i dea drumul la gleznă. Sunetul nu o scoase pe Mallory din starea de panică, însă îi aduse o altă emoţie la suprafaţă. îngrijorare. Cum individul nu încercase să o rănească, se aplecă peste el şi şterse zăpada ca să-l vadă mai bine - ceea ce nu se dovedi deloc uşor, căci vântul o izbea din toate părţile, aducând noi rafale de zăpadă îngheţată care o plesneau peste faţa dezgolită.

-Eşti rănit?

Necunoscutul nu răspunse. Geaca de puf îi era des-chisă, era ud şi dârdâia. Dându-i la o parte de pe frunte părul castaniu, Mallory observă prima problemă. Avea o tăietură urâtă deasupra unei sprâncene, o rană care sângera într-un firicel ce i se scurgea peste tâmplă şi peste ochiul umflat. Nu din locul unde îl lovise

ea cu telefonul mobil, din fericire, ci în urma impactului cu un obiect mult mai mare şi mai greu, probabil o parte din copacul căzut la pământ.

Bărbatul deschise brusc ochii, iar privirea i se fixă asupra ei.
- Eşti bine, spuse ea cât mai convingător cu putinţă. Se pare că ai fost lovit de o creangă mare. O să ai nevoie de copci, dar deocamdată pot...
Nu apucă să-şi termine ideea, că se trezi rostogolită sub un trup ce nu putea să aibă mai puţin de nouăzeci de kilograme, o masă de muşchi tari ce o apăsa neîndu-rător în zăpadă. Fără a încerca s-o rănească, în câteva secunde o imobilizase complet.
- Cine dracu eşti? întrebă el cu o voce gravă şi aspră care i-ar fi făcut pielea de găină dacă nu ar fi avut-o deja.
“ Mallory Quinn, îngăimă ea, luptându-se să se elibereze.
Ar fi avut şanse mai mari dacă ar fi încercat să deplaseze o lespede de ciment.
Cu respiraţia gâfâită şi ochii dilataţi, vizibil ieşit din minţi, bărbatul se aplecă peste ea. Viscolul i se învolbu-ra în jurul capului, creând un halo straniu.
- Eşti rănit, îi spuse ea pe tonul ferm, ce nu lăsa loc de comentarii, pe care îl folosea atât cu pacienţii de la Urgenţe, cât şi cu fraţii ei nebuni. Eşti în hipotermie. Iar pe obraz începuse să i se formeze ditamai pata roşie, probabil din cauza telefonului cu care îl lovise. Era mai bine să nu-l supere amintindu-i acel detaliu, se gândi Mallory. Te pot ajuta dacă mă laşi.
El se mulţumi să o scruteze fără să clipească în timp ce furtuna se înteţea în jurul lor. Nu era complet conşti-ent, cel puţin atât era clar.
Chiar şi aşa, trupul lui radia testosteron şi o tensiune primejdioasă, ambele scoase în evidenţă de strânsoarea brutală în care o imobilizase. Mallory tocmai îşi trecea în revistă opţiunile când următoarea pală de vânt lovi suficient de puternic cât să-i dea pe spate gluga, permi- ţându-i să-l recunoască.
Misteriosul Tip Drăguţ.

Acesta era numele sub care era cunoscut în Lucky Harbor. Apăruse pe neobservate în oraş cu şase luni în urmă, fără a face nici cel mai mic efort să se integreze.
Localnicii nu erau obişnuiţi cu o astfel de atitudine. Considerau că era dreptul lor de la Dumnezeu să bâr-fească şi să îşi vâre nasul în treburile altora, şi nimeni nu era scutit. Tot ce se ştia despre acest bărbat era că închiriase o casă mare de pe faleză.
Fusese observat ocazional la Love Shack, barul local care servea şi preparate la grătar, la sala de sport şi la benzinărie, unde făcea plinul unei

maşini sport clasice, însă Mallory nu-l văzuse decât o singură dată, în parcarea magazinului alimentar, cu o pungă în mână. Era înalt, cu umeri laţi şi un corp atât de bine lucrat, încât muşchii spatelui ameninţaseră să-i rupă cămaşa când vârâse mâna în buzunar după chei. îşi băgase picioa-rele lungi în maşină şi dispăruse în viteză din parcare, permiţându-i lui Mallory să întrezărească doar pentru o clipă o pereche de ochelari de soare, o bărbie fermă şi o gură posacă.
Un frison mărunt de excitare îi urcase pe şira spinării în ziua respectivă, iar acum, deşi era udă şi înfrigurată şi strivită de corpul lui, îl simţi din nou. Dar urgenţa era cu totul alta. Tipul părea mult mai îngheţat decât ea; cine ştie de cât timp era acolo? Probabil suferise o comoţie, însă rana de îa cap avea să fie cea mai mică dintre problemele lui dacă nu reuşea să-l încălzească şi nu chema ajutoare.
- Hai să te duc înăuntru. Mallory încetă să se mai zbată sub el, sperând că acest lucru avea să-l calmeze, însă nu obţinu nici o reacţie, nici măcar o tresărire măruntă a vreunui muşchi. Trebuie să mă laşi să mă ridic, insistă ea. Pot să te ajut dacă mă laşi să mă ridic.
La aceste cuvinte, bărbatul păru să-şi vină puţin în fire. Se trase încet în spate până ajunse în genunchi, fără a-şi desprinde mâna care-i strângea ambele înche-ieturi ca o cătuşă. Mallory nu putea să-i vadă ochii prin întuneric, dar nu avea nevoie de lumină ca să perceapă tensiunea care radia dinspre el în valuri.
- Eşti rănită?

-Tu eşti cel care e rănit.
- Ba nu sunt.
Ce răspuns tipic pentru un bărbat. Sângera şi aproa-pe îşi pierduse cunoştinţa, dar nu era rănit. Era bine de ştiut, îşi zise Mallory.
- Sângerezi şi trebuie să facem cumva să te încălzeşti, aşa că...
El o întrerupse bombănind ceva neinteligibil. Din- tr-odată, îşi dădu ochii peste cap şi, mişcându-se cu încetinitorul, începu să se răstoarne. Mallory de-abia reuşi să îl prindă de jachetă, amortizându-i căderea cu propriul trup pentru a nu-l lăsa să se lovească din nou la cap. însă bărbatul era atât de greu, încât se prăbuşiră amândoi.
- O, Doamne, răsună vocea tremurătoare a lui Grace. Ce mult sânge!
Mallory se strecură de sub corpul inert cât să vadă că Amy şi Grace priveau scena printre crengile copacu-lui căzut.
-Sfinte Sisoe, murmură Amy. E bine?

-Va fi. Mallory culese telefonul lui Grace din zăpadă şi i-l aruncă. Am nevoie de ajutor. I-am zis că am să-l duc înăuntru, dar în maşina mea e mai bine, cred. Acolo am semnal la mobil, aşa că putem suna să cerem ajutoare, în plus, pot face căldură dacă pornesc motorul.
Amy se aplecă peste bărbatul căzut şi-i examină chipul.
-Stai aşa. Se uită la Mallory. Ştii cine e ăsta, nu? E Misteriosul Tip Drăguţ. Vine să mănânce la Eat Me.
- Nu ştiam, zise Mallory cu o notă de reproş în glas.
-Nu scoate niciodată nici un cuvânt, replică Amy
ridicând din umeri. însă lasă bacşişuri generoase.
- Cine e Misteriosul Tip Drăguţ? se interesă Grace.
- Când ajungi într-o zonă cu semnal GSM, accesea-ză pagina de Facebook a oraşului Lucky Harbor, o sfă-tui Amy. Vei găsi o listă cu apariţiile Misteriosului Tip Drăguţ, alături de programul serilor de Bingo şi numă-rul femeilor care au reuşit să se lase trase pe dreapta de şeriful Vino-încoace weekendul trecut. Sawyer e logodit acum, deci nu mai e la fel de palpitant să-l faci să te oprească, dar Misteriosul Tip Drăguţ are şanse mari să-i ia locul în top.

Grace căzu pe gânduri, de parcă ar fi încercat să digere ideea că aterizase în Zona Crepusculară.
Mallory îşi încolăci braţele în jurul Misteriosului Tip Drăguţ şi-i ridică încet capul şi umerii în poala ei. Băr-batul nu se clinti, ceea ce nu era bine deloc.
- Grace, prinde-l de picioare, ordonă ea. Amy, tu de
mijloc. Haideţi. ... , . rx
- E karma, ştii asta, nu? spuse Amy, gatamd şi pută' ind în timp ce târau corpul greu. Pentru că ai promis că îl vei accepta pe primul Tip Defect care îţi va ateriza la picioare. Şi iată-l aici. La propriu.
-Trebuie să precizez că mă refeream la unul conştient.
- îl trecem totuşi pe listă, zise Amy.
-Ai grijă! o mustră Mallory pe Grace, care scăpase picioarele rănitului. Prea târziu. Surprinse în plin avânt, căzură toate trei în fund în zăpadă, cu Misteriosul Tip Drăguţ lăfăit peste ele.
- Scuze, icni Grace. Are o tonă.
- Dar e numai piele şi muşchi, remarcă Amy.
Vorbea în cunoştinţă de cauză, din moment ce ţinea
în palme o bună parte din fesierii tipului.

In cele din urmă, mijind ochii în faţa viscolului şi în-fruntând vântul, reuşiră să ajungă la maşina lui Mallory. Nu o încuiase, ba chiar lăsase cheile în contact, ceea ce o făcu pe Grace să clatine din cap dojenitor.
- Suntem în Lucky Harbor, spuse Mallory în apăra-
rea ei. ... ,
-Nu m-ar interesa nici dacă am fi pe un tărâm ue poveste, replică Grace. Trebuie să-ţi încui maşina.
Se opintiră să-l urce pe Misteriosul Tip Drăguţ pe bancheta din spate, nici pe departe suficient de mare pentru el, iar Mallory se aşeză într-un colţ şi îi puse din nou capul în poală.
- Porneşte motorul, îi spuse lui Amy. Şi dă drumul la căldură. Ia-mi telefonul de pe locul din dreapta, îi ceru lui Grace. Sună la 911. Spune-le că avem un bărbat, aproximativ treizeci de ani, inconştient, cu o rană la cap şi posibilă hipotermie. Dă-le adresa ca să poată trimite o ambulanţă.

Amândouă se grăbiră să-i îndeplinească ordinele. Amy bombăni totuşi în barbă:
- Creatură mică şi dominatoare! După ce porni mo-torul şi dădu căldura la maximum, se întoarse spre bancheta din spate. Părul îi era acoperit de o pulbere fină de zăpadă, făcând-o să semene cu o zână. Mai respiră?
-Da.
-Eşti sigură? Pentru că s-ar putea să aibă nevoie de respiraţie gură la gură.
-Amy!
- Era doar o sugestie, calmează-te.
In acel moment, Grace încheie conversaţia cu dispe-ceratul de urgenţă.
-Au zis că ajung în cincisprezece minute. Trebuie să încercăm să-l încălzim şi să-l uscăm. Ceea ce înseamnă că una dintre noi trebuie să se dezbrace lângă el pentru a-i ţine de cald, nu? Aşa se procedează în filme.
- O, Doamne, încetaţi odată! răbufni Mallory.
Amy i se adresă atunci lui Grace:
- Va trebui să-i dăm o lecţie despre cum să fie o Fată Rea, ştii asta, nu?
Mallory le ignoră şi coborî privirea spre pacientul ei. Fruntea lui era în continuare încreţită într-o expresie de încruntare feroce, iar gura îi rămăsese crispată. Indife-rent unde s-ar fi aflat în visul în care se cufundase, nu era un loc fericit.
Dintr-odată, muşchii gâtului şi ai umerilor i se tensionară.

-Eşti bine, murmură ea prinzându-i faţa în palme pentru a-l ţine nemişcat.
Clătinând din cap, bărbatul scoase un geamăt de su-ferinţă profundă.
-Sunt morţi. Sunt morţi... toţi.
Cele trei femei se holbară una la cealaltă pentru o clipă, apoi Mallory se apleca şi mai mult peste el.
- Hei, spuse ea blând, ştiind că nu ar fi fost o idee bună să-l trezească brusc. Eşti în siguranţă. Te afli în I ucky Harbour şi...

El îi împinse mâna la o parte şi se ridică în capul oaselor atât de rapid, încât aproape se lovi cu fruntea de bărbia ei.
-Am chemat o ambulanţă, adăugă Mallory. Eşti bine?
Bărbatul se răsuci şi se holbă la ea, cu ochii înecaţi în umbre.
-Da.
- Sigur? Pentru că ultima dată când ai zis asta ai leşinat.
Necunoscutul îşi trecu palma peste tâmplă şi se uită
fix la sângele ce îi mânjea antebraţul.
- Fir-ar să fie!
- Da. Vezi, nu eşti tocmai bine...
Pufnetul lui dispreţuitor se transformă într-un gea-măt de durere când îşi prinse capul în mâini.
- Stai nemişcat, îl îndemnă Mallory, forţându-l să se întindă din nou pe spate.
- Eşti tiranică, bombăni el. Dar sexy.
„Sexy?“ Chiar spusese asta? Mallory îşi studie ţinuta. Purta un halat medical şifonat şi nişte cizme oribile, iar părul ei, fără nici o îndoială, era un dezastru de proporţii biblice. Nici un orb n-ar fi putut să afirme că era sexy, ceea ce însemna că rănitul încerca să-i vândă gogoşi.
- E Tipul Defect, îi şopti Amy.
Mda, slabă consolare. Neputând să se abţină, Mallo-ry îi privi chipul superb şi plin de sânge şi fu nevoită să admită că era adevărat. Nu ar fi putut să-şi găsească un tip mai Defect de-atât nici dacă s-ar fi străduit.
Ty se trezi pe jumătate când o voce de femeie reuşi să-i ajungă până la creierul zguduit:
- Păstrez deschisă lista cu Ţipi Defecţi pentru tine. Ăsta s-ar putea să nu supravieţuiască până la licitaţia din weekend.
- încetează, spuse o altă femeie.
- Glumesc doar.
- Eu în continuare votez să-l dezbrăcăm la piele.

Era vocea unei a treia femei.
Stai aşa. Trei femei? Cumva murise şi ajunsese într-un rai al orgiilor? Treaz de-a binelea acum, Ty evaluă situaţia. Nu era mort. Şi, indiferent cine ar fi fost Tipul

Defect, el în mod cert avea să supravieţuiască. Era înde-sat pe bancheta din spate a unei maşini, a unei maşini mici, cu piciorul accidentat chinuit de crampe înfioră-toare. Capul îi era cuibărit pe... Se foi şi încercă să-şi dea seama, iar durerea îl străfulgera direct prin ochi. Lingându-şi buzele uscate, încercă să se concentreze.
- Sunt întreg.
- Bun, zise una dintre ele. Este întreg, cică. In acelaşi timp sângerează ca un porc înjunghiat. Bărbaţii sunt ridicoli.
- Nu te mişca, îi spuse o femeie aflată aproape de el, aceeaşi care îl informase mai devreme că fusese lovit de o creangă.
Avea impresia că mai degrabă fusese un camion de mare tonaj. Cum vocea se auzea chiar de deasupra capului lui, făcu un efort să-şi întindă gâtul ca s-o vadă. Ceea ce se dovedi dificil pentru că, în primul rând, era întuneric şi, în al doilea rând, vedea dublu. Ii observă părul. Cândva fusese strâns în creştet într-o coadă de cal, dar acum se desfăcuse parţial din elastic şi îi dădea tipei - în ambele versiuni pe care le avea în faţa ochilor - un aer de fetişcană ciufulită, abia dată jos din pat. Arătând cam şifonată, purta un halat medical sub care, din câte îi spuneau lui simţurile, se ascundea o siluetă feminină foarte plăcută. Era frumoasă într-un fel care nu sărea în ochi, cu trăsături delicate, dar cu o expresie hotărâtă.
Era doctoriţă, poate. Doar că îi lipsea aroganţa speci-fică majorităţii medicilor. Asistentă, mai curând.
-Ştiu că ai impresia că ai pierdut mult sânge, dar rănile la cap întotdeauna sângerează mai tare, ceea ce le face să pară mai grave decât sunt.
Da. Asistentă. Ar fi putut să-i spună că văzuse mai multe răni la cap decât şi-ar fi putut închipui ea. O dată văzuse un cap spulberat complet de pe corp, dar nu era o poveste cu care să înceapă o conversaţie.
Când mâna ei binecuvântat de caldă îl atinse pe obraz, se aşeză mai bine şi încercă să gândească. Mai devreme, după ce se trezise din coşmar, se apucase să lucreze la Shelby, apoi, simţind nevoia de viteză, ieşise să dea o tură. Fireşte, totul se întâmplase înainte de începerea

ninsorii, pentru că nici măcar el nu era atât de nesăbuit. îşi amintea că se plimbase pe şoseaua întortocheată, având în dreapta stâncile, iar în stânga, mult sub el, oceanul Pacific. Marea se zbătuse mânioasă când furtu-na îşi înfipsese degetele lungi şi argintii în apă. Ţinea minte că ajunsese în oraş, ţinea minte că i se făcuse poftă de plăcintă şi că văzuse luminile aprinse în local, prin urmare parcase. Apoi, din cer începuseră să cadă valuri după valuri de fulgi mari şi grei.
Aproape ajunsese la uşă când memoria îl părăsise brusc. Pe toţi dracii! Dădu să se ridice în capul oaselor, dar se trezi cu şase mâini împingându-l la loc. Dumne-zeule! Să-i fie învăţătură de minte să nu-şi mai dorească un vis cu triplete.
Când ecranul unui telefon se aprinse, luminând slab interiorul maşinii, Ty îşi impuse să se concentreze, în ciuda bubuitului pe care-l simţea în creier. Nu îi fu uşor, dar descoperi că dacă făcea un efort reuşea să vadă din-colo de pânza care i se aşternuse peste ochi. Oarecum.
Femeia care stătea pe locul şoferului era chelneriţa de la local, deşi în momentul acela semăna întru câtva cu un şobolan înecat. Tânăra din dreapta ei era o blondă înaltă şi subţire pe care nu o cunoştea.
La fel cum nu o cunoştea nici pe femeia ai cărei sâni îi serveau drept pernă.
-Mersi, îi spuse acesteia. Că mi-ai salvat pielea.
-Deci... se poate spune că îi eşti dator? vru să ştie chelneriţa.
- Amy, rosti asistenta pe un ton de avertizare. Apoi îi aruncă lui Ty un zâmbet. Ai avut o noapte de pomină.
La fel şi ea. Nu o spuse - nici nu era nevoie -, însă Ty o văzu în ochii ei de căprioară.
-Ambulanţa o să ajungă în scurt timp.
- N-am nevoie.
Mallory nu se obosi să-i atragă atenţia că era întins pe spate, incapabil să se mişte. Fără să-şi ia mâinile de pe el, se încruntă, arătându-i că, în ciuda ochilor blânzi, nu era genul care să se lase călcată în picioare.
- O să te peticim. Şi o să-ţi dăm nişte medicamente pentru durere.

-Nu.
„Pe toţi dracii, nu!“ se gândi el.
-Ascultă, e limpede că ai dureri, aşa că...
- Fără narcotice, mârâi Ty.

Nevoit să-şi încleşteze mâinile pe cap ca să nu-i zboare de pe umeri, scrâşni din dinţi până când îi trecu noul val de durere. Stelele verzi care-i jucau în faţa ochi-lor se micşorară, apoi dispărură complet când se cufun-dă iarăşi în beznă.
-Au trecut pe lângă noi, spuse Grace îngrijorată, răsucindu-se să urmărească girofarul ambulanţei care făcuse o tură lentă prin parcare, apoi plecase.
- Le-ai spus că suntem în maşina mea? o întrebă Mallory.
-Nu. Fir-ar să fie! Grace înşfăcă din nou telefonul lui Mallory. Scuze. Ii sun din nou chiar acum.
Mallory coborî privirea spre pacientul ei. Păr întune-cat, mătăsos. Obraz cu linii drepte, neras. O cicatrice veche de-a lungul tâmplei, una nouă care tocmai se for-ma pe sprânceană. Era palid şi ţinea ochii închişi, dar se trezise.
- încetişor, îi spuse, gândindu-se că ar fi fost o minu-ne dacă tipul se abţinea să nu vomite până îl dădeau jos din maşină.
- Ce s-a întâmplat? întrebă el cu fălcile încleştate, fără să deschidă ochii.
Pierderile de memorie erau frecvente după un trau-matism cranian, aşa că îi explică:
-Te-a lovit un copac în moalele capului.
-Apoi Sora Nightingale aici de faţă a sărit să te salveze, completă Amy. Iar tu ai zis că îi rămâi dator.
- Amy, se răsti Mallory.
-Are nevoie de un partener weekendul ăsta, continuă Amy neabătut.
- N-o băga în seamă.
Peste capul rănitului, Mallory schiţă spre Amy gestul universal cu un deget tăind beregata, însă prietena ei o ignoră.

- Dacă o însoţeşti la licitaţia caritabilă de sâmbătă seara de la Vets' Hali, o vei scuti de o mulţime de glume răutăcioase. Singură nu-şi poate găsi un partener, înţelegi.
-Mersi, oftă Mallory. Iţi sunt recunoscătoare. Dar n-am nici o îndoială că voi reuşi să-mi găsesc...
Nu îi veni să-şi creadă urechilor când pacientul ei o întrerupse, murmurând ceva ce aducea a consimţământ, în acel moment, Amy rânji şi bătu palma cu Grace intr-un gest de triumf.
- Pe cinci dolari că Tipul Defect o să-i dea lumea pes-te cap.

Grace coborî o privire nesigură spre bărbatul întins în poala lui Mallory, apoi şopti:
- Mă bag.
Cu un suspin iritat, Mallory îi aruncă o privire răni-tului. Chiar şi aşa, întins neputincios pe spate, era de o frumuseţe fatală. Nu putea decât să-şi imagineze cum ar fi arătat în picioare şi îmbrăcat la patru ace.
-Ea te va aştepta la eveniment, desigur, îi explică Amy. Pentru că, deşi ne aflăm în Lucky Harbor, nu o să-ţi dăm adresa ei. S-ar putea să fii un ucigaş în serie. Sau, mai grav, să te dovedeşti până la urmă un Tip Perfect.
Un alt mormăit aprobator din partea Misteriosului Tip Drăguţ. Ceea ce, la drept vorbind, ar fi putut fi mai degrabă un oftat de exasperare că acceptase o asemenea nebunie.
„îţi dau perfectă dreptate, Tipule Defect. Iţi dau per-fectă dreptate."
capitolul 3
Până la vârsta de treizeci şi cinci de ani, femeilor le mai rămân doar câteva papile gustative: una pentru alcool, una pentru brânzeturi şi una pentru ciocolată.
Peste o săptămână, în ziua licitaţiei, Mallory umbla cu capul în nori, pradă unei nerăbdări pe care nu ştia cum s-o controleze. Era limpede că Misteriosul Tip Drăguţ nu avea să-şi facă apariţia; cu toate astea,

o părticică minusculă din ea îşi dorea să constate că se înşelase.
Nu că ar fi ales efectiv să iasă cu un bărbat ca el, cu ochii mereu impenetrabili şi atitudinea bătăioasă. Nici măcar nu-i ştia numele. Fără a mai pomeni că îl izbise cu un telefon în faţă.
Tipul Defect, cunoscut şi drept Misteriosul Tip Drăguţ...
Evenimentele din acea noapte furtunoasă i se în- câlciseră în minte într-o ceaţă confuză. Ambulanţa îi găsise în cele din urmă şi preluase pacientul. Cum ninsoarea încetase, Mallory putuse să se întoarcă acasă cu maşina, nu înainte de a jura împreună cu Amy şi Grace, din vârful degetului mic, să se întâlnească toate trei săptămânal.
Grupul lor avea să se numească DC, Dependentele de Ciocolată, cu obiectivul principal de a consuma tort de ciocolată la fiecare întrunire.
Mallory îşi petrecuse restul săptămânii alternând în-tre gărzi lungi la Urgenţe şi pregătirea licitaţiei. O parte din încasări aveau să ajungă la proiectul ei de suflet, Clinica de Servicii Medicale pe care intenţiona s-o des-chidă în colaborare cu Fundaţia Spitalului Districtual. La CSM, orice locuitor al statului avea să beneficieze de tratamente de dezintoxicare, servicii pentru adoles-cenţi, consiliere în situaţii de criză şi tot felul de alte

programe pe care de câţiva ani tot încerca să le pună în funcţiune. Mai avea nevoie de aprobarea consiliului de administraţie al spitalului, dar spera că banii obţinuţi în urma licitaţiei aveau să i-o asigure.
Asta ar fi trebuit să fie preocuparea ei principală; în schimb, toate gândurile îi erau ocupate de Misteriosul Tip Drăguţ. Cum tocmai ajunsese în dreptul biroului asistentelor, aruncă o privire spre computer. Din cauza HIPPA, o lege foarte strictă ce proteja intimitatea pacienţilor, nu avea acces la dosarul unei persoane decât dacă urma să-i administreze un tratament în ziua respectivă. Prin urmare, dacă voia să afle numele bărbatului, trebuia să o întrebe pe asistenta care îl preluase la internare.

Din nefericire, asistenta cu pricina era chiar mama ei, aşa că era exclus s-o abordeze pe acel subiect.
Din fericire, avea şase pacienţi care să o ţină ocu-pată. Problema era că Alyss, colega ei, flirta intens cu noul medic rezident, neglijându-şi sarcinile de serviciu, în consecinţă, Mallory avu parte de o dimineaţă foarte obositoare, situaţie agravată şi de faptul că printre pacienţi se număra doamna Louisa Burland. Doamna Burland suferea de o aritmie complicată de sincope va- sovagale, afecţiune care provoca frecvent ameţeli, stări de slăbiciune şi leşin la persoanele vârstnice. Şi mai su-ferea şi de o afecţiune numită Răutate.
-V-am adus sucul pe care l-aţi cerut, spuse Mallory, intrând în rezerva doamnei B.
- L-am cerut acum trei ore. Ce-i cu tine? Te mişti mai încet decât un melc.
Mallory ignoră critica. în primul rând, trecuseră doar cinci minute, nu trei ore. în al doilea rând, doamna B. era atât de arţăgoasă, încât chiar şi voluntarii care le făceau vizite pacienţilor îi ocoleau de fiecare dată rezer-va. înainte să iasă la pensie fusese învăţătoare la clasa întâi, şi o mulţime de locuitori ai oraşului îşi aminteau şi acum cu spaimă de arătătorul descărnat pe care obiş-nuia să-l fluture ameninţător pe sub nasul elevilor. Era atât de dificilă, că până şi fiica ei, care locuia la doi paşi, în Seattle, refuza să o sune sau să o viziteze.
-Te ţin minte, să ştii, bombăni doamna Burland. Ai făcut pe tine în faţa întregii clase.
Mallory descoperi cu uimire că amintirea acelui moment ruşinos o ustura chiar şi după atâţia ani.
- Pentru că nu mi-aţi dat voie să merg la toaletă.

- Mai aveai doar cinci minute până la pauză.
- Ei bine, în mod evident nu mai puteam aştepta.
- Iar acum mă faci pe mine să aştept. Eşti o asistentă îngrozitoare dacă permiţi ca atitudinea ta profesională să fie afectată negativ de interacţiunile noastre din trecut.

Fără s-o ia în seamă, Mallory puse sucul, cu tot cu pai, pe noptiera de lângă pat.

- Eu am vrut suc de mere, se răsti doamna B.

- Aţi cerut de merişoare.

Pacienta întinse fulgerător mâna şi răsturnă paharul, astfel că sucul se vărsă pe aşternuturi, pe podea, pe stativul de perfuzie şi pe Mallory. Simţind cum lichidul colorat îi picura de pe nas, tânăra femeie oftă. Perfect, îi luă douăzeci de minute să cureţe întregul dezastru şi încă zece să o mute înapoi pe doamna Burland în patul înfăţat în aşternuturi proaspete. Gâfâia uşor din cauza efortului, ceea ce o făcu pe doamna B. să remarce pe un ton acru:

-Ţi-ai ieşit din formă sau doar ai început să te în- graşi puţin?

Mallory îşi supse burta şi încercă să nu se simtă vinovată pentru melcul cu scorţişoară pe care îl devorase într-o pauză scurtă cu două ore în urmă. Hotărâtă să nu uite că rolul ei era să ajute la salvarea de vieţi, nu la curmarea lor, ieşi din încăpere cu paşi mari, evitând să se privească din mers în oglinda de deasupra chiuvetei.

Paramedicii tocmai aduceau un pacient nou, un co-pilaş de doi ani cu o rană care necesita copci. Mallory i-o curăţă cu meticulozitate şi pregăti sala pentru inter-venţia medicului. Trase lidocaină în seringă, aşeză în ordine bandajele şi materialele de sutură, apoi îl asistă pe chirurg la coaserea rănii. Ritmul de activitate nu slăbi nici după aceea. La pri-ma pauză se retrase în oficiul asistentelor şi îşi scoase prânzul din frigider, apoi se îndreptă spre sora ei mai mare, Tammy. Cândva, Tammy fusese teribil de zvăpă-iată. La fel şi Joe, fratele mai mic, la fel şi sora geamănă a lui Tammy, Karen. în adolescenţă, toţi trei fuseseră aproape imposibil de controlat.

Nu şi Mallory. Ea fusese dintotdeauna copilul cuminte, care încercase să-şi aline părinţii chinuiţi de stresul creşterii unor adevărate sălbăticiuni.

Apoi, Karen murise.

Tammy şi Joe continuaseră în acelaşi stil, de dragul lui Karen, însă pentru Mallory totul se oprise brusc şi brutal. Considejându-se vinovată, căzuse în abisul durerii şi disperării. întotdeauna se străduise să aibă un comportament exemplar, dar acum împingea acea atitudine

la o nouă extremă, înspăimântată să nu facă ceva greşit, să nu agraveze suferinţa părinţilor ei. In cursul acelei perioade teribile i se întâmplase o dată să uite să plătească pentru un balsam de buze; fără să stea pe gânduri, se recunoscuse vinovată de furt. Vânzătoarea refuzase să depună plângere la poliţie şi, în schimb, o sunase pe mama ei, invitând-o să-şi recupereze fiica de la magazin.
Mallory simţise nevoia de a fi pedepsită cumva pen-tru faptul că nu îi acordase suficientă atenţie lui Ka- ren, pentru că fusese o soră rea, pentru ceva, orice. îşi investise toată energia în vindecarea familiei sale, însă nu reuşise nici pe departe. Părinţii divorţaseră, iar tatăl ei plecase în Australia pentru a face surfing. Nu se mai întorsese niciodată. Cât despre Tammy şi Joe, aceştia nu făcuseră decât să se afunde şi mai mult într-o existenţă lipsită de repere morale.
Joe se descurca mai bine în ultima vreme, petrecân- du-şi mult mai puţin timp la secţia de poliţie şi mult mai mult timp la muncă. Tammy începuse şi ea să îşi vină în fire. Sigur, anul trecut plecase în Las Vegaspen-tru un weekend şi se întorsese de acolo cu un soţ. Insă, spre şocul tuturor, nunta nu fusese urmarea unei sarcini nedorite. Nici măcar nu fusese o decizie luată sub influ-enţa alcoolului.
Ei bine, poate că alcoolul avusese o oarecare influ-enţă, însă, în mod incredibil, Tammy şi fostul paznic de hotel devenit peste noapte soţul ei erau în continuare căsătoriţi. Tammy reuşise să se angajeze în echipa de curăţenie a spitalului şi - minune! - chiar se ţinuse de treabă, la fel cum se ţinea şi de căsnicie. Iar cum mama lor era asistentă-şefă, acum trei dintre membrele familiei Quinn lucrau împreună în spital. Sau, mai exact, Tammy şi Ella lucrau ca doi magneţi de polarităţi opuse, în timp ce Mallory se străduia din răsputeri să se ţină de amândouă.
Tammy fusese de serviciu în noaptea acelei furtuni sălbatice şi, pentru că îi plăcea să le ştie pe toate, cel mai probabil ştia şi numele Misteriosului Tip Drăguţ.
Ar fi fost mai simplu s-o întrebe pe ea decât pe mama lor - sau să arunce o privire în computer şi să-şi piardă

locul de muncă, fără a mai vorbi de faptul că ar fi încăl-cat complet dreptul tipului la intimitate -, dar risca să primească un răspuns în doi peri. Cel mai

bine ar fi fost să aducă vorba cu mare abilitate, chipurile întâmplător, despre pacientul misterios. Important era ca Tammy să nu se prindă ce urmărea, altfel jocul s-ar fi terminat în- tr-o clipită.
Oficiul asistentelor era aglomerat, ca în fiecare zi la ora prânzului. Pe lângă o mulţime de colege şi membre ale personalului auxiliar, Mallory o zări pe Luciile, care, îmbrăcată în uniforma ei de voluntar, sorbea dintr-o ceaşcă de cafea.
Nimeni nu ştia exact ce vârstă avea Luciile, dar era practic dintotdeauna proprietara galeriei de artă din oraş şi, în acelaşi timp, principalul dispecer al bârfelor din Lucky Harbor. Se implica sută la sută în tot ce făcea, iar în această categorie intra şi activitatea ei de volun-tariat. Cum Luciile cunoştea pe toată lumea, o ajutase enorm pe Mallory să câştige susţinere pentru Clinica de Servicii Medicale.
Mallory îi făcu afectuos cu mâna, apoi se aşeză lângă sora ei la masa rotundă din mijlocul încăperii!
-Am aflat ce-o să se întâmple diseară, spuse Tammy zâmbind.
Mallory încremeni cu sendvişul în mână. Poate că misiunea avea să se dovedească mai uşoară decât crezuse.
- Ce-o să se întâmple diseară?
- Se zvoneşte că vei fi însoţită la licitaţie de un par-tener foarte sexy şi misterios.
-Nu, eu... îngheţă. Stai o clipă. De unde ai auzit asta?
-Am puteri paranormale, râse Tammy întinzând mâna să şterpelească punga de chipsuri a lui Mallory.
Fir-ar să fie, avea nevoie de chipsurile acelea! Apoi, amintindu-şi comentariul doamnei Burland despre silueta ei, oftă din rărunchi.
- Doar pentru că ai plătit un curs online ca să înveţi să-ţi stăpâneşti puterile de vrăjitoare nu înseamnă că ai efectiv puteri. De unde ai auzit despre partenerul meu?
- Mi-a spus Amy ieri, când am trecut pe la Eat Me să iau prânzul.

în regulă, avea s-o ucidă pe Amy mai târziu, la întâlni- rea grupului lor secret. Deocamdată, tocmai i se oferise introducerea de care avea nevoie.
- în primul rând, treaba cu partenerul e doar un zvon stupid. Chiar dacă în secret spera că nu avea să fie aşa. Şi în al doilea rând... nu cumva ţi-a zis Amy şi cine ar fi partenerul pomenit în acel zvon stupid?
-Ba da.

Sora ei ronţăia din chipsuri şi gemea de plăcere, naiba so ia! Mallory spera că avea să pună măcar două kilograme.
- Nu-mi vine să cred că l-ai prins în plasă chiar pe Misteriosul Tip Drăguţ, spuse Tammy lingându-şi sarea de pe degete.
- Şşşşt! Mallory aruncă o privire scurtă în jur, conşti-entă că Luciile era la doar câţiva metri distanţă, cu ure-chile ciulite. Vorbeşte mai încet!
Deloc convinsă de nevoia de a păstra discreţia, Tammy continuă:
- Sunt impresionată, să ştii. Nu te credeam în stare de asta. La urma urmei, ultimul tău iubit a fost contabilul ăla scorţos din Seattle, ţii minte? în ce-l privea, singura chestie misterioasă era ce naiba găsiseşi la el.
- Erai aici weekendul trecut, când a fost adus la Ur-genţe, zise Mallory.
- Contabilul?
- Partenerul meu.
Tammy zâmbi, încântată că reuşea să-şi tachineze sora ca la carte.
- Deci este doar un zvon stupid? Sau o întâlnire adevărată?
- Las-o baltă! Mallory ezită. Dar... ai auzit ceva des-pre el?
- Cum ar fi?
Luciile se întinsese atât de mult ca să audă conver-saţia, încât stătea să cadă de pe canapea. Mallory îşi în-toarse uşor scaunul spre sora ei şi şopti:
- Cum ar fi numele lui.
Lui Tammy nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Stai aşa. Nu ştii cum îl cheamă? Vai, câtă nesăbuinţă! Tu nu ai mai făcut nimic nesăbuit de când aveai şaisprezece ani şi te-ai predat singură pe motiv că ai fi furat din magazin. Acum s-ar putea să ai o întâlnire cu un tip pe care nu ştii cum îl cheamă. O încercare fascinantă de a atrage atenţia. Tammy întoarse capul. Auzi şi tu toate astea, Luciile?
- O, ştii bine că da. Luciile scoase un smartphone şi începu să tasteze cu degetele mari. Probabil scria pe pa-gina de Facebook. E de bine, continuaţi discuţia.
în culmea disperării, Mallory îşi lovi fruntea de masă; din păcate, nu îşi pierdu cunoştinţa, după cum spera, aşa că fu nevoită să-şi termine garda cu o durere cumplită de cap.
După muncă se duse acasă şi udă florile vecinei, pentru că doamna Tyler era imobilizată într-un cărucior cu rotile şi nu o putea face singură. Apoi udă florile iubite ale bunicii ei şi hrăni pisica neagră matusalemică pe care o moştenise la pachet cu restul casei. Animalul răspundea doar la numele de „Dulceaţă11, şi asta numai i ând era vorba să primească mâncare. Intr-un

final, înainte să facă un duş şi să se pregătească pentru dineul şi licitaţia din seara aceea, îşi verifică rapid e-mailul.
îşi dori să nu o fi făcut, căci anunţul de pe Facebook o umplu de ruşine.
Cumpăraţi neapărat bilete la dineul de gală şi li-citaţia din seara aceasta, oameni buni! Evenimentul susţinut de spital şi organizat de către asistente o are în frunte pe Mallory Quinn, iar toate încasările vor fi virate în conturile Fundaţiei Spitalului pentru a finanţa Clinica de Servicii Medicale pe care Mallory se tot străduieşte să ne-o vâre pe gât. (Glumeam doar, Mallory!)
Şi dacă tot veni vorba de domnişoara Quinn, se zvoneşte că „s-ar putea‘ să îl aibă drept partener la eveniment pe Misteriosul Tip Drăguţ!
Dă-i bătaie, Mallory!

P.S. Dacă cineva dintre cei prezenţi face poze, să mi
le trimită şi mie. îi voi rămâne profund recunoscătoare!
capitolul 4
Ciocolata nu te va lăsa niciodată baltă.
Rutina lui Ty nu se schimbase prea mult în cele şase luni de când se afla în Lucky Harbor. Se trezea dimi-neaţa şi fie înota în ocean, fie mergea la sală, de regulă cu Matt Bowers, şef de district silvic şi proprietar al bijuteriei de GMC Jimmy din 72.
înainte de a face parte din forţele SWAT din Chicago, Matt fusese puşcaş marin. El şi Ty urmaseră împreună instrucţia preliminară.
Când Ty se rănise din nou la picior, Matt îl convin- sese să se retragă pe coasta de vest până se refăcea. îşi petreceau timpul la poligonul de tir, dar cel mai mult le plăcea să se snopească reciproc în bătaie pe rogojinile din sala de arte marţiale.
Aveau o rutină. Zăceau gâfâind unul lângă celălalt, întinşi pe spate pe podea.
- Mai băgăm o rundă? întreba de regulă Matt.
- Clar, răspundea Ty.
Timp de câteva clipe, nici unul din ei nu se mişca.
- Eşti bine? întreba apoi Matt.
-Nu vreau să vorbesc despre asta, răspundea Ty.
Iar Matt abandona subiectul.
Ty se ducea pe ţărm, înotând până când extenuarea aproape îl făcea să-şi piardă cunoştinţa. După aceea se forţa să facă o plimbare pe plaja accidentată şi pietroasă, doar pentru a dovedi că putea sta în picioare. La început fusese lent - pe toţi dracii, practic se târâse -, dar acum o putea

străbate la pas. Era o adevărată realizare, după spusele doctorului său, şi trebuia să-i dea dreptate, în definitiv, cu patru ani în urmă, după accidentul de avion, aproape îşi pierduse piciorul stâng din cauza unei infecţii postoperatorii.

Asta era însă infinit mai puţin decât ceea ce pierduseră Brad, Tommy, Kelly şi Trevor.
Gândul la ziua când îşi pierduse echipa îi stârni o încleştare familiară în măruntaie. Nu putuse să-l salveze pe nici unul dintre ei. Deşi era paramedic specializat în tratarea traumatismelor, rănile lor fuseseră mult prea grave. Tragedia îl marcase în aşa măsură, încât, după trecerea în rezervă, renunţase complet la profesia medicală; nici măcar nu mai pusese un plasture cuiva. Reorientarea spre sectorul privat se dovedise o miş-care inspirată. La drept vorbind, făcea cam acelaşi lucru ca în armată, doar că plata era mai bună şi avea posibi-litatea să-şi aleagă misiunile. însă şase luni fără muncă îi lăsau prea mult timp să re/lecteze. Nu era obişnuit să aibă o pauză atât de lungă. întreaga lui viaţă se mutase de la o bază la alta, de la o misiune la alta. Era pregătit să se întoarcă în lumea aceea. Avea nevoie să se întoarcă în lumea aceea, pentru că numai aşa putea să se asigure că moartea echipei lui nu fusese în van.
însă doctorul Josh Scott, cel care se ocupa de trata-mentul lui până la vindecarea completă, îi examina în fiecare săptămână radiografiile şi, de fiecare dată, clăti-na din cap.
In aceste condiţii, îşi continua recuperarea în casa pe care Matt o închiriase pentru el la Lucky Harbor, departe de lumea lui, departe de locul în care crescuse, departe de cei dragi. Ceea ce era cu atât mai bine, pentru că oricum muriseră toţi. Tatăl lui fusese ucis în operaţiunea Furtună în Deşert. Mama lui se stinsese cu doi ani în urmă. Acum că cei mai apropiaţi prieteni ii lui se odihneau la Arlington sub lespezi funerare din marmură, nu mai avea pe nimeni altcineva: nici soţie, nici iubită, nici copii. Din acest motiv, lista lui de con- ticte din telefon era foarte scurtă.
Ca să nu se gândească la asta, îşi petrecea timpul re-parând maşini în loc de oameni - Jimmy-ul din 1972 al [ui Matt, propriul lui Shelby. Maşinile nu mureau, lăsând în urmă o durere imposibil de alinat.
In ziua dineului de gală, după ce înlocui transmisia la maşina lui Matt, Ty se curăţă de vaselină şi făcu duş,

ca de fiecare dată. însă spre deosebire de alte dăţi, re- nunţă la blugii lui obişnuiţi în favoarea unui costum. Abia dacă-l recunoscu pe bărbatul cared privea din oglindă. încă avea copci deasupra unui ochi şi o vână- taie pe obraz de la incidentul din timpul furtunii. De asemenea, îi crescuse barba, iar părul ar fi avut nevoie de o tunsoare. Slăbise în ultimele şase luni, ceea ce făcea unghiurile feţei să-i iasă mai puternic în relief, iar ochii îi păreau goi, reflectând prăpastia care i se căscase în suflet. Chiar dacă trupul îşi revenise în bună măsură, la capitolul suflet încă mai avea de lucrat.
Vârî mâna în buzunar şi scoase flaconul de Vico- din pe care îl avea întotdeauna la el. Era gol de două luni deja, şi ar fi dat jumătate din bijuteriile Coroanei pentru a-l reumple. Avea dreptul să-l reumple încă de două ori, după cum scria chiar pe etichetă, dar, de când descoperise că simţea nevoia disperată să-şi amorţească simţurile, renunţase brusc şi complet la medicamente. Ceea ce nu îl ajuta deloc în problema cu piciorul, îşi zise el aplecându-se să-l frecţioneze.
întoarse spatele oglinzii, spunându-şi că habar nu avea de ce acceptase să participe la licitaţie. Şi totuşi, ştia. Avea să se ducă pentru că întregul oraş urma să fie acolo şi, fără voia lui, era curios.
Voia să o revadă pe asistenta lui tiranică şi sexy.
Ce idee ridicolă! Fusese atât de întuneric în noaptea furtunii, încât nu era sigur dacă ar fi recunoscut-o pe stradă. Ştia totuşi că i-ar fi recunoscut vocea, acea voce blândă şi caldă. Felul în care îl alinase vocea acelei femei era cam singurul lucru pe care şi-l amintea din seara cu pricina.
Traversă cu paşi mari dormitorul şi îşi vârî cheile şi banii în buzunare. Renunţă în ultimul moment la pistol, deşi era conştient că greutatea lui familiară avea să-i lipsească. Telefonul înregistrase deja cincizeci şi cinci de apeluri ratate, un adevărat record. După o clipă de ezita-re, apelă mesageria vocală şi aşteptă inevitabilul.
- Ty, spuse o voce sexy de femeie. Sună-mă.

Frances St. Claire era cea mai sexy roşcată pe care o cunoscuse în viaţa lui şi totodată cea mai nemiloasă. Mesajele datau de aproximativ o lună.
II şterse.
- Ty, serios. Sună-mă.
II şterse.
-Ty, nu-mi arde de glume. Trebuie să dau de tine.
11 şterse.
- Ty, fir-ar să fie de treabă! Sună-mă, ticălosule!

îl şterse.
Cum şi restul mesajelor erau variaţiuni pe aceeaşi temă, cu injurii despre originea lui Ty şi moralitatea lui îndoielnică, continuă să apese nemilos pe butonul de ştergere.
Nu era cazul să o sune înapoi. Ştia exact ce îşi dorea. Ca Ty să se întoarcă la muncă. Acelaşi lucru şi-l dorea şi el.
Mallory se plimba prin foaierul de la holul Vets' Hali în rochiţa ei neagră şi pantofii imitaţie de designer, salutând din cap câte un întârziat care tocmai îşi făcea apariţia. Din sala încăpătoare în care se strânseseră oaspeţii simţea aromele cinei delicioase care le era servită. Ştia că ar fi trebuit să fie acolo. Mâncând. Zâmbind. Socializând. Stârnind entuziasmul oamenilor faţă de licitaţie şi îndemnându-i să îşi cheltuiască banii.
îi lipsea însă ceva. Un partener.
Misteriosul Tip Defect nu îşi făcuse apariţia, ceea ce nu era o surpriză prea mare. Nu prea se aşteptase să vină, ilar... pe toţi dracii! Amy o încurajase să îşi facă speranţe. Că tot venise vorba de lup, Mallory clipi şocată când o femeie înaltă, stilată, superbă se opri în faţa ei.
-Uau!
Nu o văzuse niciodată pe Amy purtând machiaj, nici rochie, dacă tot venea vorba, dar în seara aceea Ir purta pe amândouă. Afişa o rochie strânsă pe corp .ibsolut criminală şi o pereche de sandale cu toc stil gladiator, întreaga ţinută punându-i în valoare picioa-rele fără sfârşit.

-De la magazinul de chilipiruri al spitalului, zise Amy ridicând din umeri.
- Uau, repetă Mallory. Arăţi de parcă ai fi ieşit din- tr-un film cu supereroi.
- Da, sigur. Ascultă, am venit să te întreb dacă e cazul să revizuim misiunea ta din seara asta cu Tipul Defect.
-Nu. Misiunea a fost anulată.
- Poftim? Unde e partenerul tău?
- Ştim amândouă că nu am de fapt nici un partener. Mallory clătină din cap. Arăţi fantastic! Aproape că nu te recunosc.
-Nu poţi judeca după aparenţe, spuse Amy nepă- sătoare. Ai văzut-o pe Grace? Nu cunoştea nici un tip din oraş, iar, în ceea ce mă priveşte, nu există nimeni de care să fiu interesată, aşa că ea e partenera mea în seara asta.

De când se mutase în Lucky Harbor, Mallory nu o văzuse niciodată pe Amy să iasă cu vreun bărbat. Ori de câte ori o lua la întrebări pe această temă, Amy spunea ridicând din umeri că nu avea de unde să aleagă.
- Poate că ar trebui să redactez eu o listă cu Ţipi Per-fecţi pentru voi două, se oferi Mallory.
- Am făcut-o şi pe asta, râse Amy.
Matt Bowers veni să o salute pe Mallory. Era obiş-nuită să-l vadă în uniforma de ranger, înarmat şi pre-gătit de muncă, dar în seara aceea purta un costum scump de culoare închisă, care îi venea ca turnat. Avea un metru optzeci înălţime, braţe şi picioare lungi şi zvel-te şi muşchi fără urmă de grăsime care-i trădau pasiu-nea pentru box din timpul liber. Avea părul decolorat de soare după zilele lungi petrecute pe munte, ochii că- prui-deschis şi un zâmbet larg şi sincer.
- Bună,
- Bună şi ţie, îi răspunse ea zâmbind.
Matt îşi îndreptă politicos atenţia spre Amy, apoi în ochii lui apăru o expresie de surpriză bruscă.
- Amy?
- Da, ştiu. Arăt bine când mă aranjez. Vocea îi era complet lipsită de emoţie, iar zâmbetul îi dispăruse când se întoarse spre Mallory. Ne vedem înăuntru.

Privirea lui o urmări pe Amy în timp ce traversa cu paşi mari holul de la intrare. Da, Matt arăta teribil de bine în seara aceea - şi doar o idee nedumerit, îşi zise Mallory.
II ştia drept un tip liniştit, foarte inteligent şi extrem de dur. Trebuia să fie, având în vedere că, după o carieră în poliţie, ajunsese la conducerea districtului silvic. Ra-reori se întâmpla ca vreun eveniment sau vreo persoană să-i tulbure calmul.
Amy o făcuse însă. Interesant. în mod cert era un subiect de discutat la următoarea întâlnire a Dependen-telor de Ciocolată.
-Ai uitat să-i laşi bacşiş la local sau ceva de genul ăsta? îl întrebă Mallory.
-Sau ceva de genul ăsta, mormăi el, după care se îndepărtă.
Mallory se uită în jur. Fusese atât de ocupată să pre-gătească sala şi apoi să întâmpine invitaţii, încât nu se gândise la eventualitatea în care Tipul Defect nu îşi făcea apariţia.
Nu avea să fie plăcut, îşi dădu ea seama. Străbătu din nou întreaga lungime a holului şi se opri să se uite pe geam în parcare, apoi, mârâind frustrată, se

întoarse cu paşi mari până la uşa salonului unde avea loc dineul şi aruncă un ochi înăuntru.
Era plin de lume, ceea ce era în acelaşi timp şi de bine, şi de rău. Era de bine pentru că toate acele buzu-nare conţineau o grămadă de bani potenţiali. Era de rău pentru că avea de înfruntat o umilinţă cumplită dacă îşi făcea intrarea de una singură după ce se anunţase că avea partener.
Dacă stătea să se gândească, trecuse ea şi prin situa-ţii mai grele. Mult mai grele. Chiar şi aşa, mai trase de timp cinci minute trecând în revistă pentru a mia oară obiectele expuse spre licitaţie şi, la fel cum făcuse de fiecare dată, zăbovi mai mult în faţa brăţării de argint ai talismane. Fiecare amuletă era reprezentativă pentru l.ucky Harbor într-un fel sau altul: o minusculă pensi-une victoriană, un chei în miniatură, o tăviţă pentru spălarea aurului din epoca goanei după aur.

în mod normal, singura bijuterie pe care o purta Mallory era un lănţişor de aur cu un talisman simbo-lizând infinitul, lănţişor care îi aparţinuse lui Karen. Nu-şi dorise niciodată altceva, însă această brăţară îi tot atrăgea atenţia, îndemnând-o să cheltuiască nişte bani pe care nu-i avea.
-Nu e un obiect prea practic pentru o asistentă de la Urgenţe.
Mallory se întoarse şi o văzu în spatele ei pe doamna Burland sprijinindu-se greoi într-un baston, cu trăsăturile schimonosite într-un zâmbet care nu putea fi numit astfel decât pentru că îi dezgolea dinţii.
- Doamnă Burland. Vă simţiţi mai bine?
-Nici vorbă. Gleznele mi-s umflate, degetele amorţite şi sunt atât de constipată, că nu m-ar mai desfunda nici o armată de instalatori.
Mallory era obişnuită ca oamenii să-i povestească diverse detalii care nu ar fi fost pomenite în conversaţii normale.
- Trebuie să vă hidrataţi. Vă luaţi medicamentele?
- A fost o încurcătură la farmacie.
-Aveţi nevoie de medicamentele acelea, insistă Mallory.
- Am încercat să-mi sun doctorul. E un idiot. Şi are doisprezece ani.
Medicul curant al doamnei B. era Josh Scott. în vâr-stă de treizeci şi doi de ani, acesta era unul dintre cei mai buni generalişti de pe Coasta de Vest.
- Se bazează doar pe faptul că e drăguţ, se smiorcăi doamna Burland.
Mallory nu l-ar fi descris pe Josh ca fiind drăguţ. Chipeş, da. în mod cert avea o fizionomie remarcabilă şi- serioasă, chiar şi când zâmbea. Atât de

serioasă, încât arăta mereu ca şi cum ar fi făcut o excursie în iad şi s-ar fi întors de acolo. Şi ar fi descoperit o grămadă de chestii pe parcurs.
Toate aceste amănunte nu aveau nici o legătură cu aptitudinile lui profesionale. Josh muncea pe brânci.

- Sunteţi foarte nedreaptă faţă de omul care v-a ajutat să vă bucuraţi din nou de viaţă. Am să verific problema cu medicamentele mâine la prima oră.
- Da, s-o faci neapărat. Unde e partenerul tău?
Mallory trase adânc aer în piept.
- Ei bine...
-Ţi-a tras clapa? Păcat. Ţinând seama de hainele pe care le-ai pus pe tine, pari gata să faci orice.
Acestea fiind zise, femeia se îndepărtă.
Mallory se întoarse să admire brăţara. Doamna B. avea dreptate într-o privinţă: chiar era complet nepotri-vită pentru una ca ea, care trebuia să pună aspectele practice mai presus de orice. Amuletele s-ar fi agăţat în toate, de la senzorii de monitorizare ai pacienţilor până la balustradele paturilor.
- Scumpo, ce cauţi aici?
Perfect! Mama ei. Rochia bleu, cea mai şic din gar-derobă, îi scotea în evidenţă bronzul obţinut pe terasa de la ultimul etaj al spitalului, unde mergea în pauze să citească romane de dragoste şi să pună la cale planuri de căsătorie pentru odrasla care era în pericol să rămână fată bătrână.
- E drăguţă, spuse Ella referindu-se la brăţară, dar...
- Deloc practică, zise Mallory. Ştiu.
- De fapt, voiam să spun că e genul de obiect pe care ţi l-ar oferi în dar un iubit. Ai nevoie de un iubit. Da, avea să treacă mai târziu pe la magazinul de iubiţi şi să-şi ia unul, se gândi Mallory, însă mama ei nu era pregătită să abandoneze subiectul: Unde ţi-e partenerul?
„O, grozav, întrebarea mea favorită!"
-Vai, scumpo. Individul ţi-a tras clapa?
Mallory îşi făcu ostentativ de lucru îndreptând eti-cheta brăţării expuse.
- Poate că doar întârzie puţin, atâta tot.
-Ei bine, asta nu este de bun augur pentru relaţia voastră.
Da, după cum nu era de bun augur nici faptul că nu aveau o relaţie.
- Şi tu ar trebui să ai un partener, mamă.

- Eu? întrebă Ella vizibil surprinsă. O, nu. Eu nu sunt pregătită pentru un alt bărbat, ştii asta.
Cum să n-o ştie? O tot auzise din gura Ellei în ulti-mii zece ani, de la Divorţ încoace, eveniment pentru care Mallory - în stilul ei sucit - se considera sută la sută vinovată.
- Nu prea pari în apele tale, scumpo. Poate ai luat şi tu gripa aia afurisită care tot circulă în ultima vreme.
Nu, ceea ce luase era Sindromul Fraierei Lăsate Baltă.
- Sunt bine, mamă. Nu-ţi face griji.
- In regulă, atunci mă întorc înăuntru. Urmează să se servească desertul.
Ella o sărută pe obraz şi plecă.
Mallory îşi continuă turul articolelor expuse pentru licitaţie. Aruncă din nou o privire prin parcare, căutân- du-l pe Misteriosul Tip Nu-Tocmai-Drăguţ. Intre timp, se încheiase şi servirea desertului. Când luminile scă- zură şi începu prezentarea în PowerPoint a obiectelor pentru care urma să se liciteze, se strecură înăuntru. Furişându-se în vârful picioarelor până la una dintre mesele din spate, se trânti pe primul scaun gol pe care îl găsi şi oftă uşurată.
Până aici totul era în regulă.
Le aruncă o privire furişă oamenilor de la masa ei, dar era prea întuneric ca să distingă feţele. în dreapta ei se afla un scaun gol. în stânga era un bărbat care stătea întors spre ecranul pe care rula prezentarea. Mallory miji ochii, încercând să-şi dea seama de ce îi părea familiar, dar chiar în clipa aceea o mână i se aşeză pe umăr.
- Mallory, aici erai.
Şefa ei. Rahat! Mallory lungi gâtul şi zâmbi:
-Bună, Jane.
- Te-am căutat peste tot. Ai întârziat.
Jane Miller, asistenta-şefă, fusese probabil regină peste propria ei planetă într-o viaţă anterioară. Avea un stil de a se mişca şi a vorbi care impunea atenţie şi promitea subtil moartea prin decapitare dacă cineva ar fi dezamă- git-o câtuşi de puţin.

- O, dar am venit de mult, o asigură Mallory. Am fost în spatele scenei toată noaptea.
- Hmm. Şi...?

- Şi totul decurge impecabil, se grăbi Mallory să o asigure. Am vândut toate biletele. Merge bine.
- în regulă atunci. Un ton rar de aprobare apăru în vocea lui Jane. Asta e fantastic. Aruncând o privire spre scaunul gol din dreapta lui Mallory, se interesă: Partene- ruUău nu şi-a făcut apariţia?
în clipa aceea, Mallory cedă şi făcu o greşeală. Dacă ar fi fost întrebată ce o apucase, n-ar fi ştiut ce să răspundă: poate fusese simpla extenuare acumulată în urma unei săptămâni foarte lungi sau poate faptul că pantofii cu toc deja începuseră să-i chinuie picioarele. Dar cel mai probabil fusese doar mândria ei pură şi neînduplecată, despre care bunica ei îi spusese dintotdeauna că avea s-o piardă.
- Partenerul meu e chiar aici, şopti ea.
Cât mai discret posibil, arătă cu bărbia spre bărbatul din stânga ei, rugându-se ca partenera acestuia să nu-şi aleagă tocmai atunci momentul pentru a se întoarce de la toaletă.
-Minunat. Jane zâmbi politicos spre ceafa bărbatu-lui. Nu ai de gând să ne faci cunoştinţă?
O, pentru numele lui Dumnezeu! Mallory îi aruncă o privire bărbatului, recunoscătoare că acesta nu le acorda nici o atenţie.
- E foarte ocupat să urmărească prezentarea.
Zâmbetul lui Jane rămase neclintit, la fel şi coloana ei
vertebrală. Era postura ei tipică de lider, cea care-i făcea pe administratorii spitalului, pe politicieni şi chiar pe Dumnezeu însuşi să se dea peste cap pentru ea.
Mallory scrâşni din dinţi şi se uită din nou la „par-tenerul" ei, sperând că era în continuare cu ochii la ecran.
Constată disperată că se întorsese s-o privească fix. Mai mult, prezentarea se încheie chiar în clipa aceea, iar luminile se aprinseră din nou.
Bărbatul avea un plasture pe arcadă, plasture care, după cum ştia Mallory, acoperea suturile unei răni, iar

pe obraz avea o mică vânătaie în locul unde îl izbise cu telefonul mobil al lui Grace.
Misteriosul Tip Drăguţ.
capitolul 5
Nu deranjaţi: Fantezie cu ciocolată în desfăşurare.

Primul gând al lui Mallory la vederea Misteriosului Tip Drăguţ fu: „Sfinte Sisoe!“ în noaptea furtunii nu apucase să-l vadă prea bine, dar acum putea să-i obser-ve expresia tăioasă, ochii periculoşi, trupul înalt şi solid înveşmântat într-un costum negru de seară. O impre-sionase şi când zăcuse neputincios, întins pe burtă, însă acum efectul era de o sută de ori mai puternic. Era încă pradă confuziei când lumina unui reflector se revărsă pe scenă, dezvăluind un microfon.
- Pe tine te aşteaptă, îi spuse Jane, invitând-o să se ridice. Tu dai startul licitaţiei, nu?
Fusese salvată de clopoţel. Sau de încheierea prezen-tării PowerPoint.
-Da.
- Păi, dacă tot eşti partenerul ei, ar trebui s-o conduci până acolo, i se adresă Jane Tipului Drăguţ.
Expresia de calm rece de pe chipul lui nu se schimbă nici o clipă. Deşi Mallory habar nu avea cu ce se ocupa în mod normal, sau măcar cum îl chema, ar fi fost gata să pună rămăşag pe ultimii trei dolari din portofelul ei că prea puţini oameni, dacă exista vreunul, îndrăzneau vreodată să-i dea ordine.
-E în regulă, nu-i nevoie să...
Deja în picioare, tipul îi puse o mână pe spate şi îi făcu semn s-o ia înainte. Cum Mallory îl privea fix, inca-pabilă să se mişte, el ridică dintr-o sprânceană, cu buzele vag curbate a zâmbet.
„Sexy“, aşa o numise. Desigur, o numise şi „tiranică11 şi nu fusese în deplinătatea facultăţilor mentale la momentul respectiv, dar amintirea îi stârni furnicături în locuri în care furnicăturile nu ar fi avut ce să caute.

- Mallory, rosti Jane, folosind din nou tonul de Regi-nă Iritată. Dă-i bătaie.
- Chiar aşa, Mallory, spuse „partenerul" ei cu o voce aspră din care răzbătea doar o urmă de ironie. Hai să-i dăm bătaie.
Mallory fu pe punctul de a izbucni într-un hohot de râs isteric, dar îşi puse o mână peste gură. Mai târziu. Avea să moară de ruşine mai târziu. Se forţă să zâm-bească în caz că îi privea cineva, moment în care desco-peri că toată lumea îi privea. Vorbind din colţul gurii, ca să n-o audă decât el, îi şopti:
-Nu e nevoie să te prefaci că eşti partenerul meu, când de la bun început nu ţi-ai dorit asta.
Preţ de o clipă foarte scurtă ceva scânteie în ochii lui, dar îşi reprimă rapid tresărirea şi reveni la expresia seacă şi impasibilă. Confuzie? Nu era sigură, şi oricum nu mai conta. Bineînţeles, i-ar fi plăcut ca tipul să-şi ceară scuze

că îi trăsese clapa, însă calul de dar nu îl puteai căuta la dinţi. Indiferent de motive, era dispus să-i facă jocul, iar în contextul acela, cu privirea lui Jane care o sfredelea din spate, trebuia să-i fie recunoscătoare.
îşi croi drum printre mese până la scenă, reuşind să le zâmbească tuturor celor care îi apăreau în câmpul vi-zual. Totuşi, nu putea să asocieze nici unul dintre acele chipuri cu un nume. Nu când era complet absorbită de mâna mare şi caldă de pe spatele ei, aparţinându-i bărbatului masiv, puternic şi superb care o escorta. Era suficient de aproape de ea cât să-i simtă mirosul.
Care, că tot veni vorba, era şi el fantastic, naiba să-l ia!
Când ajunseră la treptele scenei, Mallory observă că bărbatul şchiopăta. Coborî privirea spre piciorul lui. Ce se întâmplase? Nu se rănise la picior în timpul furtunii, din câte ştia ea.
- Eşti bine?
- Mai târziu, murmură el împingând-o uşor pe scară.
Conştientă că asupra ei erau aţintite cinci sute de priviri, Mallory abandonă subiectul şi luă microfonul.
- Bună seara, Lucky Harbor!
Mulţimea izbucni în chiote şi urale.

Primirea entuziastă o făcu să zâmbească fără voia ei. Crescuse în oraşul acela, îşi descoperise pasiunea de-o viaţă îngrijind pacienţii de la spitalul local şi ştia că, şi dacă s-ar fi întâmplat ca, dintr-un motiv sau altul, să ajungă în celălalt capăt al lumii, gândul la Lucky Har- bor avea să-i aducă întotdeauna un zâmbet pe chip.
- Haideţi să strângem nişte bani pentru servicii medi-cale în seara asta, bine?
Publicul izbucni din nou în aplauze furtunoase. Apoi cineva strigă:
- Cine-i frumuşelul de lângă tine?
întrebarea venise de la Tammy, desigur, aşezată la una dintre mesele din faţă, cu mâinile făcute căuş în jurul gurii ca vocea ei să ajungă până la scenă.
Mallory se strădui să-i ignore intervenţia enervantă şi se întoarse spre ecranul mare din spatele ei.
- în regulă, toată lumea să îşi pregătească paletele de licitare, pentru că în seara aceasta v-am pregătit nişte chestii grozave. Sub conducerea agentului nostru de li-citaţie favorit, Charles Tennessee, mă aştept ca acţiunea să se încingă. Vreau să văd bătălii înverşunate, oameni buni. Să vă

văd trăgându-vă de păr dacă se va dovedi ne-cesar. Orice e nevoie pentru a continua licitarea. Deci să înceapă distracţia...
-Vrem să-l cunoaştem pe partenerul tău!
Mallory expiră prelung şi coborî privirea spre Luciile, aşezată la o altă masă din faţă.
’ Luciile o salută cu o fluturare din deget, pe care Mal- lory alese din nou să o ignore, însă nu putea să ignore şi strigătul scandat de „Fă-o! Fă-o! Fă-o!“ ce răsuna acum de la masa lui Tammy. Fratele ei era şi el acolo, arătând ca un pasionat de ciclism montan, ceea ce şi era, cu nelipsitul bronz cu urme de ochelari şi părul lung şi castaniu cu şuviţe decolorate de soare. înalt şi zvelt, Joe stătea cu braţul petrecut pe după blonda care era priete-na lui în săptămâna aceea.
Dintr-odată, Mallory surprinse mişcare în dreapta ei. Când aruncă o privire, îl văzu pe aşa-zisul ei partener urcând agale treptele scenei. O, Doamne! Clătină

vehement din cap spre el pentru a-i face semn s-o ia înapoi, însă bărbatul nu păru să-i observe disperarea.
Ar fi putut să jure că râdea de ea fără ca gura să-i tresară nici măcar milimetric. Ochii îi scânteiau de inte-ligenţă şi umor, fără a vădi vreo urmă de remuşcare sau ruşine pentru că îi trăsese clapa. Probabil trebuia să îl ierte pentru acest lucru, şi încă rapid, căci atenţia întregii mulţimi era acum aţintită asupra lor. Neavând altă opţiune decât să se poarte cât mai onorabil cu putinţă, Mallory oftă şi spuse tare:
-Sunteţi nişte fiare însetate de sânge! în râsetele publicului, adăugă: într-o bună zi o să vă găsiţi ceva interesant şi în propria viaţă.
Toată lumea râse din nou, dar Mallory îşi dădu sea-ma că nimeni nu avea să acorde atenţie licitaţiei până nu făcea ceea ce i se ceruse, până nu îl prezenta pe Mis-teriosul Tip Drăguţ.
- In regulă. Dar să nu încercaţi să-mi spuneţi că nu-l cunoaşteţi pe bărbatul de lângă mine. Am văzut cum e urmărit pe Facebook.
Se auziră din nou râsete şi ceva ce ar fi putut fi o uşoară nedumerire din partea personajului în discuţie.
- Oameni buni, spuse ea, faceţi cunoştinţă cu...
Se întrerupse cu un gând neaşteptat’. Pe toţi dracii! Greu de crezut că ar mai fi fost în stare să adauge încă un moment jenant la apariţia ei din seara aceea, dar nu ar fi trebuit să se subestimeze. Trase adânc aer în piept şi se întoarse spre el, moment în care îşi dădu seama că tipul ştia ce anume îi lipsea.

Numele lui.
Din nou, doar umbra vagă a unui zâmbet înflori în colţul buzelor lui când o privi cu o sprânceană arcuită. Avea de gând să o forţeze să-l întrebe, ca un ticălos mare şi sexy ce era. Ei bine, asta merita dacă îşi dorise un Tip Perfect Defect, un Băiat Rău, un Bărbat Sexy ca un Diavol. Urma să se frigă, fără nici o îndoială, şi întreaga vină o purtau jprietenele ei din grupul Dependentelor de Ciocolată. Insă avea să ţipe la Amy şi la Grace mai târziu. Deocamdată trebuia să gestioneze situaţia. întrebarea era, cum? Habar nu avea.

„Mă dau bătută", îi şopti mut în cele din urmă.
Tipul se aplecă până când pieptul lui lat se izbi de umărul ei şi, făcând-o să se înfioare, îşi încolăci degetele bronzate şi asprite de muncă în jurul degetelor ei, peste microfon.
- Mallory are un acces de timiditate, explică el, după care îi aruncă o privire piezişă. Eu sunt Ty Garrison. Eu sunt... partenerul ei.
Timiditate, vezi să nu! In plus, habar nu avusese cum o chema până nu-i rostise Jane numele. Ii venea să-i dea o palmă pentru acel rânjet de băiat rău, dar cel puţin misterul fusese rezolvat.
Ty Garrison. I se potrivea. Cunoscuse cândva un bă-iat pe nume Ty, în clasa întâi. O trăsese de păr, îi făcuse bucăţi caietul de teme şi îi spusese doamnei Burland că Mallory i-l furase pe al lui. Vedea negru în faţa ochilor doar când îşi amintea.
-Deci iată-l pe enigmaticul meu partener, spuse ea preluând controlul asupra microfonului. Acum să tre-cem la licitaţie şi să ne distrăm.
Odată introducerea făcută, se grăbi să coboare de pe scenă, fericită să iasă din atenţia publicului. Intr-adevăr, toţi spectatorii aveau privirile aţintite asupra agentului de licitaţie, cu excepţia lui Luciile.
Luciile, îmbrăcată într-o rochie de bal argintie care arăta ca o bilă disco, o fotografie rapid cu telefonul, apoi îi făcu cu ochiul.
Mallory oftă şi porni glonţ spre scaunul ei, dar fu interceptată de Elîa, care o trase într-o îmbrăţişare. Habar nu avea unde dispăruse presupusul ei partener. Se făcuse nevăzut în clipa în care ea coborâse de pe sce-nă, ceea ce îi convenea. Nu voia să-l supună unei întâl-niri cu mama ei.
Licitaţia începu cu brăţara, iar Mallory luă în grabă o paletă de licitare de pe masa Ellei. Cum nimeni alt-cineva nu-şi manifestă interesul, îşi spuse că făcea un sacrificiu pentru o cauză nobilă şi ridică paleta.
- Mallory, o mustră mama ei. Nu-ţi permiţi brăţara aia.

Era adevărat. Enervant, dar adevărat.

-Am treizeci de ani, mamă. Acum am dreptul să iau singură decizii prosteşti, ai uitat?
-Cum ar fi să ieşi cu un individ pe care nici măcar nu ştiai cum îl cheamă? Asta e la fel de rău ca a-ţi găsi un bărbat pe... Coborî vocea până la o şoaptă oripilată, ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret de stat, şi încheie: Pe Internet!
-Nu îmi caut bărbat pe Internet. Şi chestia cu Ty e doar de o noapte.
Cineva din spatele lor câştigă brăţara, iar agentul de licitaţie trecu la următorul obiect.
- Ascultă-mă, scumpo, spuse Ella. Ty Garrison nu e genul de bărbat care să te ia de soţie şi să-mi ofere nepoţi.
Ei bine, mama ei avea perfectă dreptate în această privinţă.
- Nici eu nu asta caut.
Cel puţin nu în momentul acela.
- Atunci ce anume cauţi?
Bună întrebare.
-Nu ştiu exact. Aruncă o privire în jur, studiind mul-ţimea ce părea mult mai interesată de atmosfera festivă decât de licitaţie. Presupun că sunt... plictisită.
Mama ei făcu o faţă ca şi cum tocmai i-ar fi mărturisit că obişnuia să prizeze cocaină.
-Şi sunt şi agitată, continuă Mallory. Şi... tristă, dacă vrei să ştii întregul adevăr urât.
Era prea târziu ca să-şi retragă acea mărturisire de o sinceritate jenantă, îşi dădu ea seama.
- O, scumpo. Ella o strânse de mână, cu ochii suspect de umezi. Dintre toţi copiii mei, tu ai fost întotdeauna cea uşor de crescut. Cum rumoarea se înteţise în sală, i idică şi ea tonul ca să continue: Eşti copilul meu cuminte, şi uneori uit să te întreb ce mai faci. Mai ales după Karen...
-Sunt bine.
In tot cazul, era capabilă să se descurce. Dar, fir-ar să fie, se săturase. Se săturase să corespundă mereu aş-teptărilor celorlalţi, se săturase de sentimentul că rata ceva important.

- Mallory, spuse mama ei pe un ton îngrijorat. Tu ai fost dintotdeauna cea deşteaptă. Nu ai să faci în noaptea asta vreo tâmpenie pe care să o regreţi mai târziu, aşa-i?
Depindea de sensul pe care-l dădea Ella cuvântului „tâmpenie". Cât despre regrete, se străduia din răspu-teri să trăiască fără ele.
- Aşa sper.
Brusc, Ella se uită peste umărul ei şi scoase un sunet gâtuit. Mallory încremeni o fracţiune de secundă. Când se întoarse, dădu ochii - desigur - cu Ty.
Acesta ţinea în mână două pahare de vin. Ii întinse unul lui Mallory, iar ea îl acceptă bucuroasă, dându-şi seama că avea nevoie de o băutură mai mult ca oricând. Spera din tot sufletul ca el să nu fi auzit dialogul de mai devreme.
-Ty Garrison, zise Ella cu un aer gânditor. E fiica mea în siguranţă cu tine?
-Mamă! se grăbi Mallory se intervină. Ce dracu'?
-Nu înjura, scumpo. Ridicând o mână în semn de împăcare, Ella spuse: în regulă. Am să reformulez. Ai de gând să o răneşti pe fiica mea?
-E prea deşteaptă ca să-mi permită să fac aşa ceva, răspunse el privind-o pe Mallory.
Aşadar auzise totul, până la ultimul cuvânt. Minunat. Doamne, în ce se băgase! Fără nici o îndoială, răspunsul la întrebarea dacă avea de gând să facă vreo tâmpenie era un „Da“ răsunător.
Ca şi cum ar fi putut să-i citească gândurile, Ty ridică paharul schiţând un mic toast sardonic, apoi, spre mirarea ei, se îndepărtă.
- Ei bine, a fost foarte distractiv, nu? oftă Mallory.
-Am să presupun că asta a fost o replică sarcastică, 1
spuse Ella.
- Am avut de la cine să moştenesc prezenţa de spirit. |
Mallory se aplecă s-o sărute pe obraz, apoi se întoarse I
la masa ei, unde îşi lăsase poşeta. Trebuia să se adune, I deoarece invitaţii din seara aceea acordau mult mai | multă atenţie socializării decât licitaţiei.
Când veni rândul unui pachet intitulat „Plimbare cu barca în port"

şi nimeni nu ridică paleta, Jane îşi aţinti privirea nemulţumită în ochii ei. Mallory îi zâmbi liniştitor, cu toate că în sinea ei tre-mură. „Vă rog, licitaţi, vă implor", îndemnă ea publicul în gând, sperând să-i convingă să participe prin simpla forţă a voinţei.
In cele din urmă cineva o făcu, deşi vânzarea nu aduse încasările la care se aşteptase.

Urma un pachet costisitor, un sejur de lux la Seattle care includea o plimbare cu limuzina, o cină elegantă şi un concert simfonic. In timp ce agentul ameninţa să incheie licitaţia la preţul de pornire, Mallory întâlni pri-virea severă a lui Jane şi simţi un nod în gât.
Dintr-odată, o siluetă masivă se trânti pe scaun lân-gă ea. Cum sfârcurile i se întăriră instantaneu, ştiu că era Ty.
- Şterge-o, îi şopti, fără a-şi lua ochii de la scenă.
Fără să-i răspundă, Ty ridică paleta, licitând cu două
sute de dolari mai mult decât s-ar fi gândit ea vreodată să ofere.
- Ce faci? îl întrebă şocată.
El se mulţumi să studieze publicul cu o expresie vag interesată şi un zâmbet pe care Mallory nu i-l mai văzuse până atunci. Când cineva licită peste oferta lui, surâse larg şi ridică iarăşi paleta.
Apoi se întâmplă ceva absolut bizar: alte şi alte persoane îşi manifestară interesul pentru pachetul „Noapte în oraş". Licitaţia continuă încă cinci minute, până când suma oferită ajunse la un nivel de-a dreptul ameţitor.
Ty câştigă.
Aparent satisfăcut, puse jos paleta şi se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele lungi. Mallory ar fi trebuit să • ie atentă la licitaţie, însă nu-şi putea lua ochii de la el. Atmosfera din jur se însufleţise, invitaţii se băteau in oferte, încercând în joacă să-i depăşească pe ceilalţi ui, în unele cazuri, nu tocmai în joacă. Era minunat.
I 'ar ei nu-i ieşea din minte gândul că Ty cheltuise sute de dolari pentru a pune întreaga treabă în mişcare.
- Ce ai de gând să faci cu pachetul pe care tocmai l-ai câştigat?

7 Să petrec o noapte în oraş, se pare.
în nici un caz nu era genul care să meargă la un con-cert simfonic, îşi zise ea.
- Dar...
-Probleme în dreapta ta, o avertiză el pe un ton relaxat.
Când se întoarse, Mallory văzu că Luciile îşi înfrunta o prietenă din grupul de scorpii cu părul albastru pentru următorul pachet scos la licitaţie - o întâlnire cu Anderson Moore, simpaticul proprietar al magazinului de amenajări interioare din oraş.
-Tipul ăsta, Anderson, are vreo nouăzeci de ani, aşa-i? îi şopti Ty lui Mallory în timp ce Luciile şi amica ei ofereau sume tot mai mari cu o înverşunare alarmantă.

Agentul de licitaţie sugeră în glumă ca cele două doamne vârstnice să meargă împreună la întâlnire, iar competiţia se încheie paşnic.
Ty îl compătimea sincer pe Anderson, nevoit să suporte nu doar o singură bătrânică pisăloagă, ci două.
- Eu, una, nu-i plâng de milă, ripostă Mallory. O merită. Se ţine după orice are sâni.
- Eşti puţin cam răutăcioasă, observă el aruncându-i o privire piezişă.
Ea râse. Era adevărat, chiar dacă absolut nimeni din Lucky Harbor nu ar fi crezut aşa ceva. 1 se părea însă bizar că Ty, care îi era complet străin, o citise mai bine decât toţi cunoscuţii ei.
- îmi plac femeile uşor răutăcioase, murmură el cu un zâmbet
-Nu-ţi irosi farmecul pe mine. Sunt imună, replică ea, minţindu-l fără nici o remuşcare.
- Explică-mi ceva.
- Ce anume?
- De ce crede toată lumea că ţi-am fost partener seara asta?
Mallory îl privi uimită.
-Weekendul trecut, când te-am salvat din furtună, Amy ţi-a povestit despre licitaţie şi despre faptul că am nevoie de un partener, mai ţii minte?
- Nu, ca să fiu cinstit.

- Serios?
-Ţin minte furtuna, spuse el rar, ca şi cum şi-ar fi scormonit prin minte. Ţin minte că am fost lovit de copac. Şi te ţin minte pe tine. Mallory tocmai se întreba dacă era de bine sau de rău când Ty adăugă: Oarecum.
Oarecum? „Oarecum" o ţinea minte? Ce mai însem-na şi asta? Se întinse după pahar, dorindu-şi ca în loc de vin să aibă ceva mai tare.
-Ţin minte că exista o listă. O listă cu... Ţipi Defecţi. Lui Mallory i se opri vinul în gât, însă el continuă im-perturbabil: Şi ţin minte clar când m-am trezit în ambu-lanţă cu o durere de cap cruntă.
Mallory tăcu şocată preţ de o fracţiune de secundă. Ty habar nu avea că ar fi trebuit să fie partenerul ei in seara aceea! Ei bine, aşa se explicau o mulţime de lucruri, de pildă faptul că îi trăsese clapa. Cum ar mai l i putut să i-o reproşeze? Pe de altă parte, simţea nevoia să-i atragă atenţia.
- Aha. Data viitoare când îmi dau întâlnire cu un tip care a suferit o traumă craniană o să-i prind un bileţel de guler ca să nu uite.
-Bun plan. îmi pare rău că am uitat de întâlnirea noastră, să ştii.

Ty îşi lăsă degetul mare să alunece peste degetele ei, o atingere măruntă, aproape accidentală, care îi stârni lin fior din cap până în picioare. Era atât de aproape, încât putea să-i vadă toate nuanţele de verde din ochi şi să-i simtă pe tâmplă răsuflarea caldă. în spaţiul aglo-merat de la Vets' Hali, apropierea lor nu era cu nimic diferită de a celorlalte cupluri care discutau despre mersul licitaţiei sau râdeau la vreo glumă, însă Malîory nici nu licita, nici nu râdea. Inima îi bubuia nebuneşte în i;ât, iar în pântec începuseră să i se zbată nişte fluturi.

- Sunt şi eu pe lista aia, Mallory? o întrebă el pe un ion grav şi senzual. Sunt un Tip^Defect?

Of, chiar că dăduse de naiba! îi plăcea mult prea mult să-şi audă numele pe buzele lui.

- Să nu ţi se urce la cap. Mai sunt şi alţii pe listă.

Ridică mâna pentru a-i atinge vânătaia de pe obraz,
Insă el o prinse de încheietură.

-Nu asta am întrebat.

-Da, recunoscu ea în cele din urmă. Eşti şi tu pe listă. Eşti în capul listei.

Ce a fost mai întâi, femeia - sau batonul de ciocolată?

Ty se întrebă cum de ajunsese să flirteze cu Mallory, dar pentru a obţine răspunsul nu avu nevoie de mari eforturi de introspecţie: se simţea plin de energie pentru prima dată în ultimele şase luni. Poate chiar ultimii I patru ani.

Licărirea din ochii ei căprui şi blânzi şi nuanţa tran- j dafirie din obraji îi spuseră că şi Mallory era dornică de 1 aventură. Totuşi, ea probabil nu se întreba dacă-i mai rămăsese vreun prezervativ în portofel şi nu încerca să 1 calculeze cât era de vechi.

Dacă Mallory avea o listă, şi el avea una. O listă scur-tă, pe care se afla un singur nume: cel al femeii din | faţa lui.

- De ce ar avea o ţipă ca tine nevoie de o listă?
- Ca mine?
- Frumoasă. Deşteaptă. Amuzantă.

Ea râse, apoi clătină din cap.

- Nu ştiu. Presupun că nu am prea mult timp ca să explorez.

O înţelegea. Pe toţi dracii, nici nu mai ţinea minte când ieşise ultima dată cu o ţipă. Acum, Mallory îi stâr-l nea toate simţurile. Ţinuta ei era înşelător de modestă, J o rochie neagră şi scurtă ce se mula după rotunjimile 1 şoldurilor, cu bretele fine încrucişate peste omoplaţi, j Sandalele cu toc înalt

îi puneau în evidenţă picioarele I absolut superbe, pe care până atunci le ţinuse ascunsei sub halatul medical. îşi prinsese părul sus, într-un coci răsucit lejer din care ieşeau câteva şuviţe rebele. Singural bijuterie pe care o purta era un mic lănţişor de aur - nu avea cercei care să-l împiedice s-o sărute pe gât pânăl

ii ajungea la ureche, unde, dacă ar fi avut chef, s-ar fi oprit să-i şoptească tot felul de promisiuni.
Nu ar fi trebuit să aibă chef. Mallory Quinn era dulce, caldă şi afectuoasă. Era genul care merita o casă cu gard alb şi numărul standard de copii. Genul care merita un inel cu diamante. Genul pe care un bărbat ar li vrut s-o păstreze.
Nu el. Nu putea fi niciodată a lui. El nu păstra nici-odată femeile.
Şi totuşi, în acea fracţiune de secundă, simţi... că tânjea. Simţi că tânjea dureros după ceva. După cineva. Voia să strângă în braţe o femeie, pe acea femeie, şi să se piardă în parfumul ei.
Dintr-odată, tipa severă pe care o văzuse mai devreme o bătu pe Mallory pe umăr. înaltă, subţire, de o frumuseţe rece, parcă mereu nemulţumită, emana un aer autoritar cu aceeaşi nonşalanţă cu care purta şi şiragul de diamante de la gât.
Mallory tresări şi se îndreptă de spate cu o deferenţă instinctivă.
-Am nevoie de o clipă cu tine, spuse Jane.
-Desigur, zise Mallory, după care îşi urmă şefa în foaier.
Licitaţia continua plină de avânt. Oamenii intraseră în atmosferă, aşa că ţopăiau şi fluturau din mâini in timp ce îşi anunţau ofertele. Spunându-şi că nu era câtuşi de puţin curios să afle ce stârnise expresia fulgu-rantă de iritare de pe chipul lui Mallory, ci pur şi sim-plu trebuia să-şi întindă piciorul care îl durea, Ty ieşi la rândul lui din sală.
în hol, Mallory stătea cu spatele spre el, înfruntând-o pe Cruella Deville.
- Fireşte, o auzi spunând. Urc şi o aduc imediat. îţi mulţumesc pentru contribuţie, Jane.
Apoi Jane o luă într-o direcţie, iar Mallory în cealaltă, mişcându-şi fundul drăgălaş cât de repede îi permiteau pantofii sexy cu toc.
„Las-o baltă, omule. Las-o baltă11, îşi spuse Ty. Auzise destule de la mama ei ca să ştie că Mallory era o fată cuminte dornică să guste puţin, dar numai puţin din

viaţa unei femei fără inhibiţii. Probabil crescuse în Lucky Harbor, înfăşurată în folie de protecţie. Nu era potrivită pentru el.
Doar că... Doar că acum, sub ochii lui, făcea eforturi evidente să se ridice la înălţimea unor aşteptări destul de dure din partea familiei, a colegilor de muncă şi a societăţii în general, încercând în acelaşi timp să-şi des-chidă propriile aripi. Era curajoasă, sexy şi adorabilă, însă, oricât s-ar fi străduit să-şi lărgească orizontul, nu avea cum să devină egala lui în materie de experienţe de viaţă. Nici pe departe.
Mallory era pură şi nu cunoscuse blazarea. Era exact opusul lui. Era prea bună pentru el. Mult prea bună, chiar şi atunci când se expunea şi îşi asuma riscuri. Merita considerabil mai mult decât avea Ty de oferit, aşa că soluţia cea mai potrivită era să-i întoarcă spatele, în fond, el avea să dispară din peisaj, poate chiar peste o săptămână. Dus ca vântul şi ca gândul.
îşi spuse toate acestea, şi le repetă, şi totuşi o urmă pe hol.
Mallory urca scările, blestemând pantofii cu toc care îi chinuiau picioarele. Jane o trimisese într-o misiune imposibilă, în căutarea unei vaze care fusese exclusă ac-cidental din lotul obiectelor scoase la licitaţie.^
Familia lui Jane construise Vets' Hali la începutul deceniului al cincilea. Aparent, vaza dispărută fusese expusă în foaier ani la rând, până în primăvara trecută, când se efectuaseră lucrări de renovare. Piesa de epocă nu mai fusese pusă la loc, iar acum Jane găsise prilejul perfect de a se descotorosi de ea.
Tot ce avea Mallory de făcut era s-o găsească.
Etajul se întindea pe toată lungimea clădirii. Pe o parte se înşirau încăperile folosite de centrul de recreere şi diverse alte asociaţii locale, iar cealaltă parte alcătuia un imens spaţiu de depozitare închis. Mallory intră şi aprinse luminile. Mult deasupra capului ei se afla un tavan cu grinzile la vedere şi o mansardă care găzduia diverse nimicuri aruncate la întâmplare. Spera din tot sufletul că avea să găsească vaza repede, fără a fi nevoită

să se caţăre pe scara şubredă în rochia strâmtă şi pantofii aceia enervanţi. Aerul din încăpere era cald, înăbuşitor şi mirosind a uitare. Aruncă o privire atentă în jur şi simţi o tresărire de panică la gândul că avea să-i fie greu să nu se rătă-cească acolo, darămite să găsească piesa dispărută. Trecu pe lângă un şir uriaş de rafturi pline până la refuz cu obiecte de recuzită şi diverse elemente de scenografie, dar nu zări nici o vază.

Ocoli doi brazi artificiali gigantici, montaţi în ghive-ce, înainte de a ajunge la un vraf mare de cutii sprijinite de perete. Presupunând că vaza nu avea cum să fie în-desată acolo, merse mai departe, căutând din priviri. Aproape de mijlocul încăperii dădu peste un alt şir lung de rafturi. Aici, printre câteva echipamente de birotică, zări o vază înaltă care se potrivea exact cu descrierea pe care i-o oferise Jane. Nevenindu-i să creadă că scăpase atât de uşor, o luă şi se întoarse să plece, moment în care se ciocni de un zid de cărămidă.
Un zid de cărămidă care era pieptul unui bărbat. Al lui Ty.
Apăruse efectiv de nicăieri, speriind-o de moarte. Vaza îi zbură din mâini şi s-ar fi făcut ţăndări pe podea dacă nu ar fi prins-o el.
Deşi îi conferea un aer sofisticat, ţinuta de gală nu reuşea să-i ascundă atitudinea de macho. Părul îi era uşor ciufulit, ca şi cum şi-ar fi trecut frecvent degetele prin el. La un alt bărbat acest lucru ar fi avut darul de a-i îmblânzi aspectul, dar nu şi la Ty. Mallory nu se lăsă amăgită. După cum o ştia prea bine, tipul acela reprezenta o invitaţie la dezastru.
Îşi duse mâna la inima care îi bubuia de spaimă si îngăimă:
-Ce faci?
- Ce faci tu?
- Lucrez, pufni ea înşfăcându-i vaza din mâini.
- Păi atunci, am venit să-mi ajut partenera la lucru.
-Nu eşti partenerul meu adevărat. Nici măcar nu ai
ştiut că trebuia să-mi fii partener.

-Deci eşti genul de femeie care poartă pică mult timp? spuse el amuzat.
-Nu! Sunt...
De undeva din spatele lor se auzi scârţâitul uşii.
- Hei? Mallory?
- Rahat, şopti ea îngrozită. E Luciile.
- Mama ta ţi-a spus să nu înjuri.
- Mallory? Aceasta îşi trânti o mână peste gură ca să s nu-şi demaşte prezenţa, dar Luciile nu se dădu bătută:
Hei, scumpo! L-am văzut pe partenerul tău sexy urmăm ! du-te aici. Vreau doar să fac o poză cu voi doi s-o pun pe Facebook.
„O, nu. Nu, nu, nu...“
Mallory se învârti rapid prin încăperea^ sufocanta şi j prăfuită, căutând cu disperare un loc unde să se ascundă.

Ty, ghicindu-i panica, ridică scurt un deget la buze pentru a-i face semn să nu scoată un sunet, apoi luă vaza j într-o mână şi o trase după el prin întuneric. j

Mallory îl urma păşind pe vârfuri ca să evite ţăcănitul tocurilor pe podea, când el o lipi brusc de perete.

- Şşşt, îi şopti la ureche.

Acolo erau perfect invizibili, înţelese ea. Fu străbătu- I tă de un fior electrizant când îi simţi gura atât de aproa- I pe şi trupul apăsându-se peste al ei.

- Mallory? strigă Luciile.

Ty intrase în pielea unui agent secret. Ochii cercetau I împrejurimile, corpul îi era în alertă şi pregătit pentru orice eventualitate. Deschise un panou pe care Mallory nici măcar nu-l observase, apoi scoase ceva din buzunar j şi meşteri câteva clipe. în secunda următoare se stinseră toate luminile.

Icni speriată, dar Ty îşi strecură o mână peste gura I ei. Gestul lui, adăugându-se forţei cu care o ţinea lipită de perete, îi stârni un val gigantic de senzaţii nepermise ; care o inundă din cap până în picioare.

- Nu te mişca.

Rămase neclintit până când ea încuviinţă din cap,;

apoi dispăru. „ .1

în realitate, nu făcuse decât să se ghemuiască, îşi dădu Mallory seama, tresărind când îi simţi mâinile II

pe glezne. Aşezat pe vine în faţa ei, începuse să-i dezlege baretele sandalelor. întinse braţele ca să-şi ţină echilibrul, moment în care, din greşeală, îl lovi în cap. Cu un chicot aproape inaudibil, Ty o prinse din nou de mână şi o invită să-l urmeze.

Părea să vadă la perfecţie prin întuneric, de vreme ce se deplasa cu o uşurinţă uimitoare, în ciuda obstacole-lor. De câte ori ajungeau într-un loc mai strâmt mâinile lui alunecau pe şoldurile ei, ghidând-o cu mare grijă ca să nu se izbească de nimic.

Fără să-şi mai pună întrebări în privinţa capacităţii lui de orientare, Mallory îl urmă orbeşte, căci era o opţiune mai bună decât alternativa.

De fiecare dată când se opreau, se trezea lipită de trupul lui masiv şi cald. Era atât de bine, că începuse să aştepte cu nerăbdare acel moment.

- Mallory?

De data aceasta, vocea lui Luciile fu însoţită de o mică rază de lumină.

Dumnezeule mare! Femeia avea aceeaşi aplicaţie de telefon pe care o folosise şi Grace în timpul furtunii.
- O, pentru numele lui...
Buzele lui calde le acoperiră pe ale ei.
- Şşşt.
Corect. Trebuia să tacă. O mână de-a ei era într-a lui, prinsă între trupurile lor, însă cealaltă alunecă în sus pe pieptul lui, se strecură pe după gât şi îi ajunse în păr. Pentru că avea nevoie să se ţină cu mâna de ceva, îşi spuse.
- Cât de tare îţi doreşti să nu te vadă? o întrebă Ty.
Fiecare silabă vibrase din adâncul pieptului lui până
într-al ei. Mallory se trezi legănându-se spre el şi încleş- tându-şi mai strâns mâna în părul lui. îi luă o clipă pre-lungă până să-i înţeleagă vorbele, pentru că deja creierul ei nu mai funcţiona la capacitatea normală.
- Mallory.
Doamne, cât îi plăcea să îşi audă numele pe buzele lui! Şi îi plăcea şi emoţia care o copleşise, acea pulsaţie languroasă, dar în acelaşi timp intensă de nerăbdare. în mod cert, nu mai era nici plictisită, nici tristă.

- Hmm?
- Cât de tare?
Cât de tare îl dorea? Tare de tot.
Cu un pufnet scurt care ar fi putut fi un hohot de râs, Ty o prinse mai zdravăn şi o întoarse cu spatele spre el, punându-i mâinile pe ceva ce părea a fi o bară de oţel rece.
- Ţine-te bine.
în clipa următoare îşi împinse trupul masiv peste al ei, imobilizândo. Mintea ei încremeni complet, însă trupul reacţionă umezindu-se la gândul obraznic că ar fi putut să o facă acolo, aşa. Pe la spate.
- Sus, o îndemnă el, risipindu-i brusc fantezia.
Nu, Ty nu îşi dorea sex. O pusese în faţa unei scări şi îi cerea să o urce. Din fericire, bezna îi ascunse valul fierbinte de ro- şeaţă pe care îl simţea pe chip. O luă pe trepte, con-ştientă de faptul că posteriorul ei se unduia în faţa lui. Din moment ce era capabil să vadă în întuneric, însemna că putea să-i observe pe sub fustă slipul tanga de mătase neagră, cel mai frumos pe care îl avea, îşi zise Mallory fâstâcită.
în cele din urmă ajunse în mansardă. Lumina lunii se strecura pieziş prin unica fereastră rotundă, dezvălu-ind alte obiecte puse la păstrare, de la poze

înrămate la jardiniere goale, plus o canapea şi o masă plină cu fleacuri, înconjurată de scaune.
Mallory se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Ty să urce şi el, însă spaţiul era atât de mic, încât îşi pierdu echilibrul şi căzu pe canapea.
în clipa următoare, Ty se trânti peste ea.
Şi în noaptea furtunii se trezise sub el, dar de data aceasta senzaţia era diferită, se gândi ea lăsând să-i scape un mic hohot de râs.
Ty îi acoperi gura cu mâna, după care îşi schimbă uşor poziţia ca să n-o strivească, împingându-şi coapsa între ale ei. Mallory se opri instantaneu din râs şi scoase un geamăt - un geamăt complet involuntar, accidental, care suna desfrânat şi lacom. Şi îngrozitor de tare.

încremeniră amândoi. Cu gâturile lungite, coborâri privirea spre depozitul cufundat în beznă, urmărind raza de lumină proiectată de Luciile în timp ce îşi croia drum printre rafturi.
- Dacă nu cumva îi vine ideea să urce pe scară, stăm cuminţi aici până se dă bătută şi pleacă, murmură el.
Da. Da, puteau sta cuminţi. Sau foarte obraznici, în funcţie de cum priveai lucrurile.
Era ţintuită în loc de trupul lui, un pachet solid şi fierbinte de testosteron şi muşchi. Nu ştia cum să inter-preteze faptul că se simţea vag neputincioasă şi încolţită, iar asta îi plăcea. Mult.
Ii mai plăcea şi că, la fiecare respiraţie, Ty îi presa sexul, trezindu-i senzaţii şi dorinţe care, contrar sfaturilor raţiunii, o îndemnau să se desfete din plin.
-N-o să se dea bătută, şopti ea cu răsuflarea întretăiată.
- Fii atentă.
Ty se mută din nou - o, Doamne, coapsa lui! -, scoase ceva din buzunar şi aruncă obiectul pe jos.
Mallory auzi zăngănitul monedei când aceasta ateriză cu o precizie mortală în capătul opus al uriaşei încăperi de dedesubt, chiar lângă uşă. Era un ţintaş desăvârşit, remarcă ea impresionată.
-Ah! o auziră pe Luciile exclamând, în timp ce se răsucea pe călcâie în direcţia sunetului. încerci să fugi, şmechero. Fir-ar să fie de treabă!
Fasciculul de lumină parcurse şovăitor drumul până la intrare, apoi dispăru complet.
Se aşternu o tăcere deplină, întreruptă doar de bu-buitul asurzitor al inimii lui Mallory. Se afla în podul clădirii, strivită sub Tipul ei Defect. Instinctul

de con-servare îi striga să fugă, dar fata rea care se ascundea în sufletul ei o implora: „Te rog, n-am putea să ne bucurăm de el? Măcar o dată?"
- Eşti bine? vru Ty să ştie.
O întrebare plină de subînţelesuri, se gândi ea.
-Ai nişte abilităţi impresionante. Mă simt ca eroina unui film cu James Bond.

-Nu te-ai descurcat prea rău nici tu. Felul în care te-ai unduit căţărându-te pe scara aia o să-mi alimenteze fanteziile o vreme.
Deci chiar vedea pe întuneric! Acum, sub lumina lu-nii ce revărsa pe fereastră, putea şi ea să-l vadă. Şi să-l simtă. Sânii, striviţi sub pieptul lui, i se ridicau sugestiv din rochie. Nu era sigură dacă el observase; totuşi, în clipa următoare Ty îşi înclină capul şi îşi trecu delicat buzele peste pielea ei dezgolită. Trupul lui se trezise la viaţă, remarcă Mallory. Deci observase.
- Am exersat o grămadă căţăratul pe scară, spuse ea fără să se gândească.
- A, da? Te caţări frecvent pe scări la Urgenţe?
-Ăăă, nu. Emoţiile o făceau să râdă. Şi să vorbească prostii. Dar toamna trecută am fost nevoită să curăţ jgheabul de scurgere al casei înainte să înceapă ploile.
A fost cât pe ce să cad când am dat peste un păianjen cât pumnul, dar am reuşit să nu mă sinucid accidental. Când Ty lăsă să-i scape un hohot de râs, îl întrebă: Aşadar, de ce ai făcut-o?
- De ce m-am căţărat pe scară după tine? Nu aveam unde să mă duc în altă parte.
- Nu. De ce m-ai ajutat să mă ascund? Şi mersi, că tot) veni vorba. Mi-ai salvat fundul.
„Din nou", adăugă ea în gând.
Ty o mângâie alene până când, spre stupefacţia ei, îşi ! închise palma peste fundul respectiv.
- Plăcerea a fost de partea mea.
La cuvintele lui, la atingerea lui, tot trupul ei se li- j chefie. Felul în care degetele lui i se încleştau pe fese o îndemna să se zvârcolească şi să se împingă în el, ceea ce şi făcu.
Ty încremeni. Mallory nu ştia cum să-i interpreteze ; reacţia, dar trăia senzaţii pe care nu le mai trăise de mult prea mult timp, senzaţii cărora intenţiona să le dea curs. Prin urmare, se foi din nou.

- Mallory.
Auzi un ton de avertizare în vocea lui gravă şi sexy, o avertizare foarte serioasă.

Şi-ar fi dorit s-o sărute, dar să-l audă rostindu-i numele astfel era aproape la fel de plăcut. Iar acum îşi dorea mai mult. îşi dorea lucruri pe care nici măcar nu ştia să le numească. Se foi din nou, sperând din tot sufletul că reuşea să se facă înţeleasă, pentru că nu avea prea multă experienţă în materie de erotism. Amy avusese dreptate, trebuia să ia lecţii. îşi notă în gând să ridice şi această problemă la următoarea întâlnire a Dependentelor de Oiocolată. Deocamdată avea să improvizeze.
-Da?
- încerci să sari pe mine?
-Dacă e să fim obiectivi, tu eşti deasupra, ceea ce înseamnă că tu încerci să sari pe mine.
Ty îşi lipi fruntea de a ei şi înjură în barbă.
Deşi Mallory ar fi trebuit să se aştepte la acest lucru, nu se aşteptase. Nu o dorea. Până îa urmă, ţinând sea-ma de felul cum se desfăşurase restul nopţii, era firesc. Oripilată, umilită, îl împinse deoparte.
- Scuze. M-am lăsat dusă de val. Nu mă pricep prea bine la chestiile astea. Cum el nu se clinti, îl îmbrânci din nou. Scuză-mă.
- La ce anume nu te pricepi, mai exact? o întrebă Ty prinzând-o mai strâns.
- Serios? Chiar vrei să o spun? Ei bine, nu mă pricep să atrag bărbaţi, oftă ea. Acum te rog, fii bun şi dă-te jos.
Ty înălţă capul şi, cu ochii scânteindu-i de pasiune, îşi închise o mână mare peste ceafa ei.
-Tu prima, îi ceru el cu o voce aspră şi hârâită, nelă- sând loc de interpretare.
Profită de icnetul ei surprins ca s-o sărute. Buzele lui se mişcară peste gura ei până o făcu să icnească din nou, doar că din pură plăcere de data aceasta. Lucrurile o luară razna când gura lui fermă şi flămândă o invadă fără menajamente. Pentru numele lui Dumnezeu, aproape uitase cum era să fie sărutată astfel, ca şi cum nu ar fi existat pe pământ nimic mai important decât ea. Fiorul de mult uitat al excitaţiei senzuale o străbătu din cap până în picioare.

Apoi Ty ridică din nou capul, zgâriindu-i obrazul cu ţepii începutului de barbă.
- Să fie clar, sunt foarte atras de tine.
îl crezu, căci simţea dovada afirmaţiei lui apăsând-o tare pe şold.
- Cred că e din cauza ochilor tăi, adăugă el.
Surprinsă de romantismul declaraţiei, Mallory îşi
îngădui să se piardă o clipă în focul mocnit din privirea lui. Mintea i se goli când îşi reluară sărutul, pentru că nu exista pe lume nici un bărbat care să sărute mai bine. I se părea minunat faptul că el nu părea să se grăbească şi nu trata sărutul drept mijloc spre atingerea unui scop.
Abia mai putea să respire când Ty dădu să se retragă. Din reflex, se agăţă de el.
- Stai aşa. Gata, s-a terminat?
- Da, murmură el frecându-şi obrazul de al ei.
- Dar de ce?
Ty lăsă să-i scape un geamăt surd, viril.
- Pentru că nu eşti genul de femeie care şi-o trage cu un străin într-o mansardă în timp ce o aşteaptă şefa ei.
Ei bine, când punea astfel problema... Fir-ar să fie! Fata cea cuminte preluă iarăşi controlul asupra minţii ei.
„Tu nu consideri că ai dreptul la fericire", îi spusese Amy. Nu, nu avea să fie niciodată genul care să-şi ofere inima unui străin, cu atât mai puţin trupul.
însă acum nu era vorba despre inima ei, iar Ty nu mai era un străin. Era bărbatul care, cu multă bunăvo-inţă, îi sărise în ajutor atunci când avusese nevoie de el. în repetate rânduri. Era bărbatul care tocmai îi oferise cel mai fabulos sărut de când se ştia. Pe bună dreptate, îşi dorea ca tot el să fie şi cel care să-i alunge neliniştea şi singurătatea.
- în noaptea asta sunt, şopti ea strângându-l în braţe.
- Mallory, nu sunt o opţiune pe termen lung. Pe toţi dracii, nu sunt nici măcar o opţiune pe termen scurt.
- îmi doresc doar asta. Aici. Acum. Cu tine.
Pentru a fi mai convingătoare, se undui sub el, smul-
gându-i un geamăt foarte aspru şi foarte masculin.

- Dumnezeule, ce ochi ai, spuse el expirând prelung. Vino încoace atunci.

înainte ca ea să apuce să se mişte, gura lui coborî intr-o dâră de foc peste gâtul şi clavicula ei.
Aparent nu era genul care să stea prea mult pe gân-duri sau să-şi pună la îndoială deciziile. Era bine de ştiut. în clipa următoare îi trase scurt bretelele, iar acestea îi alunecară de pe umeri până la coate, imobili- zându-i mâinile pe lângă corp şi dezgolindu-i sânii, totul d intr-un singur gest economic.
Nu cheltuia mai multă energie decât era necesar. Şi acest lucru era bine de ştiut.
- Mmm, făcu el cu un mârâit gutural.
Se aplecă asupra sânilor ei şi îi ronţăi pe îndelete sfârcurile. Când Mallory începu să se zvârcolească de plăcere, coborî agale spre pântec, dezmierdându-i pielea cu răsuflarea lui caldă.
Degetele lui asprite de muncă îi împinseră în sus ro-chia, ridicându-i-o până la brâu. Coborî privirea spre slipul ei, scoase un nou mârâit aprobator, apoi împinse intr-o parte minuscula fâşie de mătase neagră. Şi astfel ii dezgoli toate secretele, sub razele lunii şi privirea lui încinsă. O sărută îndelung, folosindu-şi huzele şi lim-ba, până când se arcui înnebunită spre el. Peste câteva minute Mallory începu să strige, strângându-şi mâinile In pumni în părul lui când o ploaie de stele explodă în spatele pleoapelor ei închise.
Ty se dezbrăcă rapid de sacou, apoi îşi descheie cureaua, îşi trase fermoarul şi îşi puse un prezervativ. Mallory nu apucă să se bucure de privelişte, că îl simţi împin- gându-se în ea şi i se tăie răsuflarea. El îi lăsă o clipă ue răgaz să se acomodeze cu mărimea lui, după care îi i iută buzele şi o sărută profund. Să-şi simtă propriul gust pe limba lui era o experienţă atât de senzuală şi atât de departe de tot ceea ce trăise ea până atunci, încât nu putu decât să îşi înfigă unghiile în spatele lui, lăsându-se In voia pasiunii.
O pătrunse şi mai adânc, făcând-o să se cutremure sub imperiul unui val de senzaţii incredibile, apoi o îm-pinse iarăşi în pragul orgasmului. Mădularul lui lung

şi tare o izbea cu forţă în timp ce limba lui îi invada j gura, revendicând-o fără drept de apel. Mallory era deja cuprinsă de spasmele extazului când i se alătură şi Ty, pierzându-se în propria plăcere. Pierzându-se în ea. :
Gândul aproape că îi provocă un nou orgasm, la fel ' şi geamătul răguşit pe care îl scoase Ty când termină şi, gâfâind, îşi lăsă capul să cadă în scobitura gâtului ei.

Era încă îngropat adânc în ea când îşi ridică fruntea j pentru a o privi în faţă.
- Ce-i? şopti Mallory.
-Voiam să mă asigur că eşti bine. Zâmbeşti.
- Ba nu.
Ba da. Doamne, cum zâmbea! Probabil aveau să trea-că zile bune până să scape de acel zâmbet. Dar asta nu însemna decât că aplicase conştiincios regulile stabilite] în cadrul clubului lor de Dependente de Ciocolată. Toc- j mai făcuse amor cu Tipul ei Defect. Intr-un depozit de la mansardă.
Până atunci, Mallory crezuse că exista o legătură in-destructibilă între sex şi implicarea emoţională, aşa că se pregăti sufleteşte să fie asaltată de vinovăţie.
Dar nu se întâmplă nimic. Dimpotrivă, se simţea sur-prinzător de bine.
- Fără regrete, şopti ea.
Ty îi aruncă o privire nedumerită, apoi zâmbi.
- Îmi place cum gândeşti.
Mallory îşi trecu un deget peste plasturele de pe frun-tea lui, apoi peste vânătaia de pe obraz.
- îmi pare rău pentru asta. Că ţi-am dat cu telefonul în cap când credeam că eşti vreun răufăcător.
-Nu-mi amintesc partea aia, o asigură el cu prefăcută seriozitate.
- Ups. Atunci lasă. Aplauzele furtunoase care se auziră în acel moment de sub ei o făcură să tresară. Licitaţia! O, Doamne, trebuie să plecăm. Tu primul. Grăbeşte-te! ;
îi dădu un ghiont, dar el nu se clinti.
- N-am de gând să te las pur şi simplu aici.
- Ba da! Nu putem fi văzuţi ieşind împreună. Panicată, îl împinse din nou. Pleacă! Grăbeşte-te!

Ty o privi lung şi se aplecă să-şi apese buzele pe tâmpla ei umedă, apoi o ajută să îşi aranjeze hainele înainte de a se ocupa de el însuşi.
Mallory încă zăcea pe canapea, complet vlăguită, când el dispăru pe scară. Ii oferise exact ceea ce îi ceruse, o experienţă unică, se gândi ea. Insă momentul acela se încheiase.
capitolul 7
Nu există sărut mai dulce decât al unei bomboane de ciocolată.
In noaptea aceea, Ty avu un somn profund, fără vise. I)upă cum se părea, sexul constituia un remediu pentru coşmaruri. Era bine de ştiut.

Dimineaţa începu ca de obicei, cu o baie în mare împreună cu Matt. înotaseră deja câţiva kilometri când Matt fu prins de un cârcel şi se duse la fund. Cum Ty era destul de departe, avu nevoie de eforturi supraome-neşti ca să ajungă la prietenul său şi să-l târască afară din apă.
Odată ajunşi pe nisip, se apucă să-i maseze gamba ca să-i destindă muşchiul. Când termină, se prăbuşi şi el ilături de Matt şi oftă din rărunchi.
- Nu mai facem asta niciodată.
- Ai dreptate, icni Matt. Eşti ca un nenorocit de mon- stru marin. Nimeni nu ar trebui să poată înota atât de mult şi cu o asemenea viteză.
- Nu, mă refer la faptul că era să te îneci.
- Ei bine, nu m-am înecat decât pe jumătate, datorită (ie, spuse Matt ridicându-se în capul oaselor.
-Dă-o dracului, nu glumesc. Nu mai vii să înoţi i u mine.
Zâmbetul lui Matt păli.
- Eşti conştient că nu toată lumea din jurul tău o să moară, nu-i aşa?
-Taci naibii!

- Ce băţ ţi s-a înfipt în fund azi? Aseară păreai în for- j mă. Chiar te-am văzut zâmbindu-i lui Mallory.
Mallory. O, Doamne, Mallory. Ty se ridică în picioare şi, deşi membrele încă îi tremurau, o luă din loc.
- Plăcută conversaţie, îi strigă Matt din urmă.
Ty îşi continuă drumul spre casă. Ar fi vrut să alerge, dar piciorul rănit nu era de aceeaşi părere. Scrâşnind din dinţi, se forţă să înainteze pe nisipul moale şi deni- j velat rămas în urma refluxului.
Voia să simtă durerea, să îşi amintească de ce naiba se afla acolo. în nici un caz pentru a avea o aventură cu < Mallory Quinn cea dulce, caldă, generoasă şi al dracului j de sexy.
Pe de altă parte, de fiecare dată când şi-o amintea în- j tinsă lasciv, aşteptândud pe canapeaua aceea, se întărea instantaneu.
Era o prostie. Ba nu, ceea ce făcuse în noaptea prece- , dentă fusese mult mai grav decât o prostie. Fusese tot-odată un gest egoist, şi nu avea nici o scuză în afară de . faptul că Mallory îl luase complet prin surprindere cu propunerea ei atât de sinceră şi senzuală. Ar fi trebuit să ignore atracţia, fusese pe deplin hotărât să o facă, însă nu prea reuşise să-şi pună în aplicare intenţiile, iar : Mallory probabil că îl detesta acum.
Ajuns acasă, făcu un duş lung şi fierbinte. In timp ce se îmbrăca, îşi aruncă privirea spre flaconul gol de Vicodin de pe măsuţa de toaletă. Era un

adevărat ritual, această privire. La sfârşit îndesă flaconul în buzunar, cum făcea de fiecare dată, dorindu-şi să aibă la îndemână ceva care să-l ancoreze în realitate. Ceva care să-i aducă aminte să nu-şi piardă capul, să rămână concentrat pe obiectivul lui final - acela de a-şi relua activitatea.
Cu acest gând porni spre cabinetul medicului pentru consultaţia programată.
-Arată mai bine, spuse Josh în timp ce examina radiografia.
- Mă simt mult mai bine, minţi Ty fără să clipească.

După toate activităţile din dimineaţa aceea, piciorul il durea cumplit.
- Chiar aşa?
- M-aş descurca la misiuni uşoare.
-Aha. Josh se lăsă pe spate în scaun şi îl studie. Mi-siuni mai uşoare decât, spre exemplu, coborârea pe frânghie din elicopter ori salvarea demnitarilor?
„Asta e problema când şeful te forţează să-ţi iei concediu medical până primeşti undă verde de la medic“, îşi zise Ty. Din cauza lui Frances, Josh ştia mult prea multe despre el. Răsuflând zgomotos, se gândi că nu era vina lui Josh. Era un tip de treabă, şi în alte împrejurări l-ar I i considerat chiar prieten.
Dacă ar fi avut prieteni. Nu avea. îşi lăsase prietenii vi moară în vârful unui munte cu patru ani în urmă.
„Şi Matt ce-a fost atunci?“ îl întrebă o mică voce enervantă. „Sau Mallory?“ Doar accidente, decise el.
-Vrei să scapi de aici, spuse Josh, trezindu-l din reverie. Pricep. Se apropie momentul acela. Totuşi, hai să mai aşteptăm o săptămână, bine?
Încă o blestemată de săptămână. Dar nu l-ar fi ajutat cu nimic să reacţioneze urât. Avea să folosească săptă-mâna aceea ca să termine ce mai avea de făcut la Jimmy, maşina lui Matt. Şi la Shelby, propria lui maşină. Nu putea pleca fără Shelby.
- în regulă. Dar spune-i tu asta.
- Lui Frances? Josh zâmbi sumbru. Cu plăcere.
Când Ty ajunse acasă, becul telefonului clipea, anun-
ţându-l că avea apeluri nepreluate. Le şterse fără să le arunce măcar o privire, apoi se apucă de lucru la maşina lui Matt. Mai târziu trecu la adevărata lui iubire, Shelby, dar trebui să se oprească pentru a căuta nişte piese pe internet. Un e-mail de la Matt îi atrase atenţia.
Fusese etichetat pe Facebook. De fapt, pe pagina de-dicată oraşului Lucky Harbor avea o rubrică întreagă, in care se menţionau ocaziile când fusese zărit şi diverse noutăţi. Era numit Misteriosul Tip Drăguţ.

Ar fi fost suficient pentru a-i da coşmaruri oricărui 1'Hrbat. Doar că el avea deja coşmaruri...

Biruit de foame, se duse cu maşina în oraş. Lucky j Harbor, situat intr-un golfuleţ stâncos, era construit în- J tr-un stil arhitectural eclectic în care vechiul se împletea cu noul. Strada principală era străjuită de clădiri victori-ene ce găzduiau băcănia, poşta, benzinăria şi magazinul de amenajări interioare. Un drum secundar ducea la i plaja propriu-zisă, unde, de-a lungul cheiului ce se întin- I dea până în apă, se înşirau alte magazine, un mic parc I de distracţii, precum şi localul Eat Me.

Eat Me părea desprins dintr-un orăşel imaginar din alte vremuri, doar că intr-un astfel de orăşel imaginar > probabil nu ar fi ajuns să şi-o tragă cu o femeie în Vets' Hali, într-un pod transformat în spaţiu de depozitare, când toţi locuitorii petreceau dedesubt.

Deschise uşa de la intrare, observând că era nou-no-l uţă, intră în local şi se aşeză la bar. Amy îi turnă în tăcere o cană de cafea. Era rutina lor; de luni întregi: jucau acelaşi joc, rareori deschizând gura să vorbească. Ty aprecia sincer această calitate la o chelneriţă şi o : plăcea pe Amy infinit mai mult decât pe veşnic ursuza proprietăreasă a localului. De Jan îi era puţin teamă, trebuia s-o recunoască.

Dintr-odată, Amy îi trânti în faţă ziarul local şi se co-coţă cu un şold pe bufet.

Ty îşi împinse încet ochelarii de soare în creştet şi o fixă cu o privire calmă. Amy îi răspunse cu o expresie de obrăznicie făţişă. Purta un tricou negru cu un simbol chinezesc şi inevitabilul şorţ roz cu volănaşe care nu se potrivea nicidecum cu bocancii, fusta de blugi scurtă şi atitudinea ei de fată dură. Arătă spre ziar cu o smucitură din cap, invitându-l să-l citească.

Titlul de pe prima pagină anunţa:

LICITAŢIA SPITALULUI DISTRICTUAL -
UN SUCCES URIAŞ

Până aici era bine, îşi spuse el. Articolul punea succesul licitaţiei în seama asistentelor şi în special a lui Malj lory Quinn, care, împreună cu noul ei iubit, reuşiseră

să însufleţească atmosfera şi să-i provoace pe partici-panţi să se întreacă în oferte.
TY reciti articolul. Noul ei iubit? Misteriosul Tip Dră- ,i;uţ? Ii aruncă lui Amy privirea lui de „scuteşte-mă de prostii şi nu-mi vinde gogoşi". Privire care reuşise să in-timideze pe mulţi.
Cum tânăra nu părea impresionată, puse jos ziarul şi îl împinse deoparte, dar Amy i-l împinse înapoi cu un singur deget.
- încerci să-mi spui ceya?
-Mai multe chestii. în primul rând, Mallory este prietena mea. Şi recent am încurajat-o să facă o schim-bare în viaţa ei. Tu ai fost acea schimbare. Nu mă face să regret.
Ty nu prea era obişnuit cu ameninţările, oricât de suav ar fi fost formulate. Părinţii lui, militari de carieră, se ocupaseră pe rând de el când consortul era plecat în misiuni peste ocean. Fusese iubit, dar nu i se tolerase nici o slăbiciune. Chiar şi activitatea lui actuală satisfă-cea dezideratul unei vieţi trăite după reguli, disciplină, agerime a minţii şi onoare.
Partea care ţinea de onoare îl sâcâia acum.
Cumva, fără voia lui şi în ciuda atitudinii sale rezer-vate, reuşise să ajungă la statutul de vedetă în orăşelul acela nebun şi înapoiat. Mai grav, acum exista şi Mallo- ry, care voia ca el să-i fie ghid într-o scurtă incursiune în viaţa unei fete rele.
Ceea ce era o idee proastă. Cea mai proastă.
O făcuse totuşi, căzuse prizonier în faţa acelor ochi de ciocolată topită, deşi era conştient că urma să dispară din Lucky Harbor în foarte scurt timp.
- E femeie în toată firea, spuse intr-un final.
Amy îl fixă cu privirea preţ de o clipă prelungă, apoi clătină din cap şi se îndepărtă, bombănind nişte remarci deloc amabile la adresa bărbaţilor în general.
Când îşi plăti cafeaua, Ty avu parte de o nouă privire plină de subînţeles din partea chelneriţei.
Pricepuse mesajul, însă nu era încă hotărât dacă să ţină cont de avertizarea ei. Se întoarse glonţ la casa lui mare şi goală şi, dând muzica asurzitor de tare, se apucă

din nou de lucru la Shelby. Văzuse maşina în ziar în j ziua când sosise la Lucky Harbor şi nu fusese în stare j să-i reziste.
Nu fusese niciodată în stare să reziste unei maşini splendide. Nici, aparent, unei femei splendide...

Mallory se afla la şedinţa consiliului de administraţie al spitalului, participând la ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai importantă discuţie din viaţa ei. în schimb, mintea îi era la milioane de kilometri distanţă. Sau, mai exact, intr-un anumit spaţiu de depozitare de la mansardă.
Amintirea momentelor petrecute acolo împreună cu Ty îi ridica temperatura corpului şi o făcea să se îmbujoreze.
Tot nu-i venea să creadă cât de repede se dezbrăcase în faţa lui.
Ei bine, nu se dezbrăcase de tot, îşi aminti. Se grăbise atât de tare, încât nici măcar nu-şi dăduse jos chiloţii, nu complet. Ty pur şi simplu îi împinsese la o parte cu degetele.
Simplul gând o făcu să se umezească din nou. Doamne! în viaţa ei nu i se mai întâmplase să ia foc atât de violent şi atât de rapid.
Ajunsese în rai. Ty o dusese în rai în şapte minute. Un record pentru ea. Şi ar fi făcut-o din nou, fără să ezite o clipă.
Ar fi făcut-o, dacă bărbatul care o dusese în rai nu ar fi dispărut de la licitaţie fără un cuvânt. Ar fi trebuit să-i fie învăţătură de minte să nu mai facă vreodată sex cu un bărbat al cărui nume îl aflase cu nici jumătate de oră j mai devreme.
Din întreaga experienţă se alesese însă cu o lecţie complet diferită: viaţa ei erotică fusese nulă până atunci. Mai grav, se temea că la următoarea lor întâlnire avea să-l împingă în cea mai apropiată debara pentru încă un număr.
Apoi încă unul.
Mallory îşi acordă o clipă de răgaz pentru acea fan-tezie, imaginându-şi ce avea să poarte. Rochiţa neagră

n-ar fi fost o idee proastă; părea să-i placă mult lui Ty. Şi poate data viitoare avea să-şi lase chiloţii acasă...
- Mallory?
Clipi, spulberând visul despre Ty şi chiloţii ei. Dădu nas în nas cu Jane, care nu era deloc amuzată.
- Totalul? întrebă aceasta pe un ton iritat.
- Optsprezece mii. Mallory coborî privirea spre cecul din mâinile ei, un cec de care era incredibil de mândră - totalul încasărilor obţinute în urma licitaţiei. După cum spuneai, consiliul de administraţie va dona douăzeci şi cinci la sută din această sumă către Clinica de Servicii Medicale.
-Nu există o Clinică de Servicii Medicale, spuse Jane. Nu încă.

Mallory îşi înăbuşi replica, ştiind că nu ar fi fost o idee bună să-şi trădeze slăbiciunea:
- Va exista. Am dovedit că e nevoie de aşa ceva.
-A, da?
- Da. Mallory se forţă să-i privească în ochi pe cei-lalţi membri ai consiliului de administraţie în timp ce vorbea. Doctorul Scott era şi el acolo, şifonat şi chipeş ca întotdeauna. Cu excepţia lui, toţi cei din jurul mesei îşi feriră privirile. Trăgând aer în piept, continuă: Necesitatea e evidentă. Nu există nici un alt loc în tot districtul care să ofere programe pentru dependenţii de droguri, consiliere pentru adolescentele rămase în-sărcinate, servicii pentru femei sau o linie de urgenţă pentru victimele abuzurilor. Ştim cu toţii acest lucru. Unitatea de Primire Urgenţe pierde bani din cauză că preluăm pacienţi care ar fi mai bine deserviţi de o ase-menea clinică.
-Te referi oameni care nu pot sau nu vor să plătească.
Replica venise de la Bill Lawson, preşedintele consi-liului de administraţie. înalt şi atletic, arăta de patruzeci de ani, nu cincizeci şi cinci cât avea în realitate. Avea ochi ageri, o minte şi mai ageră şi punea accentul exclusiv pe rezultate. întotdeauna. îi era totuşi recunoscătoare pentru că o ascultase. Era un aspect important pentru ea, fusese încă de la moartea lui Karen, care

nu avusese posibilitatea să primească serviciile de care avea o nevoie disperată.
Oamenii rareori vorbeau despre ceea ce i se întâmplase lui Karen, însă Mallory nu uitase absolut nimic. Nici o fată de optsprezece ani nu trebuia cunoască neputinţa şi teroarea pe care le trăise sora ei.
Spitalul, aflat la marginea orăşelului, deservea întregul district, dar era în proprietate privată. Prin urmare, hotărî să i se adreseze direct lui Bill, căci numai el ar fi reuşit să-i convingă pe membrii consiliului de administraţie.
- Am făcut toate calculele. O Clinică de Servicii Me-dicale ar avea acces la programe şi finanţări care nu sunt disponibile şi pentru Unitatea de Primiri Urgenţe. Am scris deja solicitările de sponsorizare. Dacă aplicaţi planul propus de mine şi permiteţi utilizarea vechii aripi de vest, atunci veniturile obţinute de Clinică se vor întoarce în proporţie de sută la sută în conturile spitalului.
- In acelaşi timp ar însemna ca întreaga responsabi-litate financiară pentru Clinica de Servicii Medicale să cadă în cârca spitalului, remarcă Bill.

- Da, consimţi Mallory. Dar, susţinută de sponso-rizări şi donaţii, Clinica va aduce profit şi, pe termen lung, va recupera pierderile de la Urgenţe. Deja avem cea mai mare parte din fondurile necesare pentru primul an.
- Iţi lipsesc vreo zece mii zdravene.
-E drept, dar n-am să mă opresc până nu obţin şi restul, promise ea. E un pas logic pentru comunitatea noastră, Bill, şi e ceea ce trebuie făcut. După o scurtă ezitare, mărturisi: Am să vă tot sâcâi cu treaba asta.
-Asta ai de gând? Bill clătină ironic din cap. Ascultă, Mallory, cred în proiectul tău şi vreau să te ajut, dar hai să privim lucrurile în faţă. Programele propuse de tine vor atrage în Lucky Harbor o anumită... categorie de oameni, genul de oameni pe care de regulă îi orientăm spre alte localităţi din district. Oraşul nu prea ne susţine ideea.
- Oraşul poate fi convins. Oamenii au anumite nevoi pe care Clinica de Servicii Medicale le poate îndeplini.

Bill tăcu preţ de câteva clipe lungi. Mallory se strădui să-şi controleze agitaţia, dar nu reuşi decât în mică măsură. In cele din urmă, el spuse:
-Uite ce-ţi propun. La şedinţa consiliului local de săptămâna asta am să fac o prezentare oficială pentru toată lumea, apoi am să le cer părerea.
Oamenii mergeau la şedinţele consiliului local aşa cum mergeau la magazinul alimentar sau la benzinărie. Dacă Bill cerea păreri, avea să le primească, şi încă în număr mare.
-Dacă obţinem o reacţie pozitivă, voi lua în calcul posibilitatea de a deschide Clinica de Servicii Medicale pentru o perioadă de probă de o lună. O singură lună, Mallory, adăugă el sever. Apoi vom reevalua situaţia pe baza costurilor reale şi a rezultatului contabil. Dacă după luna respectivă ai bugetul pentru restul anului şi dacă nu au fost probleme, îi dăm drumul. Dacă nu, renunţi la proiect. O fixă cu o privire insistentă. Condi-ţiile astea sunt acceptabile pentru tine?
-Da, domnule director, răspunse ea, cu un entuzi-asm atent temperat.
- A, şi în bugetul pe care îl faci ar fi bine să nu incluzi şi salariul tău pe motiv că mergi să ridici de la farmacie medicamentele pacienţilor noştri şi apoi le livrezi la domiciliul acestora.
Se referea la faptul că în dimineaţa aceea luase medicamentele doamnei Burland şi i le dusese acasă. Nu era mare mister cum anume aflase. In Lucky Harbor exista o singură farmacie, în interiorul magazinului

alimentar, aşa că oricine ar fi putut să o vadă, mai ales că nu făcuse nici un efort să se ascundă.
La fel cum nici doamna Burland nu-şi ascunsese părerea despre gestul ei.
-Aştepţi şi bacşiş? o întrebase aceasta. Mai bine îţi dau un sfat. Fardează-te puţin şi fă ceva cu părul ăla, altfel n-o să pui niciodată mâna pe un soţ.
Când îşi aminti, Mallory simţi o zvâcnire în colţul ochiului, dar nu o lăsă să-i ştirbească bucuria. Era mai aproape decât oricând de deschiderea Clinicii.
- Am făcut asta în timpul meu liber.

la mâinile lui mari şi calde, aspre şi blânde în acelaşi timp, dezmierdând-o...
-Mallory, pentru numele lui Dumnezeu. Unde te-ai rătăcit în căpşorul ăla drăgălaş al tău, în Disneyland?
Fantezia i se risipi instantaneu. Ella continuă cu un aer nedumerit:
- Te-am strigat de trei ori, şi la fel s-a întâmplat şi la şedinţa consiliului de administraţie. Scumpo, oare la ce te gândeşti azi?
Se gândise la sunetul pe care îl scosese Ty în momentul orgasmului, un sunet grav, inconfundabil masculin, care îi stârnea fiori chiar şi acum.
- La desert, murmură ea. Mă gândesc la desert.
-Hm. Ella nu păru convinsă, dar nici nu o acuză că
minţea. Ai văzut ziarul.
-Te referi la fiţuica locală de bârfe care se dă drept mare publicaţie de ştiri? Da, l-am văzut.
Absolut toate persoanele peste care dăduse în cursul zilei avuseseră grijă să o întrebe despre „iubitul11 ei des-pre care se vorbea în articol.
- Scumpo, pur şi simplu nu cred că este o idee bună să rişti atât de mult pentru un bărbat despre care nu ştii nimic.
- Nu-i vorba de riscat, mamă.
Şi chiar nu era. Mallory nu îşi asumase nici un risc, nu în mod real. Ei bine, poate riscase să fie prinsă fă-când sex sălbatic într-un loc public, dar se simţise în siguranţă, altfel n-ar fi făcut-o niciodată. Nu, faptul că se bucurase fără rezerve de acea situaţie pe care şi-o dorise fusese un exerciţiu inedit de egoism. Poate că asta avea să-i aducă unele consecinţe dezastruoase în viaţa personală, dar de când era obligatoriu să-şi facă griji pentru ceea ce gândeau oamenii?
De multă vreme. De când îşi băgase în cap că trebuia să fie bună pentru a fi iubită.

- Mallory, serios, insistă Ella. Este atât de atipic pen-tru tine să ieşi cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoşti!
Da, ce şoc! Ce oroare! Fata cea cuminte avea tupeul să-şi dorească ceva şi pentru ea însăşi. Cum îndrăznea?

-Nu ieşim împreună.
Sau cel puţin nu în sensul la care se referea mama ei.
- Dar în ziar scria...
- Nu ieşim, repetă Mallory.
Ty nu i-o spusese în cuvinte, de fapt nu pomenise absolut nimic pe această temă, dar faptul că dispăruse fusese un mesaj cât se poate de limpede.
- Deci vrei să spui că n-am motive să-mi fac griji? întrebă Ella.
- Doar dacă nu cumva îţi face plăcere să-ţi tot vopseşti firele gri din păr o dată la trei săptămâni. Stai liniştită, e în regulă.
Mama ei îşi pipăi stingherită părul brunet.
-Au trecut patru săptămâni deja. E cazul să-mi vop-sesc rădăcinile?
Chiar în clipa aceea, Camilla se năpusti în fugă pe uşă, cu răsuflarea tăiată. Camilla terminase şcoala de asistente de atât de puţin timp, încât papucii încă îi scâr- ţâiau la fiecare pas. Era în perioada de practică şi, din acest motiv, primea toate însărcinările neplăcute. De pildă, întocmirea fişelor pentru pacienţii noi.
- E aici, şopti ea dramatic, aproape tremurând când dădu vestea. In sala de aşteptare.
- Cine? întrebă Mallory.
-EL
- Şi acest „el“ are şi un nume? întrebă Ella sec.
- Misteriosul Tip Drăguţ!
Mama ei îi aruncă o privire piezişă, însă Mallory era prea ocupată să-şi repornească inima ca să reacţioneze. „Ce caută aici?“
- E rănit? E bolnav?
-A cerut să îl vadă pe doctorul Scott, spuse Camilla pe nerăsuflate. Dar doctorul Scott a fost chemat la o urgenţă.
- II preiau eu, zise Mallory pornind spre uşă.
- Eşti sigură? întrebă Camilla. Pentru că bucuroasă l-aş...
- Sunt sigură.
Cu pulsul bătându-i nebuneşte, Mallory o luă pe co-ridor spre sala de aşteptare. îşi trecu rapid ţinuta în re-vistă. Halatul arăta decent, dar nu mai ţinea minte dacă

îşi aplicase sau nu rimei. In plus, ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi aranjat părul în pauză!
Ty se afla intr-adevăr în sala de aşteptare. Nu pre-zenta nici o rană vizibilă. Stătea cu capul dat pe spate şi ochii închişi, cu un picior întins în faţă. Intr-o pereche de blugi Levi's spălăciţi şi un tricou negru, arăta ca întruchiparea perfectă a Bărbatului înalt, Sumbru şi Periculos. S-ar fi putut crede că aţipise acolo, însă Mal- lory ghici că era la fel de relaxat ca un şarpe cu clopoţei pregătit de atac.
Deschise ochii şi o privi.
Inexplicabil emoţionată, aruncă o privire spre tele-vizorul montat sus, într-un colţ, pe ecranul căruia rula un serial siropos. O brunetă superbă tocmai şi-o punea cu un tip având jumătate din vârsta ei, într-o cadă cu hidromasaj. Femeia gâfâia şi ţipa:
- O, Brad. O, te rog, Brad!
Grozav. De parcă situaţia n-ar fi fost destul de jenan-tă. Aruncă rapid o privire în jur, căutând telecomanda, dar aceasta dispăruse cu totul. Fireşte.
Ty ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic; nici nu ar fi avut nevoie. Ultima dată când se văzuseră, îşi exer-citase tot farmecul asupra ei şi îi ajunsese în chiloţi cu o uşurinţă şocantă.
Pe lângă farmec, avusese şi altă armă de o eficienţă teribilă: acea privire pătrunzătoare şi fierbinte care o ex-citase până în măduva oaselor.
Aparent, nu se schimbaseră prea multe din acest punct de vedere. Tocmai se ocupase de trei urgenţe la rând cu un calm desăvârşit, dar acum inima i se zbătea violent, bubuindu-i în piept şi lovindu-i-se de cutia to-racică într-un ritm care ar fi putut să-i provoace un atac de cord.
Nu trebuia totuşi să uite că Ty îi întorsese spatele şi in mod evident nu intenţionase să ducă mai departe relaţia lor - dacă aşa se numea mai nou o partidă de sex la repezeală.
Femeia de la televizor ţipa în continuare ca şi cum s-ar fi aflat în probe pentru un film porno:
- O, Doamne, o, Brad, da!

Aerul condiţionat era pornit. Cum se explica atunci valul de căldură care o lovise brusc? Se răsuci pe călcâie şi continuă să caute disperată

telecomanda, pe care o găsi în cele din urmă aşezată nevinovat pe un scaun din colţ. Ii luă mult prea mult timp să găsească butonul de închidere a sonorului, dar apoi tăcerea care se lăsă îi păru chiar mai asurzitoare decât fuseseră exclamaţiile femeii de pe ecran.
îşi muşcă buza de jos. Singurul lucru la care se putea gândi era că Ty o făcuse şi pe ea să ţipe astfel. Dar cel puţin ea nu-l implorase.
- Ţi-aş oferi un bănuţ pentru gândurile tale, spuse el. Dar am impresia că valorează mult mai mult.
-Nu mă gândesc la nimic, se grăbi ea să răspundă, însă valul de roşeaţă care-i urca în obraji o trădă.
- Mincinoaso.
Ty se ridică de pe scaun şi veni mai aproape, moment în care Mallory încremeni. Pur şi simplu încetă să mai respire. Ceea ce nu era bine, pentru că avea mare nevoie de aer.
-Tu n-ai fost chiar atât de gălăgioasă, îi murmură el la ureche.
Mallory închise ochii, simţind că faţa îi devenise de-a dreptul stacojie.
- Un tip decent nici măcar n-ar menţiona asta.
El ridică din umeri, arătându-i limpede că nu era un tip decent. Şi, la drept vorbind, nici nu pretinsese vreo-dată că ar fi fost.
Sala de aşteptare era goală, dar în cealaltă parte a co-ridorului, la recepţie, Camilla şi mama ei nu se oboseau să pretindă că ar fi făcut altceva în afară de a se holba la ei cu o curiozitate lacomă. întorcându-le spatele, Mallory şopti:
- N-am fost gălăgioasă.
O, Dumnezeule! Nu era deloc ceea ce intenţionase să spună. Pe chipul lui Ty apăru un zâmbet sincer care îi încreţi colţurile ochilor şi îi îmblânzi trăsăturile feţei, făcându-l şi mai ucigător de chipeş, dacă aşa ceva era posibil.
- Ba da. Ai fost.

în regulă, poate că fusese. Dar nu ar fi avut cum să se abţină.
- Trecuse ceva vreme, mărturisi ea posacă.
Iar el dovedise o pricepere fantastică. După cum menţionase şi Tammy, ultimul ei iubit fusese Allen, contabilul din Seattle, care hotărâse că Mallory nu era suficient de importantă cât să justifice naveta. Asta se întâmplase cu un an în urmă. Deci fusese un an foarte lung şi lipsit de satisfacţii...
Ochii lui Ty se îmblânziră, iar Mallory îşi dădu seama că nu erau de un verde curat, nici pe departe. Dincolo de suprafaţă se ascundeau straturi de

nuanţe diferite, descoperi ea emoţionată. O ţinuse în braţe ca nimeni altul, îi şoptise nimicuri dulci şi fierbinţi la ureche, iar ca intr-adevăr gâfâise şi ţipase şi îl implorase, exact ca ac- i riţa din acel serial siropos. Fir-ar să fie, era în stare să se excite doar amintindu-şi forţa cu care o ţinuseră braţele lui în momentul orgasmului şi combinaţia îmbătătoare de siguranţă absolută şi abandon.
- Şi pentru mine trecuse multă vreme, mărturisi el, urprinzând-o. Cum putea un tip care emana feromoni şi testoste-ron prin fiecare por să nu facă sex „multă vreme"?
Pe ecranul din spatele lui, femeia îşi vedea în conti-nuare de treabă. Cu sunetul oprit, scena părea şi mai pornografică.
- Eu nu mi-am dat drumul în halul ăla, murmură ea. I)eşi Ty alese cu înţelepciune să-şi ţină gura, expresia lui Iu mai mult decât grăitoare, aşa că îl întrebă şocată: Ce, iu crezi că da?
Privirea lui alunecă o clipă spre ecran, apoi se întoar- NC pe chipul ei.
- Dacă te ajută cu ceva, tu arătai mult mai sexy, iar (.vinetele tale erau mult mai senzuale.
O, Doamne! Ajunsese deja la uşă când vocea lui gra-va răsună din nou:
- Unde pleci?
- Unde văd cu ochii.
- De fapt, sunt aici în calitate de pacient.

Acestea erau singurele cuvinte care ar fi putut să o facă să se întoarcă.
- A, da? Eşti bolnav?
-Josh mi-a zis să mă întorc peste zece zile să-mi scoată firele, spuse el arătând spre plasturele de pe frunte.
Josh? Se tutuia cu doctorul Scott?
-Doctorul Scott a fost chemat la Seattle. Expirând prelung, adăugă: Dar dacă a lăsat instrucţiuni, pot eu să-ţi scot firele.
Mama ei şi Camilla continuau să-i privească. Li se alăturaseră şi alţi angajaţi, care aparent nu aveau nimic mai bun de făcut decât să tragă cu urechea la discuţia dintre Mallory şi Misteriosul Tip Drăguţ. Ar fi pus rămăşag că această apariţie a Tipului Drăguţ avea să fie consemnată pe pagina de Facebook înainte de sfârşitul turei.
Dar nu putea să facă nimic în această privinţă.
- Hai s-o facem odată.
- O să mă doară?

Mallory se uită la Ty, la trupul lui masiv şi solid, la felul în care şchiopăta foarte uşor cu piciorul stâng, apoi îl privi în ochi. Unde văzu o expresie amuzată.
O tachina.
Ei bine, în regulă. Era capabilă să-i răspundă cu ace-eaşi monedă.
- Ceva îmi spune că o să rezişti.
capitolul 8
Em a părăsit Grădina Edenului pentru ciocolată.
După ce Ty se aşeză pe un pat din sala de pansamente, Mallory trase o draperie pentru a-i asigura intimitatea.
In armată, Ty învăţase tactici defensive şi modalităţi de disimulare. Cum excelase la amândouă, îi venea foarte uşor să-şi ascundă emoţiile, mai ales că nu prea găsise loc de emoţii în zonele de conflict din Lumea a Treia unde lucrase. Devenise cu mult timp în urmă un maestru desăvârşit al expresiilor indescifrabile şi era capabil

să le utilizeze ca pe un instrument valoros. O făcea din reflex, cel puţin până so cunoască pe Mallory.
In prezenţa ei părea să-şi piardă toate aptitudinile îndelung exersate. Ca acum, de exemplu: deşi se simţise uşurat să o vadă, se chinuia din răsputeri să-i ascundă acest lucru.
- Mă întorc imediat.
Fără să-i arunce o privire, Mallory ieşi din sală.
Ceea ce era corect. Şi el o abandonase în seara licitaţiei, aşteptându-se să n-o mai vadă niciodată. Intr-un colţ al sufletului totuşi, sperase că avea s-o reîntâlnească.
Probabil că era o asistentă foarte bună. In noaptea iurtunii se descurcase perfect, reuşind să-şi păstreze calmul şi sângele-rece într-o situaţie de urgenţă.
Nu la fel reacţionase în seara licitaţiei, în braţele lui. Atunci fusese lacomă, exact opusul unei femei calme şi i u sânge-rece.
Acum reintrase în pielea persoanei stăpâne pe ea în-săşi. Arăta drăguţ în halatul medical roz, cu o inimioară roşie brodată pe buzunarul din dreptul sânului stâng.
Lui Ty îi plăcea în mod special aerul de autoritate pe i are îl afişa. Pe toţi dracii, îi plăcea totul la ea, inclusiv gustul. Da, era delicioasă. Aşa se şi explica prezenţa lui acolo, pentru că, evident, ar fi fost în stare să-şi scoată şi singur blestematele de fire.

Dintr-odată auzi un geamăt discret de teamă şi du-rere. Ty se ridică, reacţionând instinctiv la sunet, cum nu o mai făcuse de patru ani. Patru ani în care ignorase chemările în ajutor.
închise ochii când auzi un nou geamăt. Dumnezeule, i e bine ar fi făcut dacă ar fi stat acasă! în cele din urmă, neputând să se abţină, scoase capul de după draperie. In patul de alături se afla un bărbat cu mască de oxigen, perfuzii şi tub de drenaj. Avea puţin peste patruzeci de uni, mirosea ca o fabrică de bere şi fie nu mai făcuse duş i le o săptămână, fie se tăvălise în gunoi. Părul cenuşiu, i n smocuri lipsă, părea să nu fi cunoscut niciodată piep- i nnul. Un vagabond, se gândi Ty.
- Eşti bine? Ai nevoie de asistentă?

Bărbatul clătină din cap, dar continuă să geamă, flu-turând haotic din mâna liberă. Pupilele îi erau dilatate, probabil sub efectul unui drog.
Ty se duse lângă patul lui să arunce o privire spre perfuzie. îl hidratau, ceea ce era bine. îi luă mâna şi o strânse uşor.
- Ce se petrece?
- Stomacul. Mă doare. j
Hainele bărbatului erau murdare şi zdrenţuite, lăsând
la iveală un tatuaj ce reprezenta un trident. Ty simţi că i se redeschidea o rană profundă.
- Militar?
- Forţele terestre, îngăimă celălalt cu limba împleticită. !
Ty dădu din cap. Poate i-ar fi întors spatele, dar băr-batul stătea agăţat de mâna lui ca de un colac de salvare, aşa că, fără să-i dea drumul, se aşeză pe taburet.
- Eu am fost în Marină, se auzi spunând. Nu menţiona că făcuse parte din forţele speciale; nu o făcea niciodată. Nu că n-ar fi fost mândru de activitatea lui, dar în general evita să răspundă la orice fel de întrebări. Şi mereu i se puneau întrebări. M-am retras de câtva timp, preciză el după câteva clipe.
- Nu te poţi retrage niciodată, mormăi suferindul. Ar trebui să ne plătească pentru nopţile lungi în care suntem chinuiţi de coşmaruri. Tăcu o vreme, adunându-şi gândurile, ceea ce părea să necesite un efort considerabil. Ty ar fi vrut să-i spună să nu încerce prea tare, dar bărbatul vorbi din nou: Şi ar trebui să ni se dea şi soldă de război suplimentară pentru halul în care ne-au

-Are, sau nu?
- îmi pare rău, dar ştii că nu pot discuta despre asta, oftă ea. Pot să-ţi spun că situaţia lui e în curs de rezolvare. Asta te ajută?
Da. Nu. Ty habar nu avea de unde apăruse bleste-matul de nod cât o minge de fotbal care i se pusese în gât, nici de ce inima îi bubuia. Sau de ce nu putea să renunţe la subiectul acela.
- E veteran. Are coşmaruri. E...
- Ştiu. Mallory întinse o mână să-l atingă, alinându-l la fel cum o făcuse şi cu Ryan. Şi, după cum ziceam, situaţia lui e în curs de rezolvare. Cu o licărire de ad-miraţie în ochi, adăugă: Nu oricine ar fi făcut asta, să ştii. Să ţină de mână un vagabond pentru a-l ajuta să se | simtă mai bine.
- Eu nu sunt oricine. j
- Ba bine că nu. în acel moment, telefonul de la şoldul ei vibră. Se uită la ecran şi expiră zgomotos. Aşteaptă-mă, îi spuse, arătând spre rezerva lui. Mă întorc imediat.
Apoi o luă spre biroul de recepţie. ;
în faţa lui Ty se afla un alt pat. Draperia din jurul acestuia era închisă, dar brusc fu trasă la o parte de asistenta care vorbea cu pacientul.
- Schimbaţi-vă în halatul de spital, iar eu am să merg
să-l anunţ pe doctorul dumneavoastră. ;
Era limpede că omul venise pe propriile picioare, dar nu arăta prea bine. Era un tip masiv, în jur de treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat într-o salopetă murdară purtând sigla Departamentului de Utilităţi Publice. După toate, probabilităţile, plecase direct de la locul de muncă.
Dintr-odată, sub ochii lui Ty, bărbatul icni, încleştân- du-şi mâinile pe piept.
„Of, Dumnezeule", bombăni Ty în gând. Ce naiba căuta acolo? Ar fi trebuit să plece. în schimb se trezi proiectat înapoi în timp, pe munte, mijind ochii spre mingea de foc orbitoare care era tot ce mai rămăsese din avionul lor. Aşezat pe stâncă, îl ţinea în braţe pe Trevor încercând să nu se uite la pieptul lui zdrobit.
La multe mii de kilometri distanţă şi patru ani ma târziu, bărbatul de vizavi gemu şi scăpă halatul pe car<

il ţinea în mâini, apoi alunecă pe podea, dându-şi ochii peste cap.
Deşi instinctele îl îndemnau să fugă la bărbatul că' zut şi să-l ajute, Ty făcu un pas în spate, moment în care se ciocni de un cărucior cu materiale medicale. Se clătină, simţindu-şi picioarele moi ca două spaghete fierte prea mult.

In secunda următoare, încăperea fu invadată de per-sonalul spitalului.
- E în stop, ţipă cineva.
Şi astfel începu cursa pentru a-i salva viaţa. Cineva îl trase pe Ty deoparte şi îl împinse înapoi în rezerva lui, unde aşteptă fără a-şi putea da seama dacă trecuseră cinci minute sau o oră.
Sau o viaţă întreagă.
In cele din urmă apăru Mallory. Când îl găsi încă stând în picioare, îi aruncă o privire tăioasă.
- îmi pare rău pentru asta. Eşti bine?
- Ce face tipul? A... ?
- O să scape. Dar tu stai jos. După cum arăţi, ţi-ar prinde bine. Cum el nu schiţă nici un gest, Mallory re-petă pe un ton mai ferm: Stai jos.
Ty se aşeză, însă pe taburet. Patul era pentru pacienţi, iar el nu era pacient. Era un idiot nenorocit, dar nu era pacient.
- Nu prea te dai în vânt după spitale, nu? îl întrebă Mallory ironic.
-Nu.
-Din cauza experienţelor personale? sugeră ea în ii mp ce se spăla temeinic pe mâini.
Ty nu-i răspunse; nu era pregătit să-i răspundă. Nepă- i and deranjată de acest lucru, Mallory îşi trase o pereche de mănuşi de latex, apoi deschise câteva sertare.
- Ţi se face rău uşor?
El nu-i răspunse nici de data asta, în mare măsură pentru că trecuse doar o zi de când îi oferise un „Nu“ apăsat. însă ceea ce i se întâmplase mai devreme pe co- i idor demonstra exact contrariul.

Existase o vreme când nimic nu-l afecta, dar acest lucru nu mai era valabil. Mallory reprezenta exemplul concret. Ea îl afecta, şi încă de o manieră şocantă.
Clipi surprins când Mallory scoase un ac mare şi ameninţător, însă ea zâmbi şi lăsă acul jos, dându-i de înţeles că nu făcuse decât să-l tachineze pentru a mai înviora atmosfera.
Auzi un hohot de râs ieşind cu un huruit din pieptul lui. Nişte muşchi pe care nu-i mai folosise de mult se încordară când spuse zâmbind:
- Presupun că am meritat-o.
- Presupun că da. După ce aşeză pe o tavă materialele necesare, Mallory se apropie de el şi se trânti pe pat cu un suspin istovit. Dacă tu nu vrei să stai jos aici, eu a naibii să fiu dacă refuz.

Ty îşi dădu seama că zâmbetul i se lărgise.
- Eşti obosită?
- Am depăşit stadiul de oboseală acum vreo trei ore, spuse ea în timp ce înmuia o bucată de tifon în spirt medicinal.
- Deci eşti asistentă medicală.
-Da. Chiar ieri mi-am cumpărat diploma de pe internet.
Tampona rana de deasupra sprâncenei lui, apoi des-chise o trusă de sutură pe care Ty o recunoscu imediat, la câţi camarazi peticise în cursul operaţiunilor.
- Stai liniştit, spuse ea luând o pensetă. Am văzut o dată un tip făcând treaba asta. Când el o prinse de încheietură, blocându-i mişcarea, preciză: Glumesc.
- O, ştiu. Doar că nu vreau să te apuce râsul în timp ce lucrezi cu chestia aia în apropiere de ochiul meu.
- De fapt, nu sunt tocmai amuzată în clipa de faţă.
-Atunci cum eşti?
-Jenată, recunoscu ea după o scurtă ezitare.
Cuvintele ei îl blocară. Jena era ultimul sentiment pe care şi-ar fi dorit să i-l provoace.
- Nu te simţi jenată. Alege altceva, orice altceva.
- De exemplu?
- Furioasă. Furioasă ar fi mai bine.

- Vrei să fiu furioasă pe tine? întrebă Mallory, părând derutată. De ce? Singură am zis că vreau să mă bucur de momentul prezent, jţi aminteşti?
Da, îşi amintea. Ii plăcuse la nebunie.
-Şi mi-am dorit o chestie fără urmări, adăugă ea. Fără obligaţii.
-Şi atunci de ce să te simţi jenată? Cum ea se mulţu-mi să ofteze, Ty insistă: Spune-mi.
- Pentru că nu am mai făcut asta niciodată. Sex fără implicare emoţională, îi explică ea coborând vocea. Iar acum... mă gândesc că ar fi trebuit să cer o chestie cu repetiţie.
Replica ei îl lăsă mut, aşa că Mallory hotărî că era mai bine să schimbe subiectul şi se aplecă să studieze mai îndeaproape sutura.
-Doctorul Scott a făcut o adevărată operă de artă. Probabil vei rămâne cu o cicatrice fină, dar asta n-ar tre-bui să fie o problemă. Femeilor le plac astfel

de chestii, şi oricum, după toate aparenţele, se dau peste cap ca să ajungă în patul tău.
Ty îşi trecu degetul mare peste încheietura ei ca să-i simtă pulsul.
-Tu nu te-ai dat peste cap.
-A, nu?
-Dacă ai făcut-o, se cheamă că ne-am dat amândoi peste cap.
O urmări cum făcea eforturi să accepte acest lucru.
I n cele din urmă, Mallory îşi smulse mâna dintre dege-tele lui şi spuse:
- Ei bine, câtă vreme am făcut-o amândoi...
Buna dispoziţie îi revenise în glas, ceea ce însemna că era miloasă, amuzantă şi puternică. Calităţile lui favorite la o femeie.
Insă nu era în căutarea unei femei. Nu îşi dorea de-cât să se întoarcă în lumea lui, acolo unde se simţea cel mai bine.
Mallory folosi penseta pentru a prinde un fir, apoi îl tăie cu foarfecă.
- Un pic o să te usture acum, îl avertiză ea înainte de ■i scoate firul. Deci cu ce ziceai că te ocupi?

O, era bună, se gândi Ty. Foarte bună.
- N-am zis nimic.
Ea mai scoase un fir, apoi îl fixă cu o privire fermă.
Avea nişte ochi fantastici. în cea mai mare parte ciocolatii, dar şi cu pete minuscule de auriu. Şi o min- te ageră care îl stârnea chiar mai mult decât trupul ei minion şi sexy.
O femeie vârî capul pe după draperie. Era aceeaşi tâ- ; nără entuziastă care-l întâmpinase la recepţie.
-Ai nevoie de ajutor? o întrebă aceasta pe Mallory, cu ochii la Ty.
-Nu. Mă descurc.
Tinerei îi căzu faţa, dar plecă fără a mai spune nimic.
Două secunde mai târziu apăru o altă asistentă. Ty o recunoscu drept mama lui Mallory, pentru că o văzuse în seara licitaţiei.
-Avem un nou pacient, îi spuse lui Mallory, arun- cându-i o privire lui Ty.
- E rândul tău.
- Mal! se răsti încruntată nou-venita.
- Mamă!
Femeia trase smucit de perdea, lăsând u-i singuri.
-Urăşte când o strig „mamă".

- Lucrezi cu mama ta! întrucât Mallory decise să-i urmeze exemplul şi să nu răspundă, Ty încercă marea cu degetul, lucru care nu-i stătea în fire: Părea iritată.
- O, chiar e.
Ty nu simţi aproape nimic atunci când îi scoase alt fir. Avea mâini îndemânatice, după cum avusese ocazia să constate.
- Din cauza mea?|
- Ei, de ce ai crede aşa ceva? Pentru că am plecat de la gala pe care o organizasem ca să fac sex în pod cu un bărbat practic necunoscut?
- Sex cu adevărat grozav, o corectă el. Când ea îi aruncă o privire piezişă, adăugă: Imaginează-ţi ce-am putea să facem dacă am avea la dispoziţie un pat.
Mallory lăsă să-i scape un hohot de râs scurt.
Ty o urmărea fascinat. Ar fi trebuit să fie o simplă fe-l meie, o asistentă drăguţă dintr-un orăşel al cărui nume

avea să-l uite în curând. Se temea însă că lucrurile aveau să evolueze altfel.
- Hei, Mal. O tânără vârî capul pe după draperie. Ai nevoie de ceva?
-Nu!
-Vai, făcu aceasta insultată. în regulă, nu-i cazul să-mi dai în cap.
- Sora mea, explică Mallory când draperia se trase la loc. Aruncă în chiuvetă instrumentele şi, rămânând cu spatele la el, îl întrebă: Cum rămâne cu piciorul tău?
- Ce-i cu el?
-Şi piciorul trebuie examinat?
-Nu.
Mallory se întoarse să îl privească fără un cuvânt, dar cu o expresie plină de speranţă.
- Nu poţi folosi chestia cu tăcerea împotriva mea. Eu am inventat-o, îi spuse Ty zâmbind.
- Care chestie cu tăcerea? întrebă ea nevinovată.
- Ştii care, aia când nu mai spui absolut nimic, iar eu ar trebui să mă simt obligat să umplu tăcerea dezvăluin- du-ţi toate secretele mele.
- Deci recunoşti că ai secrete, zise ea încântată.
- Multe, replică el sec.
Zâmbetul ei păli.
- Eşti logodit. Sau, mai grav, însurat. Ai zece copii. O, Doamne, spune-mi că n-ai copii.

-Nu. Şi nici nu sunt logodit sau însurat. Nu sunt... nimic.
Mallory îl studie câteva clipe, apoi spuse:
- Unele secrete sunt otrăvitoare dacă încerci să le ţii in tine. Ştii asta, nu? Unele secrete trebuie să fie împăr-tăşite înainte să te macine pe dinăuntru.
Poate, dar nu şi al lui. în scurt timp urma să dispară pentru totdeauna, întorcându-se la o existenţă alertă şi periculoasă care avea să sfârşească prin a-l ucide, probabil. Ea, pe de altă parte, avea să-şi găsească pe cineva cu care să-şi împartă viaţa, alături de care să îmbătrânească.
-Te uiţi prea mult la Oprah.
Da, sigur.
Fără să pară jignită, îşi scoase mănuşile şi le aruncă la gunoi.
-Toată familia ta lucrează aici?
Ty îşi trecu un deget peste tăietura care începuse să se vindece şi constată că Mallory lucrase bine.
- Doar mama, sora mea şi eu. Iar eu lucrez şi la Clinica de Servicii Medicale.
-Nici nu ştiam că există aşa ceva aici.
- Ei bine, nu există. Nu încă. Dar dacă obţinem apro-barea consiliului local la şedinţa de mâine-seară, o vom deschide pentru o perioadă de probă în weekendul acesta.
- E necesară într-un orăşel atât de mic?
- Spitalul deserveşte întregul district, nu doar Lucky Harbor, şi necesităţile sunt enorme. Avem un număr foarte mare de sarcini la adolescente, iar consumul de droguri e şi el în creştere. La fel şi cazurile de maltratare şi numărul persoanelor fără adăpost. Vom asigura servicii de consiliere şi sprijin şi programe educaţionale. In plus, în fiecare sâmbătă li se vor oferi servicii medicale celor care nu şi le pot permite.
Vorbea cu atâta înverşunare, încât Ty simţi o tresărire dureroasă în inimă. Le-ar fi prins bine un om atât de pasional şi în domeniul lui de activitate, îşi spuse el. Spera sincer ca Mallory să nu trăiască vreuna dintre ororile care se produceau în lumea largă şi să nu-şi piardă compasiunea în favoarea unui cinism blazat.
- Ce determină o femeie ca tine să se implice în aşa ceva?
- Ce vrei să spui?
- De regulă, în spatele unei astfel de acţiuni se află o cauză personală. Care e a ta?
Ea îi întoarse spatele, făcându-şi din nou de lucru cu spălatul pe mâini.
-Ah, chicoti el. Deci nu sunt singurul care are secrete.
La aceste cuvinte, Mallory se răsuci şi îl străpunse cu privirea.

- Uite cum facem. Am să-ţi răspund la câte o întrebare pentru fiecare întrebare de-a mea la care răspunzi tu.

Ty ştia că nu ar fi fost o idee bună. Chiar dacă o tra-tase ca pe o aventură de-o noapte, Mallory era diferită.

Aparent era o tânără drăguţă, dulce şi inocentă, dar dincolo de acel zâmbet inofensiv se ascundea o putere enormă. L-ar fi putut face să-şi mărturisească păcatele cu o singură atingere caldă.

- Da, conchise ea peste câteva clipe. M-am gândit eu că ar fi prea mult pentru tine.

Chiar era. Mult prea mult. Urma să plece... Pe negân-dite, o întrebă:

- La ce oră termini?

Tresări surprinsă. Ca să fie sincer, şi el era surprins de turnura pe care o luau lucrurile.

- La şapte.

-Vin să te iau.

-Nu. Ştii cheiul?

- Sigur.

- Ne întâlnim acolo. In faţa roţii mari.

Nu avea încredere în el. Deşteaptă femeie!

- In regulă, spuse Ty. în faţa roţii mari.

- De unde ştiu că n-o să uiţi şi de această întâlnire?

O întâlnire. Dumnezeule, era o nebunie deplină! Dar o singură privire în ochii superbi îi fu de ajuns ca să-şi alunge mustrările de conştiinţă.

- Pentru că de data asta sunt în deplinătatea facultă-ţilor mele mentale, replică el.

In mod clar, nu era.

capitolul 9

Stresul nu ar fi atât de greu de suportat dacă ar fi învelit în ciocolată.

Mallory abia urcase în maşină, la sfârşitul programului, când telefonul îi sună afişându-i un număr pe care nu-l cunoştea.

-A venit la spital să te vadă? se interesă Amy fără nici o introducere.

Mallory nu se obosi să o întrebe de unde ştia că Ty lusese la spital mai devreme. Probabil informaţia fusese tăcută publică sub forma unui buletin emis de poliţie.

- Al cui mobil e ăsta?
- L-am găsit pur şi simplu în local. Să nu-i spui lui Jan; are obiceiul să păstreze pentru ea toate telefoanele rătăcite.

-Amy! Nu poţi să foloseşti pur şi simplu telefonul altcuiva.

- încă un motiv pentru care ai nevoie de lecţii de Fată Rea, pufni Amy. în regulă, dăm startul aici şi acum unei întâlniri neprogramate a Dependentelor de Ciocolată, pentru că eşti în criză.
- Ba nu sunt.
- Lecţia numărul unu, continuă Amy fără s-o asculte. Exploatează întotdeauna o situaţie în avantajul tău.

-Asta e lecţia numărul unu? Care este lecţia numă-rul doi?

- Lecţia numărul doi e să nu laşi ca isprăvile tale să i ajungă de pomină pe Facebook. Greşeală de începătoa- j re, Mal.

-Ai şi vreun sfat care să fie efectiv util? oftă Mallory.

- Da. Se auziră câteva şoapte înăbuşite, apoi Amy reveni la telefon. Este şi Crace aici. Avea nevoie de o negresă mare şi caldă după ce toată ziua a umblat de colo, colo în căutarea unei slujbe. Ea zice că lecţia numărul trei e să înţelegi că pentru bărbaţi aspectele vizuale sunt cele mai importante. Are dreptate. Poartă întotdeauna încălţăminte de Fată Rea şi bikini de Fată Rea. Astea creează atmosferă.

Partea legată de bikini nu necesita explicaţii.

- încălţăminte de Fată Rea? Tu porţi bocanci cu bom- beu metalic.

Se auziră din nou şoapte înăbuşite cât timp cele două se sfătuiau pe această temă.

- în regulă, reveni Amy. Grace consideră că totul ţine de cum gândeşti. Eu sunt genul care striveşte rahat sub călcâie, deci mie bocancii mi se potrivesc. Tu eşti... mai blândă. Tu ai nevoie de pantofi cu toc. Cu barete. Ceva sexy.

Gândul de a-şi pune încălţări cu toc după ce alergase toată ziua prin spital o făcu să geamă. Apoi îşi aminti

ce simţise când Ty îşi pusese mâinile pe gleznele ei şi îi scosese sandalele. Ii plăcuse la nebunie acel moment.

- Singura mea pereche cu toc mă jenează.
- Ia-ţi alta. Lecţia numărul patru, spuse Amy. Pune mâna pe mobilul lui şi verifică-i lista de contacte.
- Nu am de gând să-i iau la puricat lista de contacte! După o clipă de gândire, Mallory întrebă: Şi ce anume ar trebui să caut, oricum?

-Orice contact de genul „Furnizorul meu de dro-guri". In momentul ăla o ştergi cu viteza luminii.
Mallory clipi nedumerită.
- Tipul care şi-a uitat telefonul la Eat Me are un contact trecut sub numele de „Furnizorul meu de droguri"?
- Şi un altul intitulat „Nebuna de fostă nevastă". Ah, şi „Mami". Amy oftă. Nu e genul pe care să ţi-l doreşti pe termen lung.
Grace se apropie de microfon şi, cu gura plină, spuse:
-Va trebui ca la următoarea întâlnire să te prezinţi în persoană, Mallory. Negresa asta e demnă de-un orgasm.
I-ar fi prins bine o negresă demnă de un orgasm.
-Vorbiţi pe rând acum.
- Ei bine, Grace aici de faţă a fost refuzată de toate Urmele la care şi-a încercat norocul, de la graniţa canadiană până în San Diego, spuse Amy. Aşa că mă gândesc să-i torn un păhărel de tărie care să-i acompanieze negresa. Intre timp am sunat-o pe Tara la pensiune. N-are nimic împotrivă să-i ofere reducerea pentru localnici ca să poată rămâne aici la un cost mic, având în vedere că deja e localnică. Cât despre mine, nimic nu s-a schimbat. Aştept să se încălzească vremea înainte să mişc ceva în front.
- In ce front să mişti ceva? se interesă Mallory.
- In frontul vieţii. Până atunci, ne concentrăm asu-pra ta. Tu eşti în cea mai nasoală situaţie, aşa că pare cea mai logică alegere. Ia-ţi nişte pantofi de fată rea.
Mallory închise şi porni maşina. Ajunsă pe chei, se opri o clipă să respire aerul sărat al oceanului, lăsând ca . gomotul valurilor ce se izbeau de ţărm să-i aline nervii ;igitaţi. Apoi trecu în revistă afişele lipite pe zid - unul munţa o piesă de teatru pusă în scenă de liceeni, altul

un festival de muzică, dar ceea ce îi captă atenţia fu posterul care anunţa întâlnirea lunară a Cetăţenilor Implicaţi.
Acela era evenimentul la care Bill Lawson avea să facă o prezentare a Clinicii de Servicii Medicale şi să sondeze reacţia localnicilor.
Între timp pe ea o aştepta o altă întâlnire, una mult mai palpitantă, judecând după ritmul ei cardiac. Se schimbase într-o rochie de vară pe care o împrumutase din dulapul lui Tammy de la spital. Tammy avea haine mai şic, deoarece soţul ei, paznic la mall, îi asigura reduceri de preţ substanţiale.

în drum spre roata mare, îşi studie rapid ţinuta. Se declară mulţumită, deşi sandalele ei de plimbare nu se ridicau nici pe departe la standardele unei Fete Rele.
Data viitoare. j|
Seara era caldă şi umedă, iar valurile se loveau blând de pilonii debarcaderului. Planşeul se cutremura vag sub mişcarea de du-te vino a fluxului, reflectând fidel starea ei de spirit oscilantă.
„N-o să te culci din nou cu el“, îşi spuse ferm. „Aia a fost o chestie de o singură noapte. Ai venit doar pentru că eşti curioasă în privinţa lui.“ ;
Şi pentru că arătase foarte sexy în dimineaţa aceea la spital. Fir-ar să fie, avea o problemă. O problemă mare, ca a fluturelui atras de flacără. Cum era posibil? Des-l părţirea lor în seara licitaţiei fusese... pripită. Deşi nimic din ceea ce se petrecuse înainte de acel moment nu i se păruse pripit. Nu, totul fusese fantastic.
Se opri la intrarea în parcul de distracţii, simţind un fior pe ceafă. Când se răsuci lent pe călcâie, văzu că Ty o privea.
Stătea sprijinit de balustrada cheiului cu un aer nonşalant despre care ştiau amândoi că era studiat. Părul îi era ciufulit, ca şi cum şi-ar fi tot trecut degetele prin el. Bărbia îi era umbrită de un început de barbă, iar gura fermă şi senzuală nu zâmbea. Pe lângă cicatricea de deasupra sprâncenei, ochelarii de soare cu efect de oglindă contribuiau la aspectul general de golan.
Purta pantaloni de camuflaj şi un tricou de culoare închisă care i se mula peste pieptul lat, dar îi stătea

larg peste abdomen. Arăta mare, dur, solid şi al naibii de periculos.
Iar în seara aceea era al ei. Al ei.
Poate că nu fusese o manevră foarte deşteaptă, dar dacă voia să-şi deschidă aripile nu era cazul să-şi păstreze cu orice preţ capul pe umeri. Important era... să existe. Să trăiască. Să simtă.
Iar bărbatul acesta o făcea să simtă uimitor de multe lucruri. Intr-un timp atât de scurt o făcuse să se simtă curioasă, iritată, frustrată şi, peste toate, excitată.
Stare pe care o trăia, la drept vorbind, chiar în mo-mentul acela. Ii venea să-i împingă în sus tricoul şi să-l lingă de la mărul lui Adam până la ombilic. Şi mai jos.
Ty îşi împinse ochelarii de soare pe creştet, iar ochii lui verzi se aţintiră într-ai ei. Mallory ştia că nu-i putea citi gândurile, dar oricum se îmbujoră din cauza fantezi-ilor pe care tocmai le nutrise.

Veni spre ea mişcându-şi fluid toţi acei muşchi, fără cel mai mic efort conştient. Habar nu avea la ce se aştep-tase, dar în nici un caz ca el să o prindă de mână şi să o t ragă la adăpost de privirile curioşilor, între o magazie şi parapetul cheiului.

- Ce... ce faci?

El nu-i răspunse. O luă în braţe, ridicând-o pe vâr- lnri, şi îi acoperi gura cu a lui.

Mallory îşi scăpă geanta, care căzu cu o bufnitură pe jos, şi îşi strecură degetele în părul lui. Când limba lui alunecă peste a ei, îşi simţi toate oasele topindu-se.

Apoi, înainte să apuce să se dezmeticească, sărutul se l.irşi. Se clătină nesigură pe picioare, clipind pentru a-şi limpezi vederea.

- Ce-a fost asta?

- Mi-am pierdut capul, zise el culegându-i poşeta de pe caldarâm. Ai darul de a-mi distrage atenţia.

- Şi tu nu?

Am putea rezolva asta, replică Ty cu o licărire păti-maşă în ochi.

-Nici vorbă. Ziceai că nu eşti o opţiune pe termen li mg. Ziceai că nu eşti nici măcar pe termen scurt.

- Dar sunt pe lista ta. Lista ta de Ţipi Defecţi.

-Ei, în legătură cu asta... Am rearanjat ordinea can- j didaţilor pe listă.

Era o minciună sfruntată. Nu rearanjase lista. El era lista.

- Mi-a luat-o înainte tipul ăla de la magazinul de J amenajări interioare, cum l-o fi chemând? o întrebă el arcuindu-şi o sprânceană. Cel care şi-o trage cu oricine | are ţâţe?

- Poate.

- Am fost azi pe la magazinul lui. Anderson era acolo,] flirtând cu o tinerică drăguţă. Aplecându-se, Ty îşi lipi gura de urechea ei şi şopti: Pe Anderson poţi să-l ştergi de pe listă.

O, nu! Doar nu îndrăznea să-i spună ce să facă?

- Sunt...

El o lipi de balustradă şi o sărută din nou. Aparent, 1 nu era interesat să o asculte. N-ar fi fost o problemă, j pentru că îşi uitase şi propriul nume, darămite cele de pe lista ei! Era cu limba în gura lui, cu mâinile în părul lui mătăsos şi cu sânii zdrobiţi de pieptul lui tare şi cald. S-ar fi căţărat în el dacă ar fi putut.

„Ai venit aici ca să-i pui întrebări."

Intr-un efort de a se întoarce la planul iniţial, îşi strânse coapsele, însă genunchiul lui se împinse blând între ele. Dumnezeule! Atingerea lui era atât de... plăcută. Apelând la o rezervă de voinţă pe care nici nu ştia că o avea, se împinse cu mâinile în pieptul lui. Preţ de o fracţiune de secundă, Ty nu se clinti; în cele din urmă se dădu încet înapoi, studiind-o cu ochii lui somnoroşi şi sexy.
- In regulă, spuse ea şovăitor. Hai să încercăm ceva ce nu o să ducă la o a doua rundă de sex într-un loc public. Fără să se lase intimidată de expresia lui indescifrabilă, începu interogatoriul: Cu ce te ocupi ca profesie? Eşti militar?
Asta îi sugerase felul în care se purta: calm, sigur pe el, părând pregătit pentru orice şi înzestrat cu un stoicism profund. Fără a mai pomeni de empatia pe care i-o arătase lui Ryan la spital.

Ty lăsă să-i scape un hohot răguşit de râs.
- Deci o s-o luăm încetişor.
-Da. Se bucură să-i vadă zâmbetul. Tu nu ştii asta despre mine, dar am tendinţa să mă arunc cu capul înainte.
-Am observat, spuse Ty sugerându-i din priviri că ştia despre ea şi alte lucruri, care o făcură să roşească. In momentul de faţă restaurez câteva maşini.
Ceea ce nu îi răspundea prea exact la întrebare, ba chiar îi stârnea alte întrebări.
- Deci eşti mecanic?
- Cât timp sunt aici, în Lucky Harbor.
- Dar...
- E rândul meu. Noaptea trecută. De ce tocmai eu?
Se foi stingheră, deşi întrebarea era justificată. Ty ştia
deja că partida de sex din seara aceea fusese o premieră pentru ea, dar ceea ce nu ştia, nu avea cum să ştie, era i a Mallory n-ar fi fost în stare s-o facă dacă n-ar fi simţit ceva faţă de el. Ce nebunie! în definitiv, abia dacă se cunoşteau.
- După cum ziceam, trecuse multă vreme.
- Deci am fost la îndemână?
-Ei bine, Anderson avea deja parteneră, aşa că... Iz-bucni în râs la mârâitul lui de protest, apoi, pe un ton serios, continuă: Nu ştiu exact. Atâta că... Păi... Am sim-ţit că există o legătură între noi.
- Nu e de dorit să simţi asta, o mustră el.
- Nu, nici nu vreau. Dar o simt. Şi mai e ceva.

- Toată treaba cum că ai fi plictisită şi agitată?
Deci auzise şi întreaga conversaţie cu mama ei. Individul avea nişte abilităţi de spionaj impresionante.
- M-aiAfolosit ca să te calmezi, spuse el încet.
- Da. îmi pare rău.
- Mallory, poţi să te foloseşti de mine oricând doreşti.
Dar ai spus că e o chestie fără repetiţie, îi aminti ea.
- De fapt, tu ai spus asta. Iar planurile se mai schim- lo, Aparent nu te-ai săturat încă, ceea ce, după regulile mele, înseamnă că te-am lăsat nesatisfăcută. Privirea lui deveni întunecată şi fierbinte când adăugă: Va trebui să tezolvăm asta.

Mallory îşi simţi corpul reacţionând ca şi cum ar fi atins-o deja. Nu o lăsase nici pe departe nesatisfăcută, 1 Dimpotrivă, nu fusese în viaţa ei mai satisfăcută.
-îngheţată, şopti ea, simţindu-şi gâtul brusc foarte I uscat. Cred că am nevoie de îngheţată.
El zâmbi cu subînţeles, dar nu făcu nici un i comentariu.
La taraba de îngheţată, vânzătorul era micuţ pentru 1 un tip de douăzeci şi ceva de ani şi mult prea slab, însă 1 zâmbetul cald pe care i-l oferi lui Mallory îi distrase aces- 1 teia atenţia de la aspectul lui bolnăvicios.
- Bună, Mal. Arăţi grozav.
Lance îi oferea aceeaşi replică de fiecare dată când I ajungea la Unitatea de Primiri Urgenţe. Putea fi lat pe 1 spate, cu un picior în groapă - ceea ce, dată fiind fibroza I lui chistică, se întâmpla mai frecvent decât şi-ar fi dorit ’ oricine - şi tot şi-ar fi aţintit jucăuş asupra lui Mallory I ochii de un albastru senin şi ar fi flirtat cu ea. Era unul dintre pacienţii ei favoriţi.
- Unde e frumoasa ta iubită? îl tachină ea, ştiind că I de câteva luni ieşea cu o altă asistentă, Nancy.
O brunetă atrăgătoare scoase capul din spatele lui j Lance şi zâmbi:
- E chiar aici. Bună, Mallory. Observându-l pe Ty, 1 adăugă pe un ton glumeţ: Se pare că Lance nu e singu-l rul care are un partener superb.
Amuzată de expresia de pe faţa lui, Mallory decise să se îndure de el şi să pună capăt scenei.
- Vreau o porţie dublă cu vanilie.
-Deci ca de obicei, spuse Lance. De ce nu încerci ceva nou? Să adaugi un strop de aluat de biscuiţi sau să faci ceva cu adevărat nebunesc şi să-ţi pui deasupra nişte drajeuri decorative?,
-Nu de data asta, zise ea având mare grijă să nu-l privească pe Ty.

Făcuse deja ceva cu adevărat nebunesc, iar partenerul ei de nebunii se afla chiar acolo.
Lance o servi pe Mallory, apoi se uită la Ty, care clăti-nă din cap. El nu dorea îngheţată.
Noroc în dragoste

Probabil că aşa îşi păstra forma fizică incredibilă, îşi spuse Mallory. Vârî mâna în buzunar după bani, dar Ty i-o luă înainte, plătindu-i îngheţata.
-Ţii la silueta ta feciorelnică? îl întrebă Mallory, lin-gând din îngheţată în timp ce mergeau.
- Silueta feciorelnică? repetă Ty cu ochii la mişcările limbii ei.
Nu avea nimic feciorelnic, absolut nimic.
-Poate eşti la dietă, spuse ea. Şi linse din nou. Te străduieşti să nu te umfli.
Ty Garrison nu avea picătură de grăsime pe tot corpul, şi o ştiau amândoi. Ceea ce avea însă era o ex-presie tot mai întunecată şi fierbinte, ca şi cum ar fi fost un prădător flămând, iar ea era prada lui. Gândul îi stârni o nouă furnicătură secretă.
-Crezi că mă străduiesc să nu mă umflu? întrebă el încet.
Ea întinse o mână şi îl bătu uşor pe abdomen. Palma aproape că îi sări elastic de pe muşchii puternici pe care ii întâlni acolo.
- Eu, una, nu mi-aş face griji. E ceva ce ni se întâm-plă tuturor, glumi ea continuând să lingă din îngheţată. Pauza ta de la muncă are vreo legătură cu problemele de la picior?
-Da.
-Ştii, toată treaba cu bărbatul misterios nu e chiar atât de simpatică pe cât ai putea crede.
- Eu nu sunt simpatic.
- Serios!
Gura i se curbă într-un zâmbet fin când o studie pen- tru o clipă, ca şi cum ar fi luat o hotărâre.
- M-ai întrebat dacă sunt militar. Am fost.
- Şi acum? îl întrebă ea privindu-l atent.
- După cum ziceam, lucrez la maşini.
- Şi când nu lucrezi la maşini? Atunci ce faci?
-Lucrez într-un domeniu care se ghidează după
aceleaşi principii ca mecanica. Identific o problemă şi o rezolv.
- Dar nu la maşini.
- Nu, consimţi el. Nu la maşini.

Nu era dispus să-i dezvăluie mai multe, constată ea I nemulţumită.
- Şi piciorul?
-Am fost implicat intr-un accident.
- îmi pare rău, spuse ea, ghicind că nu voia să-i ofere I mai multe detalii.
- Voi fi în Lucky Harbor până primesc undă verde ■, să mă întorc la treabă. Eu şi Matt ne cunoaştem de j foarte multă vreme. El mi-a aranjat o casă în care să mă recuperez.
- Şi recuperarea merge bine?
- Mă străduiesc.
Mallory se luptă cu impulsul ridicol de a-l îmbrăţişa. Ty nu şi-ar fi dorit compătimirea ei, de acest lucru era sigură.
- Piciorul îţi provoacă dureri. Iei ceva pentru asta?
-Nu.
Semn că discuţia se încheiase, o luă pe după umeri şi o conduse în sala de jocuri, unde îi întinse nişte bani tipului din prima gheretă.
- Ce faci? întrebă ea.
-Am de gând să împuşc nişte raţe. Şi tu la fel.
- Nu mă pricep să împuşc raţe.
Ty luă arma cu un gest îndelung exersat, ţinti şi trase. Nimeri fiecare raţă, distrugând întregul şir.
- Te dai mare, bombăni Mallory luând la rândul ei o puşcă. La final, când toate raţele rămăseseră în picioare, puse arma jos şi oftă: E jalnic.
Ty mai dădu nişte bani şi veni în spatele ei.
- Ia din nou puşca.
îi corectă poziţia despărţindu-i uşor coapsele cu genunchiul, apoi îi stabiliză braţele cu ale lui. Era practic înfăşurat în jurul ei, învăluind-o din toate părţile. Dacă ar fi întors capul, Mallory şi-ar fi putut apăsa gura pe bicepsul lui. Pe bicepsul lui tare ca piatra. Era şocant cât de mult îşi dorea să o facă. Ar fi pus pariu că era mai gustos decât îngheţata ei.
Ty încremeni, apoi expiră prelung.
- Gândeşti atât de asurzitor, încât deja m-am întărit.

Se lipi de fundul ei, demonstrându-i că nu glumea.
- De unde ştii la ce mă gândesc? întrebă ea, cu răsu-flarea tăiată de ruşine. Poate mă gândeam că mai vreau
0 îngheţată.

- Nu la asta te gândeşti. împuşcă raţele, Mallory. Ghidată de el, chiar reuşi să nimerească una, ceea ce
îi stârni spiritul de competiţie.
- Mai vreau!
Cu un rânjet, Ty mai trânti nişte bani pe tejghea.
- Arată-mi ce poţi.
Spre dezamăgirea ei, de data asta, el rămase câţiva paşi în urmă, lăsând-o să se descurce singură.
Mai nimeri o singură raţă din tot şirul, ceea ce o irită la culme.
-Cum faci să pară aşa de uşor?
- Prin exerciţiu. Tu ai de lucrat la concentrare.
De fapt, nu era nimic în neregulă cu puterea ei de concentrare. Se concentra fără probleme. Se concentra asupra senzaţiilor pe care i le trezea trupul lui.
- Poate că nu mă interesează vânătoarea de raţe. -Nici o problemă.
Aruncă alţi câţiva dolari şi nimici singur un alt şir de raţe.
- Bravo, spuse impresionat tipul din spatele tejghelei. Ty îşi ridică premiul, constând într-un urs de pluş
uriaş, şi i-l oferi lui Mallory.
- Eroul meu, murmură ea râzând.
Strânse ursul la piept, înduioşată de gestul lui ridicol.
1 ra paradoxal, căci nimic legat de Ty Garrison, un bărbat masiv şi dur, nu ar fi trebuit s-o înduioşeze.
Mai departe o târî la standul de tras cu pistoale cu apă, unde o bătu zdravăn de trei ori la rând. Aparent, nu-şi bătea capul să-i menajeze orgoliul. După ce îi în-desă în braţe trofeul, un câine de pluş, râse în hohote i .ind o văzu chinuindu-se să care ambele animale uriaşe prin sala de jocuri.
Mallory fu cuprinsă de un nou val de duioşie, dar se mustră imediat cu asprime. în nici un caz nu avea i se îndrăgostească de un tip doar pentru că îi oferise

un animal de pluş caraghios. „N-ai voie să te îndrăgosteşti de el în general", îşi aminti.
-Âsta e un comportament demn de nişte adoles-cenţi, remarcă ea.
- Dacă am fi adolescenţi, ne-am afla în spatele sălii de jocuri, iar tu ţi-ai exprima recunoştinţa pentru animalele de pluş lăsându-mă să te pipăi puţin.
-Vrabia mălai visează, chicoti ea, însă sfârcurile i se întăriră.
Trecură la simulatorul de curse auto. Ty ţinea volanul cu o concentrare relaxată, părând s-o ignore pe Mallory. Pe de altă parte, ea era prea ocupată

să se uite la el cu coada ochiului ca să fie atentă la cursă. Când din această cauză rămase considerabil în urmă, Ty rânji.
Aha, deci nu o ignora! Ca să se asigure, se lipi uşor de el.
Rânjetul lui se lăţi, dar nu-şi luă ochii de pe ecran.
-Tactica asta n-o să ţină, Mallory. O iei pe coajă.
Ba avea să ţină. Se împinse uşor în el şi îl atinse vag cu sânul pe braţ.
-Joci murdar, o avertiză Ty pe un ton deopotrivă incitam şi amuzat.
Reuşise deja să-i capteze atenţia, constată ea mulţumită. încercă din nou manevra cu sânul pe braţul lui, rămânând cu ochii aţintiţi pe ecran. Nu observă când Ty întoarse capul, dar nu putu să nu observe când el îşi înfipse uşor dinţii în lobul urechii ei şi trase, după care se grăbi să-i aline durerea cu limba.
Genunchii începură-i să tremure şi piciorul îi alunecă de pe acceleraţie. Maşina ei se izbi de zid, în timp ce a lui Ty trecu fulgerător linia de sosire.
-Ai trişat! se plânse ea. Nu poţi...
Ty o înşfăcă, ridicând-o până ajunse cu picioarele în aer, apoi o sărută până când Mallory uită ce intenţionase să spună. Când o puse din nou jos, ar fi căzut grămadă dacă n-ar fi ţinut-o el.
- Ba tu ai început, replică el sărutând-o iarăşi.
Peste câteva minute se aşezară pe debarcader, ei doi şi cele două uriaşe animale de pluş, să mănânce câte un hotdog.

- Ce exerciţii de recuperare faci? întrebă ea.
- înot. îl stâlcesc în bătaie pe Matt. Luând ultima îm-bucătură de hot dog, Ty se interesă: Cine e Karen?
Dacă viaţa ei ar fi fost un DVD, în momentul acela ar fi sărit şi s-ar fi oprit brusc, cu tot cu efectul sonor de rigoare.
-Am auzit-o pe mama ta pomenindu-i numele, expli-că el, studiindu-i atent chipul. Şi ai făcut o faţă ciudată, exact ca acum.
- Karen e sora mea. Ezită, pentru că nu îi venea niciodată uşor să o spună. A murit când eram mai mică.
O expresie de îngrijorare apăru în ochii lui, răscolin- du-i emoţii pe care nu voia să le retrăiască. Din fericire, Ty nu îi oferi platitudini goale, ci îi luă mâna într-a lui şi o întrebă cu blândeţe:
-Cum?
- Supradoză.

Mâna lui era mare şi caldă şi asprită de bătături. Pe încheieturile degetelor se vedeau mai multe tăieturi în curs de vindecare, probabil de la sculele din atelierul auto.

- Câţi ani aveai?
- Şaisprezece. După o clipă de tăcere, Mallory se în-cumetă să-l întrebe: Tu ai pierdut vreodată pe cineva?

Ty nu răspunse imediat. Mallory întoarse capul şi descoperi că privea apa în care se reflecta lumina soa-relui la apus.

- Mi-am pierdut deodată cei mai apropiaţi prieteni, spuse el într-un final. Deşi au trecut patru ani, tot groaz-nic e.
- în armată?

-în marină. Eram un grup de nebuni, dar nu ar fi trebuit să se întâmple asta.

- Şi cei trei fraţi ai mei sunt un grup de nebuni, spuse ea. Nu sunt militari, desigur, doar... nebuni.
- Nu şi tu, remarcă el zâmbind.

-Am şi eu momentele mele. Ei bine, momentul, se corectă ea cu un oftat.

-Noi doi.

-Da.

- Tot nu mi-e clar de ce m-ai ales pe mine.

- Nici mie nu-mi sunt clare o grămadă de chestii despre mine însămi. Dar, uitându-mă în urmă, cred că mi-a plăcut senzaţia de încredere şi siguranţă deplină pe care mi-o oferi.

Ty se holbă la ea uimit, apoi izbucni în râs.

- Să ştii că greu ai fi putut găsi un tip care să-ţi ofere mai puţină siguranţă!

Era adevărat, dar, dintr-un motiv sau altul, avusese încredere în el în noaptea aceea. Avea şi acum.

- Dacă înoţi, probabil că vindecarea merge destul de bine, observă ea. Când vei primi aprobarea să te întorci la muncă?
- în curând, spuse el privind-o în ochi.
- Iar asta nu va fi în Lucky Harbor, murmură Mallory.

O ştia, dar simţise nevoia să o audă ca să nu uite că întreaga poveste nu era decât un... interludiu.

-Nu. Nu va fi în Lucky Harbor.

Dezamăgirea o străbătu ca un fulger de durere. Cre-zuse sincer că putea să intre în acest joc, să se mulţu-mească doar cu sex, dar realitatea o contrazicea fără milă. Oftând, se ridică în picioare şi rămase cu privirea

aţintită asupra apei în timp ce Ty strânse resturile cinei şi le duse la coşul de gunoi din apropiere.
-Nu pot să fac asta, şopti ea.
- Ştiu.
-Vreau să o fac, dar...
- E în regulă.
îi depuse un sărut delicat pe obraz, apoi dispăru, de-monstrând pentru a doua oară că era într-adevăr Tipul ei Defect perfect.
capitolul 10
Ciocolata e mai ieftină decât o vizită la psiholog şi nu necesită programare.
Două zile mai târziu, când intră în Vets' Hali, unde se ţinea şedinţa consiliului local, Mallory fu izbită de o senzaţie de dejâ-vu. Ignorând scările care duceau în pod,
Noroc în dragoste
se îndreptă cu paşi mari spre sala principală, care era ticsită de oameni, ca de fiecare dată. Ferească sfântul ca vreun locuitor din Lucky Harbor să rateze vreun eveniment.
Îşi găsi un scaun în spate. Peste două secunde, sora ei se trânti pe locul de alături.
- Pfui, făcu Tammy. Sunt frântă de oboseală. Se lăsă pe spătar şi îşi mişcă degetele de la picioare. Voi ăştia, doctorii şi asistentele, sunteţi nişte puturoşi, ştiai? Mi-a luat o oră să fac curat în bucătăria personalului, şi am ieşit din schimb cu zece minute peste program. Şi îmi programasem o partidă scurtă cu Zach în pauza lui de douăzeci de minute. A trebuit să-i dăm bice serios ca să terminăm la timp.
- Grozav. Chiar simţeam nevoia să aflu asta, mersi.
Mallory îi aruncă o privire surorii sale, care radia. Părea... ei bine, nu tocmai liniştită şi deloc îmblânzită, dar fără îndoială satisfăcută.
- De ce te uiţi aşa la mine? Arăt ca şi cum aş fi avut un orgasm asurzitor? Pentru că aşa a fost.
- Din nou, mersi, zise Mallory cu o strâmbătură. Mă uit la tine pentru că pari fericită. Sincer fericită.
-Cred şi eu. Pentru că Zach tocmai...
Când Mallory îşi apăsă mâinile peste urechi, Tammy rânji.
-Vai, Mal, era cât pe ce să-ţi ieşi din fire! S-ar putea crede că n-ai mai făcut sex de o veşnicie, ceea ce nu e nicidecum adevărat.
- De unde naiba ştii tu asta?
- Ei bine, nu am ştiut sigur până acum, chicoti Tammy. Cu Misteriosul Tip Drăguţ, nu-i aşa? Când? în seara licitaţiei, când ai dispărut

pentru o oră şi te-ai întors cu un zâmbet de pisică mulţumită? Atunci a fost, precis!
-Am...
- Nu încerca să negi. A, şi dă-mi telefonul tău pentru o clipă.
Mallory i-l dădu, apoi o urmări tastând cu rapiditate.
- Ce faci?
- Mă asigur că nu vei putea uita numele noului tău iubit. Poftim.
Mallory se holbă la cel mai nou contact din lista ei.

- Misteriosul Tip Drăguţ, adică Ty Garrison. Dar de unde ai numărul lui?
- A lăsat pe biroul asistentelor un mesaj pentru doc-torul Scott, incluzând numărul lui de mobil. Dintr-o greşeală intenţionată, l-am memorat.
-Nu poţi face asta...
-O, relaxează-te, Domnişoară Sfinţenia întruchipată. Nu m-a văzut nimeni.
- Tammy!
-Şşşt, începe. .
Tammy se răsuci spre estradă când preşedintele de şedinţă chemă publicul la ordine.
Mallory îşi roase unghiile în tot timpul cât se discută despre reintroducerea sportului şi artelor în programa şcolară, montarea de parcometre în centru şi posibilita-tea ca actualul primar, Jax Cullen, să candideze pentru un nou mandat.
în cele din urmă se ajunse şi la subiectul Clinicii de Servicii Medicale. Bill Lawson prezentă elementele prin-cipale ale proiectului, apoi ceru opinia participanţilor.
într-o clipită, două persoane se repeziră spre microfonul instalat pe culoarul din mijloc. Prima era doamna Burland:
- Sunt împotriva acestei clinici de servicii medicale şi aşa am fost de la bun început, spuse ea înşfăcându-şi bastonul într-o mână şi îndreptând spre public un deget osos de la cealaltă. O să fie plătită din banii noştri, ai contribuabililor care muncim din greu.
-De fapt, o întrerupse Bill, am primit o sponsorizare considerabilă, plus banii strânşi la licitaţie. Şi se preconizează şi alte evenimente de strângere de fonduri, inclusiv cel de la spălătoria de maşini de săptămâna vi-itoare. Zâmbind, explică: Mallory Quinn i-a convins pe toţi membrii consiliului de

administraţie să lucreze la spălătorie timp de o zi, aşa că mă aştept să veniţi în nu-măr cât mai mare.
Din sală izbucni un icnet colectiv de încântare. Consiliul de administraţie al spitalului reunea cele mai importante personaje din Lucky Harbor, inclusiv câţiva

ţipi foarte atrăgători precum primarul, doctorul Scott şi Matt Bowers.
- Chiar şi tu, Bill? îi strigă cineva.
-Chiar şi eu, răspunse Bill. Sunt capabil să spăl ma-şini ca un adevărat profesionist.
Toată lumea îl ovaţionă la acele cuvinte, iar Mallory se relaxă puţin. Oamenii aveau să se îngrămădească pentru a-i vedea pe cei mai de seamă cetăţeni ai oraşului renunţând la pretenţiile asociate statutului lor social şi spălând maşini. Şi aveau să plătească regeşte pentru distracţie cât timp făceau poze şi râdeau şi arătau cu degetul.
Curiozitatea maladivă a localnicilor avea, după toate aparenţele, şi aspecte pozitive.
Din mijlocul sălii, doamna Burland bătu în microfon cu faţa schimonosită de indignare.
- Linişte! încă n-am terminat de vorbit. Clinica va aduce nepoftiţi în oraşul nostru. Şi deja avem o mulţime.
Privirea ei scrută publicul cu viteza şi agilitatea unui vultur urmărindu-şi prada până ce se opri asupra lui Mallory, aflată mult în spate.
-Scorpia, murmură Tammy, în timp ce sora ei se mulţumi să se afunde mai adânc în scaun.
-Trebuie să vă gândiţi toţi la asta, încheie ameninţă-tor doamna Burland.
După ea interveni Sandy, administratorul public al oraşului.
- Şi eu sunt împotrivă, spuse ea cu o tristeţe ce părea sinceră. Pur şi simplu nu cred că e cazul să ne epuizăm resursele pe o asemenea instituţie când biblioteca noas-tră nu are fonduri, şcolile au insuficient personal din cauza concedierilor, iar bugetul e foarte dezechilibrat. Donaţiile ar putea fi alocate în scopuri mai bune. îmi pare rău, Mal, foarte rău.
Publicul murmură aprobator. Imediat, alte două persoane se ridicară pentru a-şi declara opoziţia faţă de proiect.
Apoi veni rândul lui Luciile. Purta treningul ei roz .iprins şi tenişii de un alb strălucitor, cu o cordeluţă ■•port în aceeaşi nuanţă de roz ţinându-i pe spate părul pri-albăstrui. îşi acordă o clipă de răgaz ca s-o scruteze

mânioasă pe doamna Burland, aşezată în primul rând. Se zvonea că fuseseră colege de liceu cu vreo două secole în urmă, iar doamna Burland îi furase iubitul. Luciile se răzbunase căsători ndu-se în secret cu fratele doamnei B., care murise în războiul in Coreea - nu pe front, ci intr-un bordel, în urma unui atac de cord.
Luciile era atât de scundă, încât microfonul îi venea cu treizeci de centimetri deasupra capului. Acesta nu era însă un motiv ca să nu vorbească limpede, ridicată pe vârfuri.
- O Clină de Servicii Medicale ar fi bună, pentru că atunci aş avea unde să merg dacă aş crede că am scula- ment. La hohotele de râs ale asistenţei, pufni: Ce-i? Vă închipuiţi că n-am parte de acţiune?
Se întoarse şi îi făcu cu ochiul domnului Murdock din rândul al treilea. Domnul Murdock îi rânji. Proteza lui, proaspăt curăţată, era atât de albă, încât dinţii păreau să scânteieze.
Luciile îi făcu din nou cu ochiul, apoi se întoarse la
subiect:^
- în plus, nu am putea pune o astfel de Clinică în mâini mai bune decât cele ale lui Mallory Quinn, fiica acestui oraş. E o asistentă minunată şi are diplomă şi în administrarea afacerilor. E un pui de geniu.
- Chiar aşa? o întrebă Tammy, vizibil impresionată.
- Ai fost prezentă la ceremonia mea de absolvire, re-plică Mallory aruncându-i o privire piezişă.
Tammy îşi scormoni prin minte, apoi clătină din cap.
-Nu-mi amintesc nimic. în apărarea mea, pe atunci aveam creierul prăjit în cea mai mare parte a timpului.
Luciile încă vorbea:
- Unii dintre voi ar putea spune că Mallory e prea blândă pentru a-şi asuma o răspundere atât de mare şi că programele de tratare a dependenţei de droguri şi reducere a numărului de sarcini la adolescente vor fi sabotate de dealerii de droguri şi de peşti. Dar nu-i acor-dăm suficientă încredere fetei noastre. Dacă ea nu va putea face faţă valului de persoane indezirabile pe care clinica le va atrage în oraş, ei bine, noul ei iubit nu va întâmpina nici o problemă.

-O, Doamne, gemu Mallory, acoperindu-şi ochii. Nu pot să mă uit.
- Cel puţin nu l-a numit amantul tău, chicoti Tammy. Necazul e însă altul: gândeşte-te că singurul tău susţinător până în momentul de faţă e o băbuţă nebună.
-Ai putea să ieşi în faţă şi să mă susţii.
-A, nu. Mă intimidez în faţa unei mulţimi mari de oameni.

Cum să nu, se gândi îmbufnată Mallory.
Luciile se aşeză la loc. Luară cuvântul alte patru per-soane, toate declarându-se împotriva Clinicii. Tammy fu practic nevoită să stea călare pe Mallory pentru a o împiedica să se ridice din scaun.
-Nu te ajută la nimic să-i baţi, să ştii.
Telefonul lui Mallory zbârnâia întruna, anunţând un val de mesaje. De pildă, mama ei se interesa: „Este iu-bitul tău?“
In cele din urmă un tip înalt, cu umeri laţi, purtând blugi spălăciţi şi ochelari de soare cu efect de oglindă, se instală în faţa microfonului care îi venea până la piept.
Ty Garrison.
Mallory se cufundase atât de adânc în scaun încât abia îl vedea, dar, ca să fie sigură, îşi acoperi din nou faţa cu mâinile.
- Vai, ce găselniţă extraordinară, îi şopti Tammy. Nu te mai văd deloc.
Mallory îi dădu o palmă.
Ty vorbi pe un ton măsurat şi limpede:
-Clinica de Servicii Medicale le va îmbunătăţi viaţa unor oameni care altfel nu ar avea cui să ceară ajutor.
După un moment de rumoare, unul dintre oponenţii proiectului replică:
- Există alte instituţii în alte oraşe unde oamenii pot căuta genul ăla de ajutor.
- Da, strigă altcineva. Oamenii de aici nu au nevoie de Clinică.
-Vă înşelaţi, spuse Ty fără menajamente. Există în Lucky Harbor oameni care chiar au nevoie de genul de servicii pe care le va oferi Clinica. Veteranii de război, spre exemplu.

Nimeni nu mai comentă, deşi nu era clar dacă îi în-spăimântase chipul lui dur sau pur şi simplu recunoş-teau că avea dreptate.
- N-aveţi decât să vă băgaţi în continuare capetele în nisip, continuă Ty. Dar există oameni care au nevoie de ajutor pentru a-şi trata dependenţele, oameni care nu găsesc un loc în care să fie la adăpost de violenţă, ado-lescenţi care nu se pot bucura de educaţie în materie de boli cu transmitere sexuală sau metode contraceptive. Aceste probleme sunt reale şi în creştere, iar clinica ar fi o resursă extrem de valoroasă pentru întregul district. Făcu o pauză, iar în încăpere se lăsă o tăcere mormânta- lă. Peste câteva clipe rosti: Luciile are dreptate. Nici că aţi putea găsi o persoană mai potrivită pentru a conduce Clinica decât Mallory Quinn a voastră. Fiecare dintre voi ar trebui

să-i dea o mână de ajutor. Eu voi începe prin a dona banii necesari pentru un program dedicat veteranilor. Astfel, aceştia vor fi ajutaţi să se repună pe picioare, să îşi găsească de lucru sau pur şi simplu să se readapteze la viaţa în societate.
Mallory rămase cu gura căscată.
Publicul încremeni, ceea ce era o adevărată realizare când era vorba de locuitorii din Lucky FI arbor. Nimeni nu îndrăzni nici măcar să clipească.
- Ce sexy e, îi şopti Tammy surorii sale. Chiar ar tre-bui să-l păstrezi.
__ i
-Nu pot, murmură Mallory, holbându-se şocată la Ty printre degetele pe care şi le închisese peste ochi. Am căzut de acord că treaba de data trecută n-o să se mai repete.
- Ei bine, aia a fost o prostie. Poţi să laşi mâinile jos acum. Eşti în siguranţă. N-o să îndrăznească nimeni să i se împotrivească. E destul de intimidant.
Chiar era intimidant aşa cum stătea acolo, ferm ca o stâncă, spunând ce avea de spus, oferindu-i ei un sprijin preţios.
- Hei, nu cumva ţi-a salvat pielea şi la licitaţie, când a reuşit să stârnească interesul cumpărătorilor? întrebă Tammy.

Ba da, o făcuse, iar acum o făcea din nou. Ii salva pielea.
Ty îi susţinu privirea preţ de o clipă prelungă şi plină de subînţeles, după care coborî de pe estradă.
Stătuse în faţa întregului oraş şi îi luase apărarea, deşi nu avuseseră mai mult decât o aventură de o noapte. Ce însemna acest lucru? însemna că îi păsa, decise Mallory. învigorată de această revelaţie, se ridică în scaun şi lungi gâtul pentru a-l urmări plecând.
-Iubitul meu este atât de fantastic, şopti Tammy batjocoritor.
Mallory o plesni din nou.
în ciuda apariţiei destul de intimidante a lui Ty, ur-mătoarele trei persoane care interveniră îşi manifestară opoziţia faţă de proiect. Apoi microfonul fu preluat de Idla Quinn, care nu apucase să se schimbe de uniforma de asistentă.
-Toate astea sunt nişte porcării, se răsti ea. Oricine c împotriva clinicii e un individ egoist, meschin, căruia ar trebui să-i fie ruşine. Cât despre fiica mea, Mallory, ştiţi cu toţii că puteţi avea încredere în ea să gestioneze nu doar Clinica în sine, ci şi orice probleme ar putea să apară. în fond, de-o viaţă se descurcă să-şi gestioneze fa-milia nebună, fără cea mai mică ezitare. îşi plimbă ochii prin mulţime; când îl găsi pe Joe în al patrulea

rând, il sfredeli cu privirea, apoi spuse: Şi sunaţi-vă mamele. Nici unul dintre voi nu îşi sună mama suficient de des. Asta e tot.
Joe se ghemui în scaun, ridicându-şi umerii până în ilreptul urechilor. Blonda măruntă aşezată lângă el îl plesni peste ceafă.
întâlnirea se încheie la scurt timp după aceea, iar Mallory fu asaltată de oameni dornici să li se răspundă la întrebări. Chiar avea să furnizeze clienţi pentru dea- h rii de droguri? Să împartă avorturi pe bandă rulantă? I a sfârşitul unei ore întregi de discuţii se uită în jurul ei ilupă Ty, însă acesta dispăruse de mult.
în după-amiaza aceea, o furtună sălbatică şi violentă v dezlănţui în Lucky Harbor. Când termină de lucrat

la Shelby, Ty ieşi să o conducă prin ploaia torenţială. 1 Zbura prin canioanele abrupte, de un verde intens, con- centrându-se exclusiv asupra drumului. Pentru prima dată nu se gândea nici la trecut, nici la muncă.
Se gândea la o anume asistentă caldă şi sexy. învăţase cu ani buni în urmă, în cadrul unei tabere de antrenament pentru forţele SEAL, cum să îşi lase deoparte emoţiile, dar tot antrenamentul din lume nu ar fi putut să-l pregătească pentru Mallory Quinn.
Femeia aceea minionă, care vădea forţa nimicitoare a unei întregi echipe de demolări când era vorba de zi-durile pe care şi le construise el în suflet, reuşise să-i I pună la pământ toate sistemele defensive. Cu doar câte-va săptămâni în urmă nimeni nu l-ar fi putut convinge că Mallory ar fi fost în stare să-l îngenuncheze dintr-o singură privire.
Şi totuşi o făcuse.
Furtuna nu se domolise nici câteva ore mai târziu, când se întoarse în Lucky Harbor. Intr-o intersecţie zări un Volkswagen rămas în pană. Prin ploaia torenţială re-uşi să desluşească o femeie făcându-şi de lucru sub capota ridicată, cu hainele lipite de piele. Trase pe dreapta, însă atunci când coborî din maşină femeia încremeni, apoi băgă mâna în poşeta pe care o avea pe umăr. j Ty se opri la o distanţă sigură de ea şi ridică mâinile, sperând să o convingă de faptul că era inofensiv.
- Ai nevoie de ajutor?
-Nu. După o scurtă ezitare, femeia adăugă: Mersi,
sunt bine. jfl
El îi studie hainele ude leoarcă şi părul din care apa îi picura în ochi, apoi aruncă o privire spre compartimentul motor al maşinii.
- E ud capacul distribuţiei?
- De unde ai ştiut? întrebă ea surprinsă.

- E un Volkswagen din ’73. Dacă se udă capacul, nn mai merge motorul.
Femeia dădu din cap şi, ceva mai relaxată, îşi scoase mâna din poşetă.

- Aveam de gând să-l şterg de fustă, dar e prea udă. îşi impinse la o parte părul de pe faţă şi clipi spre el. Hei, te cunosc. Tu eşti Misteriosul Tip Drăguţ.
Dumnezeule, cât de tare detesta acea poreclă!
-Ty Garrison.
- Eu sunt Grace Brooks. Unul dintre cei trei îngeri păzitori care te-au salvat din viscol săptămâna trecută. îi rânji scurt. Eu sunt cea care a sunat îa 911.
- Atunci măcar atât pot să fac pentru tine.
Luă capacul de distribuţie din mâinile ei şi îl şterse pe poalele cămăşii, care nu apucase încă să se ude leoarcă. Odată ce reuşi să îl usuce cât de cât, îl puse la loc şi îi porni din nou maşina.
întors în Shelby, porni spre Eat Me. Amy era la tej-ghea, pe când Jan stătea cu ochii la televizorul din colţ. Rula emisiunea American Idol, iar ea era foarte ocupată să ţipe la ecran:
- Of, ce porcărie! A fost penibil! Doamne, ce îmi lip-seşte Simon. El întotdeauna spunea totul verde în faţă.
Amy îşi dădu ochii peste cap şi se îndreptă spre masa lui Ty cu o cafetieră în mână. îngerul Păzitor numărul doi purta pantaloni de camuflaj cu talia joasă şi un tricou dantelat strâns pe corp. în mod normal era foarte iitentă, mereu în gardă, dar în seara aceea faţa îi era palidă, iar zâmbetul şters.
- Tartă doreşti?
-Sigur.
Se întoarse două minute mai târziu cu o porţie uriaşă de tartă cu căpşuni.
-Ai noroc, e Tartă cu Căpşuni de Lins pe Degete de la pensiunea din apropiere. Ceea ce înseamnă că e tăcută de Tara, îi explică, sesizându-i nedumerirea. Cea mai bună tartă de pe planetă, crede-mă.
Nu era puţin lucru să afirmi aşa ceva, însă dintr-o sin- cură îmbucătură Ty se convinse că era adevărat. O privi l'c Amy reumplându-i ceaşca, apoi arătă spre prosopul I H‘ care îl avea înfăşurat în jurul palmei stângi.
- Eşti bine?
-Da.

O minciună sfruntată. Arăta profund nefericită, şi * cealaltă mână îi tremura. Dar, pe toţi dracii, dacă voia , să pretindă că era în regulă, nu era treaba lui. Problema j era că prin prosop începuse să apară o pată de sânge.
- Ai nevoie de un doctor?
- Nu. |
Ty mai luă o îmbucătură de tartă. Bun. Amy era OK. I
şi nu avea nevoie de un medic. Dumnezeu îi era martor că nu voia nici în ruptul capului să se implice, dar când termină de mâncat îşi strânse farfuria şi se îndreptă spre bucătărie.
-Hei, ţipă Jan fără a-şi lua ochii de la televizor. N-ai voie să mergi acolo, în spate. E interzis de regulament.
-Chelneriţa ta sângerează. Şi asta este interzis de regulament.
Cuvintele lui îi captară atenţia. Jan aruncă o privire în spate, spre Amy, după care se răsuci în direcţia lui. -Ai de gând să o peticeşti? Mai are o oră de program. Ty nu mai „peticise" pe nimeni de al naibii de multă vreme. Patru ani, mai exact. Se aştepta ca senzaţia de greaţă să i se instaleze în stomac, însă singurul lucru pe care îl simţi fu nevoia de a o ajuta pe Amy.
- Da, pot s-o peticesc eu.
Amy se afla în bucătărie, cu palmele întinse pe blat, cu fruntea plecată şi chipul schimonosit intr-o mască de durere. Tresări când îl văzu pe Ty şi clătină din cap.
- Clienţii n-au de ce să-şi strângă singuri vasele. fl -Am să te întreb din nou. Ai nevoie de un doctor, j
- A fost doar o ceartă stupidă cu un cuţit.
Âsta nu era un răspuns. Ty îi desfăcu bandajul de pe mână şi studie tăietura.
- A fost mai mult decât o ceartă stupidă. Ai nevoie de copci.
- E doar o tăietură.
- Aha. Şi trebuie să mergi la Urgenţe.
- Ba nu trebuie. _ J
Recunoscu imediat tensiunea apărută brusc în glasul
ei. Indiferent de motiv, Amy nutrea o teamă sau o ură profundă faţă de spitale. O înţelegea perfect.
- Ai o trusă de prim ajutor?

-Da.
Ty trase adânc aer în piept, ştiind că dacă nu o ajuta el, avea să rămână cu rana netratată.
- Adu-mi-o.

Cum trusa localului consta din câţiva plasturi şi o pensetă, se duse la maşina lui, unde păstra întotdeauna o trusă de prim ajutor completă. Odată întors în bucă-tărie, examină din nou rana lui Amy. Avea benzi adezive de sutură, dar tăietura era prea adâncă pentru aşa ceva.

- Ai încredere în mine?
- Pe toţi dracii, nu.

„Deşteaptă fată“, îşi spuse el.

-Ai de ales între mine sau spital, Amy.

-Tot ce-mi trebuie e un nenorocit de plasture, mormăi ea. Şi grăbeşte-te. Am clienţi.

- O să aştepte. Observând că Amy se înverzise la faţă,

0 împinse pe singurul scăunel din bucătărie. Pune-ţi oipul jos.

Ea şi-l lăsă să cadă pe blatul de lucru cu o bufnitură răsunătoare. Ty dezinfectă rana, apoi deschise un tub.

Amy îşi întoarse capul într-o parte ca să vadă ce făcea.

- Superglue? scânci ea.
- Lipici pentru piele. Şi ţine-te bine, ustură ca naiba.

1 'ând începu să-l aplice, Amy inspiră şuierat. Eşti bine?

Ea încuviinţă pe tăcute. La sfârşit, Ty acoperi plastu- iele special cu un bandaj impermeabil.

-Mulţumesc. Oftând din rărunchi, Amy bombăni: bărbaţii sunt nişte măgari. Persoanele de faţă se exclud, lireşte.

Ridicând din umeri - bărbaţii chiar erau măgari, in- > lusiv el -, arătă spre mâna ei.

-Cum e?

Ea îşi deschise şi închise pumnul ca să verifice.

-Nu-i rău. Mersi. Privindu-l cum îşi punea trusa în i adine, se interesă: Mallory ştie că eşti la fel de îndemâ-natic ca ea?

- Nu răspund la întrebări-capcană.

Ea dădu să râdă, dar îşi înăbuşi brusc hohotul la " (lerea bărbatului care apăru brusc în uşa bucătăriei.

Era Matt, încă în uniformă, cu fruntea încreţită a îngrijorare. „

- Jan zicea că eşti rănită şi... îşi miji ochu spre sângele de pe tricoul alb al tinerei. Ce dracu s-a întâmplat?

-Nimic.

- Dumnezeule, Amy!

Ridică prosopul plin de sânge şi se apropie de ea. ; Cum Amy le întoarse spatele amândurora, Matt i se adresă lui Ty:

- Ce-a păţit?
- A refuzat să-mi spună.
-A fost un cuţit, le aruncă Amy peste umăr. Nu mare j lucru. Acum ştergeţi-o. Bărbaţii mari şi virili n-au ce să caute în bucătărie.
Matt nu îşi permise nici măcar o umbră de zâmbet, ceea ce era ieşit din comun. Ty habar nu avea că exista ceva între Matt şi chelneriţa cea drăguţă şi ţâfnoasă, ceea ce era un detaliu grăitor. De regulă, Matt era bine- j dispus şi relaxat, uşor de citit, genul care nu lăsa prea multe chestii să-l afecteze. Insă limbajul trupurilor celor doi trăda o conversaţie încinsă, care ridica temperatura în bucătărie.
Cu un pufnet iritat, Amy se duse la uşă şi, pentru a fi mai convingătoare, smuci din cap. Voia să-i vadă pe amândoi plecaţi.
Matt zăbovi o fracţiune de secundă, suficient ca Amy să-l îmbrâncească uşor. Nu era nici pe departe înaltă, deşi adidaşii cu platformă îi ofereau câţiva centimetri în plus, în timp ce Matt avea peste un metru optzeci şi cel puţin patruzeci de kilograme mai mult decât ea. Amy ar fi putut să-l clintească doar dacă îi dădea el voie, însă, spre şocul lui Ty, prietenul său se lăsă împins şi, bombă*j nind încet un „dă-o dracului1*, plecă.
Ty ieşi după el, spunându-şi că nu se afla acolo pentru a-şi complica viaţa. Dacă ar fi fost dispus să o facă, şi-ar fi propus să ajungă în patul lui Mallory în seara aceea - şi ar fi reuşit. Cu uşurinţă.
Nu era o problemă de orgoliu, ci un simplu adevăr. Mallory îl dorea. Şi el o dorea, mai mult decât şi-at

fi putut imagina vreodată. Chiar în clipa aceea ar fi putut să fie îngropat adânc în trupul ei cald şi primitor.
- Rahat! exclamă el cu voce tare.
- Da, bombăni Matt. Rahat.
- Ce-a fost chestia de mai devreme?
- Nu vreau să vorbesc despre asta.
- Cum naiba se face că tu ai voie să păstrezi secrete, iar eu nu?
Matt ignoră întrebarea pentru a o privi admirativ pe Shelby.
- I-ai reparat suspensia?
- Da, dar încă mai am o grămadă de chestii de făcut. Am fost ocupat cu Jimmy al tău. E aproape gata, că tot veni vorba.
- Bun. Şi jucăria asta cum merge?
- Mai bine decât orice alt domeniu al vieţii mele. Râzând, Matt se urcă pe locul din dreapta al lui

Shelby. După cum se părea, Ty nu avea să-şi facă singur plimbarea târzie. în seara aceea Matt era o companie mohorâtă, însă asta îi convenea de minune.

capitolul 11

la o masă completă pe zi - o cutie întreagă de ciocolată.

Sâmbătă, uşile Clinicii de Servicii Medicale fură deschise publicului. Oraşul nu se arătase foarte încântat de iniţiativă; totuşi, Mallory găsise destui susţinători ca să i Aţină de la Bill luna de probă pe care i-o promisese.

Ştia că lui Ty îi revenea meritul de a fi pus pe roate acel sprijin. După întrunirea consiliului local, o mână de localnici oferiseră bani pentru nişte programe con- * rete. Ford Walker şi Jax Cullen, coproprietarii barului, Imanţau un program de Consum Responsabil al Al- i nulului. Luciile avea să doneze materiale de la galeria «i de artă pentru un program artistic. Lance, favoritul lui Mallory dintre toţi pacienţii cu fibroză chistică, se angajase să-i consilieze pe suferinzii de boli cronice.

în fiecare zi primeau telefoane de la cel puţin o persoană interesată să ajute. Impresionat de această mobilizare, Bill îi dăduse aprobarea lui Mallory, cu condiţia ca totul să meargă fără probleme.

Deocamdată asigurau servicii de consiliere în situaţii de criză şi programe de educare şi reabilitare cinci zile pe săptămână, iar sâmbetele erau dedicate consultaţiilor medicale. Primeau pacienţi non-stop, graţie primului medic care se oferise să-i ajute, doctorul Scott.

Mallory se pregătea de închidere când Josh apăru din cabinet.

Halatul îi era şifonat şi încă avea stetoscopul petrecut pe după gât. Părul brunet îi era ciufulit, iar în jurul ochilor încercănaţi avea riduri de extenuare. Lucrase toată ziua, însă Mallory ştia că ziua lui nu se încheiase, nici pe departe. Acasă îl aşteptau alte responsabilităţi - un copil mic, plus sora lui, care suferea de un handicap.

- Te-ai descurcat bine azi, îi spuse medicul.
- Mulţumită ţie.

El ridică un umăr, ca şi cum nu ar fi fost mare lucru. Era un tip înalt, cu o constituţie de taur; cu toate acestea, era cel mai amabil doctor din câţi cunoscuse vreodată. în plus, le trata pe asistente cu respect, spre deosebire de majoritatea confraţilor săi. Datorită acestei atitudini ajungea frecvent pe lista cu cei mai doriţi burlaci, realizată de Luciile pe pagina de Facebook a oraşului, lucru care îl scotea din minţi.

-Mă bucur că ai obţinut aprobare pentru proiectul ăsta, spuse Josh. E o treabă grozavă.
Măgulită, Mallory încuie uşa în urma lui, după care se apucă să verifice pe rând încăperile. Aveau două săli de consultaţie, o bucătărie foarte mică pentru personal şi biroul de recepţie din faţă. Medicamentele urmau să fie ţinute sub cheie într-un dulap special, însă deocamdată erau încuiate într-un dulăpior dintr-o sală de consultaţie.
A doua zi era programată prima întâlnire a Alcooli cilor Anonimi - AA. Seara ^de luni le era dedicată Nar- comanilor Anonimi - NA. In serile de miercuri, diverşi specialişti urmau să ţină prelegeri în cadrul programelor destinate adolescenţilor.

In sfârşit proiectul se pusese în mişcare, ceea ce
0 făcea să se simtă utilă. Chiar dacă nu reuşise să o ajute pe Karen, putea acum să le întindă o mână de ajutor altora.
Când ieşi din clădire, observă că norii se adunaseră pe cerul întunecat, anunţând o nouă furtună. Parcarea nu era atât de bine luminată cum şi-ar fi dorit. Se afla în spatele spitalului, cu accesul printr-o alee îngustă. Notându-şi în gând să rezolve a doua zi problema iluminării, se strecură în maşină exact când ploaia începu să se reverse în şiroaie.
Băgă cheia în contact şi o învârti, dar nu se întâmplă nimic în afară de un ţăcănit. încercă din nou, tot fără re-zultat. îi murise bateria, fireşte. Se uită afară prin parbriz şi oftă. Să meargă pe jos acasă ar fi presupus un drum de opt kilometri prin ploaia torenţială, drum pentru care era mult prea obosită. Plus că o dureau picioarele după ce alergase toată ziua de colo, colo. Strâmbându-se, îşi scoase telefonul şi îl sună pe Joe.
- Hei, spuse fratele ei. E un moment prost.
-Şi pentru mine e un moment prost. Am nevoie să vii să-mi porneşti maşina. Mi-a murit bateria.
- Iar ţi-ai lăsat luminile aprinse?
-Nu. „Poate“, se gândi ea. îmi eşti dator, Joe. V-am lăsat pe tine şi pe prietenii tăi idioţi să-mi împrumutaţi maşina, ai uitat? Când v-aţi dus la petrecerea aia stupidă in pădure de la Peak’s Landing. Poate că asta s-a întâmplat cumva din vina voastră.
- Nu, crăpătura din parbriz e din vina noastră.
Mallory se holbă la fisura mică din dreapta volanului
şi simţi că ochiul începea să i se zbată.
- Haide, Joe. Mi-ar prinde foarte bine ajutorul tău în seara asta.

- Dumnezeule! Stai aşa. Acoperi telefonul şi murmură ceva persoanei care se afla lângă el. O voce înăbuşită de lemeie râse, apoi Joe se întoarse la telefon. Mal, dacă tot
1 e-ţi trebuie e puţin curent, cere oricui din jurul tău. Coborând vocea, adăugă: Eu sunt la o întâlnire. Cu Ashley.
Mallory habar nu avea cine era Ashley, însă presupu- se că nu era blonda lui.

- Ce s-a întâmplat cu cealaltă tipa, cum o fi chemat-o? ;
-Aia a fost săptămâna trecută.
- Eşti un fustangiu nenorocit, bombăni ea dezgustată.
- Recunosc, spuse el, după care închise.
Scrâşnind din dinţi, Mallory îl sună din nou, dar Joe I nu răspunse.
îşi trecu în revistă contactele. Să o sune pe mama ei nici nu se punea problema. Ella probabil nu avea ca-bluri de alimentare, plus că ar fi vrut să discute despre viaţa ei socială. Tammy ar fi fost o idee mai bună. După ■■ o scurtă punere în temă, o întrebă:
- Ar putea Zach să vină să-mi dea curent?
-Vai, scumpo. E puţintel ocupat să mă curenteze pe mine în momentul de faţă.
O, pentru numele lui Dumnezeu! Mallory simţi cum temperamentul ei de obicei calm se pregătea de furtună. | în timp ce ea ar fi renunţat la orice de dragul rudelor, acestea nu se grăbeau s-o ajute. Constatarea nu schimba j însă cu nimic faptul că era udă, înfrigurată şi rămasă în pană într-o parcare cufundată în beznă.
Răsfoi din nou lista de contacte până când unul îi atrase atenţia. Misteriosul Tip Drăguţ, adică Ty Garrison. j
Animalele de pluş pe care i le oferise la sala de jocuri tronau acum pe patul ei, ca şi cum ar fi avut doisprezece j ani şi tocmai ar fi devenit prietena oficială a băiatului rebel din oraş.
Doar că ar fi venit într-adevăr băiatul cel rebel să-i ia apărarea într-o şedinţă a consiliului local, înfruntându-i pe toţi pentru a o susţine? S-ar fi oprit să ajute o femeie rămasă în pană pe marginea drumului? Grace îi poves- ; tise ce făcuse Ty. Şi la fel şi Amy, care îi spusese cum o pansase cu o eficienţă calmă.
Da, Ty era mult mai mult decât un simplu mecanic, deşi a naibii să fie dacă reuşea să4 înţeleagă.

Nu putea să-i ceară ajutorul. în primul rând pentru că făcuseră sex indecent fără implicare emoţională. Mai grav, descoperise că îl plăcea. Tare. Şi mai grav, visa să se culce din nou cu el.

Toate erau motive temeinice pentru a nu-l suna. Pe de altă parte, avea şi un motiv foarte bun pentru a o face: el chiar ar fi venit s-o ajute.
Ii apelă numărul şi îşi ţinu respiraţia. Ty răspunse la al treilea ţârâit, cu o voce calmă şi gravă ca întotdeauna:
- Garrison.
-Bună. Sunt Mallory. El procesă acea informaţie pentru o clipă, probabil întrebându-se cum făcuse rost de numărul lui. Dornică să evite subiectul, se grăbi să adauge: Sunt la Clinică, iar maşina mea nu porneşte. Sunt singură în parcarea asta blestemată, unde luminile nu funcţionează şi...
- încuie-ţi portierele. Ajung imediat.
-In regulă, mulţumesc.„
însă Ty deja închisese. îşi băgă telefonul în buzunar şi îşi sprijini capul pe volan. Era atât de obosită... I-ar fi prins foarte bine un masaj la picioare. Şi un masaj pe tot corpul. Primise un masaj o dată, anul trecut, de ziua ei. Fusese un cadou de la Tammy. Chloe Traeger, de la centrul de înfrumuseţare al pensiunii Lucky Harbor, o tăcuse să se simtă fantastic, dar Mallory se întreba cum ar fi fost ca un bărbat să-şi plimbe mâinile pe tot trupul ei.
Nu se gândea la un bărbat oarecare. Oftă din nou, imaginându-se pe o plajă pustie la apus. Ty era aplecat deasupra ei, purtând doar o pereche de blugi cu talia joasă şi nimic altceva, şi mâinile lui mari îi dezmierdau irupul îmbrăcat în bikini.
Nu, mai bine nu. Fără bikini. Iar Ty, în şort de surfer,
0 privea intens, cu ochii mijiţi. Mmmm, era o imagine mult mai plăcută, se gândi ea oftând visătoare.
Era excitat. II simţi când se aplecă peste ea. Mare. Tare. Ridică privirea spre el şi îi zâmbi.
In loc să-i zâmbească şi el, Ty o întoarse pe burtă, cu faţa pe prosop. Icni surprinsă, aşteptând cu răsuflarea tăiată ca el v i o atingă. Când buzele lui o sărutară blând pe umăr, se foi pentru a cere mai mult.
-Stai cuminte.
Cum ea nu se supuse ordinului, Ty îi rosti numele întro şoap- i.ide ameninţare. Coborî un deget pe coloana ei vertebrală, apoi
1 ntre picioarele ei, până o făcu să se zvârcolească de plăcere.

Mallory începu să-şi unduiască şoldurile, încercând să ob- I ţină mai mult de la degetele lui. Acela fu momentul pe care-l alese Ty ca să-i despartă coapsele, s-o ridice în genunchi şi s-o pătrundă. j
Pradă unui orgasm violent, se strădui să-şi înăbuşe ţipetele apăsându-şi faţa pe antebraţul lui. Ty o urmă imediat şi, în spasmele extazului, se prăbuşi greu peste ea.
O bătaie scurtă în geamul maşinii o făcu să sară în sus şi să-şi lovească fruntea de parasolar.
Ty o aşteptă răbdător să coboare geamul.
-Bună, îngăimă ea. Eu tocmai...
„Doamne. Te visam ducându-mă la orgasm.
- Dormeai?
Era o explicaţie mult mai puţin stânjenitoare. Dădu din cap şi îşi şterse tâmpla asudată pe braţ.
- Presupun că sunt obosită.
- Eşti toată roşie la faţă. Eşti bine?
- Da, murmură ea strângându-şi coapsele laolaltă.
- încearcă să porneşti motorul acum.
îşi dădu seama că, în timpul cât ea dormise, Ty ridicase ambele capote şi fixase nişte cabluri la bornele bateriei.
învârti cheia, iar motorul porni.
Ty se apleca să se uite sub capotă. Având mare grijă să nu observe cât de bine arăta fundul lui din poziţia aceea, Mallory coborî din maşină şi veni lângă el.
-Vei avea nevoie de un alternator nou mai devreme sau mai târziu.
Mallory se holbă nedumerită, neavând nici cea mai vagă idee unde ar fi putut să se afle alternatorul.
-Şi e scump?
-Nu piesa în sine, ci manopera. Deşi n-ar trebui, pentru că o piesă uşor de înlocuit.
- Deci eşti totuşi mecanic.
-M-am priceput dintotdeauna să desfac chestiile în bucăţi şi să le pun înapoi, spuse el în timp ce verifica nivelul uleiului pe jojă.
Mallory ar fi putut garanta acest lucru. Cu o săptămâ- J nă în urmă o desfăcuse pe ea în bucăţele, apoi o pusese

la loc. Uşurinţa cu care o adusese pe culmile plăcerii în mansarda de la Vets' Hali încă îi mai alimenta fan-teziile. Mai avusese partide reuşite de sex, dar niciodată nu mai cunoscuse o asemenea explozie de trăiri.
-Nu cred că ăsta a fost un răspuns concludent, ob-servă ea.
- Nu crezi?
-Nu.
Gura lui se curbă intr-un zâmbet.
-Ti-a zis vreodată cineva că eşti puţin cam...
- încăpăţânată? Hotărâtă? Enervantă? Da. Crede-mă, le-am auzit pe toate.
- Ai nevoie de ulei. Şi lucrez pentru o firmă care are contracte cu guvernul, făcând acelaşi gen de chestii pe care le făceam şi în armată.
- Chestii? Mallory saliva de-a dreptul văzând cum i se încordau muşchii zvelţi ai spatelui în timp ce punea joja la loc. Adică genul de chestii pe care dacă mi le-ai spune ar trebui apoi să mă ucizi?
Ty întoarse capul spre ea şi zâmbi, nimicindu-i câteva milioane de neuroni. Ceea ce nu era bine. Avea nevoie de neuronii aceia.
- Cam aşa ceva.
Interesant, îşi zise Mallory. Asta explica vigilenţa lui permanentă şi faptul că arăta ca un poster de recrutare în armată, doar că mai bine. Şi-l imagina în puncte de conflict din întreaga lume, lucrând la diverse maşinării. Tancuri. Submarine. Rachete. Sau poate talentele lui de mecanic erau mai degrabă orientate spre vapoare. Pomenise că făcuse parte din Marină... Stomacul i se strânse în noduri când se gândi cât de periculoasă tre-buia să fie viaţa lui.
- Ai bandajat-o pe Amy de la Eat Me. A fost drăguţ din partea ta.
Cum el se mulţumi să ridice din umeri, Mallory spuse pe un ton glumeţ: Ai mare noroc că arăţi bine în blugi.
-Zău? făcu el oferindu-i un zâmbet scurt de sub capotă.
- Eşti o mare enigmă, să ştii. Adică prin atitudinea ta generală numai nu strigi: „Luaţi-vă mâinile de pe mine“,

şi totuşi nu te deranjează absolut deloc să îţi pui propri-ile mâini pe mine.
- Şi gura, adăugă el îndatoritor. îmi place să-mi pun ! şi gura pe tine.
Mallory se cutremură din tot corpul.
- Ce anume te atrage mai mult şi mai mult?
- Pentru început, lenjeria ta sexy.
- Mi-ai văzut lenjeria o singură dată.
- De două ori. Am coborât privirea în decolteul tău ; când eram pe chei.

- Ba n-ai făcut asta.
- Aveai un sutien cu buline roz cu alb.
-O, Doamne!
-Aşa mă gândeam şi eu. Şi, dacă tot veni vorba, îmi j plac şi sunetele pe care le scoţi când...
Mallory îi acoperi gura cu mâna; drept răspuns, I o muşcă mărunt de degete, făcând-o să i se înmoaie genunchii.
- îmi plac ochii tăi, spuse el peste câteva clipe.
- Poftim?
- Da, îmi place cum se îmblânzesc atunci când te uiţi j la mine.
Mallory se uită fix la el, întrebându-se dacă nu cumva îi servea o replică exersată, însă Ty îi susţinu calm privirea.
- Continuă, îl îndemnă.
- îmi place că eşti dispusă să te năpusteşti în ditamai furtuna de zăpadă ca să ajuţi un om complet străin. îmi place că îi tratezi pe toţi cu aceeaşi grijă, chiar şi pe un dependent de droguri rămas pe drumuri. îmi place că în tot ceea ce faci te implici sută la sută. Tu nu ai rezerve, Mallory.
- îţi... îţi plac toate chestiile astea la mine?
- Plus faptul că îţi place de mine, spuse el zâmbind. Asta îmi place foarte mult.
- Cum rămâne cu faptul că sunt cam băţoasă? Asta îţi place?
- Sigur. Şi îmi place în mod deosebit să te aud pomenind de băţ.
Mallory îl îmbrânci, obţinând în replică doar un ho-hot de râs. îl îmbrânci din nou, însă bădăranul, în loc

să se retragă, făcu un pas spre ea, forţând-o să se lipească de maşină.
- Ţie ce-ţi place la mine?
-Nimic.
-Asta nu e adevărat, rânji el. îţi place când...
- N-o spune.
- E în regulă. Oricum mă pricep mai bine să arăt de-cât să explic în cuvinte.
Acestea fiind zise, îi acoperi gura cu a lui. Când mâi-nile lui intrară şi ele în acţiune, Mallory nu-şi putu stă-pâni un geamăt grav, disperat.
In momentul în care palma lui mare se închise peste ceafa ei, sărutul se transformă dintr-un gest dulce şi pri-etenos într-o poruncă fermă şi... Doamne! Lacomă. O devora de-a dreptul, iar Mallory nu se lăsă nici ea mai prejos, aşa că la sfârşit nici unul dintre ei nu mai putea respira normal.

- Uau! exclamă ea clătinând din cap ca pentru a şi-l limpezi. Ar trebui să ai grijă cu săruturile astea. Poţi să-ţi înnebuneşti de-a binele partenera.
Simţindu-se provocat, Ty se întinse din nou s-o săru-te, însă ea sări în spate râzând.
- O, nu. Eşti letal, ştiai?
- Sunt în continuare pe lista ta?
- Păi, hai să vedem. Dacă e o listă cu Ţipi Defecţi, iar tu doar îţi umpli timpul cu ceva până pleci, se cheamă că eşti Tipul Defect prin excelenţă. îl studie cu ochii mijiţi, apoi spuse: Pe de altă parte, ţi-ai făcut apariţia la şedinţa consiliului local - după ce ai evitat pe toată lumea de când eşti aici - şi mi-ai luat apărarea. Cine eşti, Ty Garrison?
Aparent nu avea răspuns la această întrebare, căci îşi vârî din nou capul sub capotă.
- Când a fost ultima dată când ţi-ai dus biata maşină la un service?
-Ăăă...
El clătină din cap şi continuă să lucreze, bombănind c eva despre „lipsa de respect faţă de vehicul, chiar dacă . intr-adevăr un rahat de maşină1*.

-Tu de unde ai învăţat să-ţi respecţi vehiculele? vru ea să ştie.
- De la tatăl meu. A fost mecanic in Marina.
-Ah. Deci e trăsătură de familie.
- Da. Iar mama era în Forţele Aeriene.
- Eşti pui de militar până în măduva oaselor, nu.
- E singurul mediu pe care l-am cunoscut vreodată, zise el în timp ce strângea de zor o piesă.
- De asta ai sprijinit programul pentru veterani de la Clinică, ghici ea. Şi, probabil, în virtutea experienţei personale. îi trimisese un cec consistent şi îi ceruse să caute un consilier hun, unul capabil să ajute oameni precum Ryan. Exact asta intenţiona să facă. Ce fac
acum părinţii tăi? , ..
- Tata a murit în operaţiunea Furtună în Deşert. Mama s-a dus acum câţiva ani, din cauza unei pneumonii.
Inima lui Mallory stătu în loc, iar zâmbetul îi păli.
- îmi pare rău, murmură ea, ştiind mai bine ca orici-ne cât de puţin ajutau acele cuvinte.
-Tot restul pare în regulă deocamdată, zise el indrep- tându-se de spate. Am să vin după tine până acasă ca să
mă asigur. „ . . ,.. ,.

- Uite c-o faci din nou, oftă Mallory. Vrei sa fu pe lis-ta mea de Ţipi Defecţi, dar te porţi ca un... Tip Perfect.
- Nu te lăsa amăgită, replică el posomorât. Sunt nepotrivit pentru tine. Complet nepotrivit.
în această privinţă nu avea nici o îndoială.
capitolul 12
Nu ciocolata e un înlocuitor pentru iubire. Iubirea e un înlocuitor pentru ciocolată. Ciocolata e mult mai de încredere decât un bărbat.
în duminica aceea, Mallory privea satisfăcută cum locuitorii din Lucky Harbor se înşirau în parcarea din spate a spitalului pentru a-şi spăla maşinile. Programul fusese stabilit dinainte şi, după cum se anunţase sus

şi tare, fiecare dintre membrii consiliului de administra-ţie acceptase să participe două ore.
Tariful era de douăzeci şi cinci de dolari. Un preţ pi-perat, dar oamenii plăteau pentru plăcerea de a vedea celebrităţile oraşului renunţând la ţinutele lor scumpe şi lucrând ca nişte oameni de rând.
Tura lui Mallory era de la douăsprezece la două, în acelaşi timp cu Matt, Josh şi Jane. Matt renunţase la uniforma de ranger silvic, iar Josh nu purta stetoscopul în ziua aceea. Amândoi erau îmbrăcaţi în şorturi de surfer. Matt asculta muzică de pe iPod şi dădea uşor din cap, ocupându-se de maşinile clienţilor cu un zâmbet relaxat pe chip. Şi la bustul gol.
Mallory ştia că era obsedat de mersul la sală; muşchii lui tari şi aerul viril demonstrau că îşi petrecuse timpul cu folos. Probabil că acesta era unul dintre motivele pentru care coada clienţilor lui se întindea până la intersecţia următoare.
Josh se udase în timp ce spălase o camionetă, aşa că bumbacul subţire al tricoului bleu i se mula pe corp ca o a doua piele. întrucât petrecea până la şaisprezece ore pe zi la spital, Mallory habar nu avea cum se explica trupul lui fabulos.
Coada lui era aproape la fel de lungă ca a lui Matt.
Jane jaurta pantaloni trei sferturi şi o cămaşă bărbă-tească. în vârstă de patruzeci de ani, era înaltă şi impu-nătoare şi arbora pe chip aceeaşi expresie feroce cu care nimicea totul din cale la Urgenţe.
La ea nu se prezentase nimeni la coadă.
-Nu înţeleg, îi spuse lui Mallory. Oamenii mă detes-tă. M-aş fi aşteptat să se înghesuie ca să mă vadă spălân- ilu-le maşina şi să-mi arate insistent fiecare pată ca să o trec de mână.
- Da. Ăăă... pot să-ţi ofer o sugestie?

-Nu ştiu, zise Jane aruncându-i o privire piezişă.
Poţi?
-Suflecă-ţi mânecile, spuse Mallory ignorându-i to- iu11 de Regină de Gheaţă. O, şi leagă-ţi poalele cămăşii

în dreptul buricului şi descheie-ţi primii trei nasturi de sus.
Jane lăsă să-i scape un hohot de râs ofensat.
- Poftim? îmi cer să mă gătesc ca o pupăză?
- Da. Şi suflecă'ţi şi pantalonii. Nici măcar genunchii nu ţi se văd.
- Am genunchi noduroşi.
Mallory se uită la ea uimită.
- în regulă, eşti şefa mea, aşa că n-am să-ţi spun cât de mult te urăsc dacă asta te nemulţumeşte cel mai mult la corpul tău. Ceea ce am să-ţi spun însă e că dacă îţi deschei câţiva nasturi şi îţi legi cămaşa, nimeni n-o^să I se mai uite la genunchii tăi. O, şi apleacă-te în faţă. Cât ai clipi o să se formeze coadă şi îa tine.
-Am patruzeci de ani, Mallory, se răsti Jane punân- du-şi o mână în şold.
- Exact. Ai patruzeci de ani, nu optzeci. Şi ai un corp mai atrăgător decât al meu. Când ai ieşit ultima dată cu ,
un tip? .
Jane reflectă la întrebare şi se strâmbă nemulţumită, jl
- Nu mai ţin minte.
Mallory întinse o mână şi îi descheie câţiva nasturi, lăsând să apară un decolteu remarcabil, apoi îi făcu semn să continue. 1
Jane îşi dădu ochii peste cap, dar îşi legă poalele
cămăşii. |
- Ştiam eu, suspină Mallory. Ai un abdomen superb.
Acum, pantalonii.
Jane se aplecă să şi-i suflece. Imediat, trei maşini apă-rură la coadă. _
j
Mallory rânji când Jane se îndreptă, semănând mult mai puţin cu rigida asistentă-şefă pe care o ştia toată lumea şi mult mai mult cu o femeie răvăşită, sexy, încrezătoare, cu o atitudine de zile mari.
-Vezi că am avut dreptate? o întrebă, arătând spre şirul de vehicule.
- Hmmm... Jane porni spre prima maşină. Sper că lasă bacşiş generos.

Mallory se întoarse la clienţii ei. Prima la rând era Amy, conducând o camionetă Toyota care-şi trăise epo-ca de glorie rămăseseră în urmă cu vreo două decenii.
- Glumeşti? pufni Mallory. Ai fi putut să-i pui fie pe Matt, fie pe Josh să robotească la hârbul ăsta, iar tu te-ai pus la coadă la mine! Poate eu ar trebui să fiu cea care să dea lecţiile de fată rea.
Privirea lui Amy se aţinti asupra lui Matt, care tocmai spăla BMW-ul Nataliei Decker. De profesie expert contabil autorizat, cu propria firmă de contabilitate, Natalia era o blondă minionă, care-i luase la rând pe toţi bărbaţii eligibili din Lucky Harbor, distrându-se cu ei cu o exuberanţă demnă de invidiat. In Matt încă nu-şi înfipsese unghiile, deşi, judecând după felul în care stătea atârnată pe geamul maşinii, făcea eforturi în acest sens.
Fără s-o bage în seamă, Matt freca energic bara de protecţie a maşinii, iar muşchii spatelui i se tensionau la fiecare mişcare. Era bronzat şi ud, şi arăta al naibii de sexy.
-Treci la coada lui, o îndemnă Mallory pe Amy. Măcar una din noi să-l vadă din faţă şi de aproape.
Amy îşi ascunse ochii în spatele unei perechi de ochelari de soare şi murmură ceva în barbă.
- Poftim?
-Nimic. Nu vreau să vorbesc despre asta. Ai de gând să-mi speli maşina, sau ce faci?
- Da, dar... felul în care te priveşte...
- Nu vreau să vorbesc despre asta.
- In regulă, dar asta va fi primul punct de pe ordinea de zi la următoarea întâlnire a Dependentelor de Cio-colată. M-ai auzit?
-Tu ai alte chestii cu care să-şi baţi capul.
- Da? Cum ar fi?
- Cum ar fi faptul că Tipul tău Defect este în spatele meu.
Mallory se întoarse să se uite şi încremeni la vederea maşinii sport clasice, precum şi a bărbatului sexy şi peri- i tilos din spatele volanului.

Ty se trezise înainte de ivirea zorilor şi se dusese pe plajă, unde, spre surprinderea lui, îl găsise pe Matt aş- teptându-l. îi aruncase o privire prelungă, dar Matt nu păruse să se sinchisească de faptul că nu era binevenit. Se mulţumise să înoate lângă prietenul său - cel puţin până când, incapabil să ţină ritmul, se întorsese pe ţărm.
-Te descurci bine, îi spuse când Ty ieşi din apă.

Era adevăratj se descurca bine. Se simţea bine. Făcea progrese reale. în timp ce alerga pe plajă căzu o singură dată, şi asta doar pentru că un crab îi apăru din senin în faţă, speriindu-l de moarte. Apoi, simţind nevoia să-şi pună la încercare toate abilităţile, se duse la poligonul de tir. Aceasta era săptămâna când avea să primească aprobarea medicilor. O simţea.
Pe când se întorcea de la poligonul aflat la vreo cinci-zeci de kilometri de Lucky Harbor, o văzuse pe Mallory printre cei care spălau maşini. Purta un tricou şi o pe-reche de pantaloni scurţi şi era udă şi plină de clăbuc. Arăta ca o fată obişnuită care realiza o şedinţă foto pen-tru revista Maxim.
Atras ca de un magnet, se prezentase la coada ei. Când Mallory miji ochii, încercând pe furiş să vadă prin lumina intensă a soarelui până dincolo de parbrizul lui, Ty simţi o căldură neobişnuită în pântec, senzaţie pe care n-ar fi putut-o explica nici în ruptul capului.
îşi strânsese părul în creştet, dar mai multe şuviţe desfăcute i se lipeau umede de tâmple, obraji şi ceafă. Ty ştia că, dacă şi-ar fi apăsat buzele pe gâtul acela delicat, Mallory ar fi scos un geamăt care l-ar fi străpuns până în adâncul fiinţei lui. Era o nebunie, îşi spuse. Devenise obsedat de dorinţa faţă de o femeie pe care nici în caz nu ar fi trebuit să o dorească.
- Hei, Misteriosule Tip Drăguţ!
Ty tresări atât de tare, încât aproape îşi izbi creştetul de tavan. Nici măcar nu o auzise pe Luciile venind la fereastra din dreptul pasagerului. Aceasta zâmbi cu subînţeles:

-Vecinul meu are un Charger. Din 1970, cred. Are o problemă la partea din faţă. l-am zis că s-ar putea să fii interesat. Eşti?
Un Charger era o chestie veche şi drăguţă. Lui Ty nu i-ar fi displăcut să pună mâna pe un exemplar.
- Da, sunt interesat.
- Asta e teribil de amabil din partea ta, spuse Luciile zâmbitoare.
Exact aşa era şi el, un tip teribil de amabil.
Mallory, care tocmai terminase maşina lui Amy, se postă în dreptul portierei lui.
- Bună. Mă bucur că ai terminat la timp.
Ty lăsă un zâmbet lent şi sugestiv să i se întipărească pe buze. Dându-şi seama ce spusese, Mallory roşi până în vârful urechilor.
- Ridică-ţi geamul, îl avertiză ea. Altfel o să te trezeşti ud tot. După o clipă izbucni: Fir-ar să fie, acum orice spun pare o aluzie deocheată!

Ty ridică geamurile, iar Mallory se apucă de treabă, apăsând energic buretele pe caroserie. Spre amuzamen-tul lui, părea fâstâcită şi doar o idee iritată.
Braţele ei se dovedeau surprinzător de tonifiate. Tricoul albastru-închis, cu decolteu modest, se udase şi îi stătea lipit pe corp, iar şortul strâmt din denim îi pu-nea în valoare picioarele zvelte. Tocmai făcuse un pas în spate, încercând să verifice dacă reuşise să clătească tot şamponul, când Ty coborî geamul.
-Ai grijă, altfel ai să te împiedici în...
Găleata cu şampon.
Prea târziu. Mallory se împiedică şi, cu un ţipăt ui-mit, căzu.
Ty sări din maşină exact în clipa în care ea apucă din reflex capătul furtunului înainte de a ateriza cu fundul in găleata plină de spumă.
Un jet puternic de apă ţâşni din furtun şi îl izbi în piept.
- O, Doamne, gemu ea opintindu-se să iasă din găleată. Îmi pare rău!
Josh şi Matt se grăbiră să-i vină în ajutor, însă Ty ajunse primul la ea.

- Eşti bine?
-Nu-ţi face griji. Am suficientă protecţie aici, zise ea punându-şi mâinile pe fundul ud leoarcă.
- Eşti sigură? Josh o prinse de braţ şi îi studie încruntat piciorul. Sper că nu te-ai rănit din nou la glezna pe care ţi-ai fracturat-o anul trecut?
-Nu. Râse uşor, vizibil stânjenită, dar resemnată. Spune-mi că nu mi-a făcut nimeni poză.
-Toată lumea e prea ocupată să se holbeze la Jane, o asigură Matt. Azi arată cu totul altfel, trebuie să recunosc.
Se uitară cu toţii înspre asistenta-şefă, care intr-adevăr arăta foarte diferit faţă de cum o ştiau. Zâmbea.
Cineva aflat la coadă apăsă pe claxon şi ţipă:
- Doctore Scott!
Când Josh înjură în barbă, Mallory râse şi îl lovi uşor în piept.
- Te strigă femeile, doctore. Ar fi bine să te întorci la ele. Şi nu uita să le oferi ceea ce îşi doresc.
- O maşină curată?
- Ocazii din belşug să-ţi vadă fundul când te apleci.
Cu o strâmbătură, medicul porni spre clienţii lui.
Mallory se întoarse spre Ty, şi abia atunci observă cât era de ud.
- Eu te-am adus în halul ăsta?
- Ai de gând să-mi spui că nu ai făcut-o intenţionat?

-N-am făcut-o intenţionat, ţi-o jur! Dacă ar fi fost cu
intenţie, m-aş fi lipsit de partea stânjenitoare cu găleata, crede-mă.
Matt era ocupat să flirteze cu drăguţa proprietară blondă a maşinii pe care o spăla, însă Josh nu-şi lua privirea de la ei. Josh era un om bun, unul dintre cei mai buni din câţi cunoscuse Ty vreodată. Dar în acelaşi timp se afla şi el pe lista lui Mallory, iar Ty nu era suficient de evoluat pentru a-i dori tot binele din lume cu ea.
- Mallory.
-Da?
- Pe Josh poţi să ţi-l ştergi de pe listă.
Mallory îşi înghiţi hohotul de râs când Ty îşi dezlipi tricoul ud leoarcă de pe piele şi îşi scoase din toc arma,

un Glock. în acel moment îşi dădu seama că întreaga parcare se cufundase în tăcere. Toată lumea se holba la el. De fapt, nu la el. La pistolul lui. Dumnezeule!
-S-a udat, explică el. Pistoalelor nu le face bine să se ude.
Matt se îndepărtă de maşina la care lucra şi veni lân-gă Ty într-un gest de solidaritate.
- E în regulă, Ty are permis de portarmă.
îşi puse o mână pe umărul lui Ty, iar cu cealaltă salută pe cineva care tocmai apăruse în parcare.
Cu toţii se întoarseră la activităţile lor de până atunci, lăsându-le celor doi bărbaţi puţină intimitate.
- Eu tot îţi spun că aici te afli în Lucky Harbor, nu în Orientul Mijlociu, bombăni Matt. Cum Ty îl privi în tăcere, adăugă oftând: Ştii programul ăla pentru ve-terani pe care îl sponsorizezi în cadrul Clinicii de Ser-vicii Medicale? Cel pentru care i-ai cerut lui Mallory să găsească un consilier bun? Ar trebui să te gândeşti să apelezi la el.
-Sunt bine.
-Mă bucur să aud asta. Eventual ai putea face un efort să fii şi fericit. Asta ştii ce înseamnă? Că poţi scăpa basma curată din aproape orice dacă zâmbeşti. Ar trebui să încerci cândva.
- Da, am să ţin cont de asta.
Lui Ty nu-i venea să zâmbească. Habar nu avea de ce se mai afla acolo. Piciorul lui era în regulă. Şi totuşi, se oprise la spălătoria de maşini pentru că Mallory arăta apetisant în pantaloni scurţi. Tocmai acceptase să repare Charger-ul cuiva. Ce naiba făcea? Cât de curând avea să dispară, s-o ştargă de acolo, continuându-şi viaţa de nomad.

Atunci de ce naiba se purta ca şi cum ar fi avut de gând să rămână? De ce lăsa să se închege relaţii de prie-tenie? De ce îşi făcea planuri? Nu îi era sortită lui aceas-tă viaţă într-un orăşel de nicăieri. Nu-i stătea în fire să-şi lormeze legături şi rădăcini.

Se duse să plătească. Şi-ar fi luat la revedere de la Mallory, dar aceasta era ocupată cu o altă maşină. Urcă la volan, însă ceva îl făcu să-i mai arunce o ultimă privire

tinerei femei. Din celălalt capăt al parcării o văzu stând şi ea cu ochii aţintiţi asupra lui, cu o expresie intensă şi gânditoare.

Fără regrete, spusese ea.

De data asta avea să existe cel puţin un regret, îşi zise Ty. Un regret pe nume Mallory Quinn.

Seara le găsi pe Mallory, Grace şi Amy aşezate la o masă din Eat Me, cu câte o furculiţă în mână şi un tort pe platoul din mijloc. Şedinţa Dependentelor de Ciocolată începuse.

- Deci, spuse Grace, lingându-şi furculiţa. Se fac angajări la magazinul de amenajări interioare. Proprietarul, Anderson, m-a invitat în oraş.

-Nu face asta, spuseră deodată Amy şi Mallory.

- E drăguţ, oftă Grace. Dar aş prefera să mă angajez. Mi-am depus candidatura. Vreau din tot sufletul să-mi găsesc fericirea.

- Şi crezi că ai să ţi-o găseşti numărând cuie? întrebă Amy.

- Pe tine te satisface să strângi farfurii? replică Grace.

- îmi lasă o grămadă de timp liber ca să fac în linişte ceea ce îmi place, zise Amy ridicând din umeri.

-Anume?

- Să desenez.

-Ideea era să laşi oamenii să se apropie de tine, îi aminti Mallory. Aşa ai decretat chiar tu, ai uitat? Desenatul e o activitate solitară.

Amy îşi înfipse furculiţa în tort pentru a lua o îmbucătură considerabilă.

- încă exersez. O studie pe Mallory. Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat azi?

- Ce s-a întâmplat azi?

-Vai, nu ştiu - ce zici de faptul că MTD poartă armă? -MTD? '

- Misteriosul Tip Drăguţ. Ty Garrison. Ăla sexy. Tipul care te face să zâmbeşti tâmp de câte ori îi auzi numele.

-Nu zâmbesc tâmp.

Amy se uită la Grace, care scoase imediat o oglinjoară din poşetă şi o ţinu în faţa lui Mallory.

Când îşi observă expresia vag radioasă şi - fir-ar - zâmbetul tâmp, Mallory se strădui din răsputeri să şi-l şteargă de pe chip.
- E din cauza tortului de ciocolată.
Amy tuşi pentru a-şi ascunde un hohot de râs dispreţuitor.
- Hopa, făcu Grace.
- îmi place de el, recunoscu Mallory.
- Iar asta e de rău? Ţi-ai propus să-ţi deschizi aripile, să încerci ceva nou. Acum se întâmplă.
-Cu un tip care ar putea să-i frângă inima, spuse Amy. Asta e, Mal? Ti-e frică?
-Tremur ca un iepuraş, mărturisi Mallory. Nu s-a ales mare lucru din încercarea mea de a fi o fată rea.
Ty înotă sub clar de lună, apoi alergă pe plajă într-un ritm vioi, fără nici o căzătură. Făcea progrese.
Când termină să-şi tortureze corpul, când fiecare muşchi îi tremura de extenuare, se duse să se culce, spe-rând că era prea obosit pentru coşmaruri.
Noaptea începu bine. Visă expediţia de salvare a fii-cei unui diplomat din Istanbul, apoi îi reveni în minte o altă misiune, când „rechiziţionaseră11 anumite compo-nente dintr-un colţişor uitat de lume din Irak, compo-nente care, laolaltă cu cele care urmau să fie livrate în scurt timp, ar fi devenit o uriaşă ameninţare teroristă. Apoi visul îl purtă la ziua când reuşiseră să ajungă la un autocar plin de jurnalişti britanici şi americani înainte ca aceştia să fie răpiţi...
Toate aceste misiuni se încheiaseră cu succes. în clipa următoare însă, visul o luă într-o direcţie catastrofală.
Se trezi aruncat dintre fiarele în flăcări. Urechile îi ţiuiau şi, deşi vedea incendiul din jurul lui, nu auzea nimic. Era ca intr-un film fără sunet. Oamenii lui. Se târî pe burtă până la Kelly, însă acesta murise deja. îi găsi pe Tommy şi Brad şi îi ajută cât putu, după care se duse să-l caute pe Trevor. Acesta se afla pe cealaltă parte a epavei, chinuindu-se să respire, cu pieptul zdrobit.
\

Ty nu putu să facă nimic altceva decât să-l ţină în braţe până se stinse...
Se trezi singur în pat, nu pe un nenorocit de munte de la capătul lumii.

- Dumnezeule, şopti, trecându-şi degetele prin părul umezit de sudoare. Dumnezeule.
Deşi era două noaptea, îşi luă blugii şi îi îmbrăcă nervos. Telefonul mobil, care anunţa un mare număr de apeluri nepreluate, fără îndoială de la Frances, fu înde-sat în buzunar. La fel şi flaconul gol de Vicodin.
Urcă în Mustang şi îi porni motorul, apoi, fără să ştie ce-l apucase, o luă în direcţia casei lui Mallory. Ii aflase adresa uşor, semn că nu era singura capabilă să obţină informaţii confidenţiale. După toate probabilităţile, fă-cuse rost de numărul lui de mobil consultându-i - prin încălcarea tuturor regulamentelor - fişa medicală.
Demersul ei îl amuza şi-l intriga deopotrivă, o combinaţie ucigătoare.
Casa lui Mallory se afla intr-un cartier mai vechi. O suburbie americană clasică. Faţada fusese zugrăvită recent, iar curtea era bine îngrijită, spre deosebire de hârbul pe care-l conducea.
Acesta era şi motivul pentru care se afla acolo, se minţi el.
îi luă cu totul şase minute să-i înlocuiască alţernato- rul cu cel pe care-l adusese tocmai de la Seattle. îşi puse sculele înapoi în maşină şi dădu să urce la volan când auzi zăvorul deblocându-se. în clipa următoare, uşa din faţă a casei se deschise.
Mallory stătea în prag, inundată de lumina ce se re-vărsa atât de pe verandă, cât şi de la becul din interior. Părul îi era înfoiat ca un nor răvăşit în jurul feţei şi al umerilor, iar de sub marginea halatului i se iveau picioarele desculţe.
-Ty?
Se alesese praful de încercarea lui de a rămâne neobservat.
- Ce faci? întrebă ea.

Interesantă întrebare. Nu avea nici cea mai vagă idee ce naiba făcea. Nici una. Absolut nici una. închise por-tiera maşinii şi se apropie de ea cu paşi hotărâţi.
-Ty?’
El nu îi răspunse. Dacă Mallory ar fi dat înapoi un singur pas sau i-ar fi spus că era nebun sau i-ar fi dat cel mai mic semn că nu era bine-venit, s-ar fi răsucit pe călcâie şi ar fi plecat, cum o mai făcuse.
In mod cert, se aştepta să fie intimidată. Văzuse ex-presia de pe chipul ei la spălătorie, când pusese mâna pe pistol.
Mallory îl surprinse însă venindu-i în întâmpinare. Trupul ei răspunse la atingerea lui cu un uşor tremur care îl făcu să se simtă al naibii de util. Nu cumva era exact ceea ce îşi dorise? Să fie util din nou?

Insistă să îşi spună că, oricât ar fi fost de curios şi de atras de ea, dacă Mallory nu ar fi făcut primul pas în seara licitaţiei, el nu ar fi iniţiat nici un fel de interacţi-une intimă.
Minţea de îngheţau apele. Ea îl asigurase că tot ce îşi dorise fusese o singură noapte, iar el se străduise al nai-bii de tare să o creadă, dar reuşiseră cumva să se afunde tot mai mult.
Mallory era ca un drog, genul care provoca o depen-denţă foarte puternică. Mai mult, era destul de sigur că începea să se lege emoţional de el. Habar nu avea cum să reacţioneze la aşa ceva, nici cum să-şi gestioneze pro-priile sentimente, care ajunseseră să-l încurce. întreaga poveste cu evitarea oricărui ataşament emoţional se du-sese pe apa Sâmbetei, pentru că Mallory Quinn se ataşa de orice persoană pe care o cunoştea şi avea darul de a contamina şi pe alţii cu această tendinţă.
Tânjea după orice fel de contact cu ea cu o disperare pe care n-o mai trăise până atunci, lucru care îl descum-pănea. Ce rost mai avea însă toată analiza când femeia din faţa lui avea buzele întredeschise, obrajii coloraţi în trandafiriu şi ochii încinşi de dorinţă? Incapabil să se împotrivească atracţiei, o prinse în braţe şi trecu pragul, închizând uşa în urma lui cu piciorul.

Ajunseră în hol împleticindu-se, cu gurile lipite, iz- bindu-se de suportul de umbrele şi răsturnându-l când ea se împiedică într-o pereche de pantofi şi se izbi de un cuier. Râdeau amândoi când el o răsuci pe călcâie şi o lipi de o măsuţă din lemn de cireş cu oglindă.
Lui Ty îi pieri amuzamentul când Mallory lăsă să-i scape un geamăt plin de dorinţă. îşi dorea să-l audă din nou, simţea nevoia să-l audă din nou. O sărută în punctul sensibil din spatele urechii, apoi pe linia obrazului, apoi pe gât. Zăbovi o clipă îndelungată în scobitura de la baza gâtului ei, pentru că, da, de acolo putea să-i smulgă iarăşi acel sunet şi să-i facă mâinile tremurătoare să se încleşteze pe umerii lui.
- Tocmai te visam, spuse ea încet.
Ty se bucură, cu atât mai mult cu cât visul lui fusese desprins direct din iad. Până în acel moment nu ştiuse cât de mare nevoie avea de acest lucru, de ea.
- Povesteşte-mi.
-Ne aflam la licitaţie. Degetele ei îşi croiră drum în părul lui, făcându-l să se înfioare. Luam la rând tot mobilierul.
- Luam la rând tot mobilierul?
-Da, ştii tu... Ezită. O făceam pe fiecare mobilă, şopti ea îmbujorată.

Ty se dădu în spate suficient cât să o poată privi în ochi.
- După ceea ce am făcut în noaptea aia, încă te simţi ruşinată când pomeneşti de „a o face“? Mallory îl îmbrânci, dar el, în loc să se retragă, o strânse cu putere în braţe. Ia zi, cu ce piesă de mobilier am început?
-Acum nu mai vreau să îţi spun, replică ea îmbufnată.
-Spune-mi, o ispiti el, trecându-şi scurt limba peste lobul urechii ei şi ronţăindu-l mărunt.
- O masă, îngăimă Mallory.
-Ţi-am pus-o pe o masă? rânji el.
Ea scoase un sunet care era doar pe jumătate stingherit acum, cealaltă jumătate fiind excitaţie pură.
- Spune-mi că te-am întins acolo strict pentru plăcerea de a te privi şi m-am desfătat cu toate punctele tale sensibile, îi ceru el.

Roşie ca un rac, Mallory se holbă la mărul lui Adam care pulsa în gâtul lui.
-Nu. M-ai... ăăă... aplecat peste masă şi apoi, ştii tu, m-ai luat pe la spate.
Asta îl ajuta teribil de mult să se distanţeze de ea. Era tare ca piatra. Poate că distanţarea nu era o idee bună. Poate că aveau nevoie de asta, aveau nevoie să o facă pur şi simplu, ca să se lecuiască unul de celălalt.
Cu blândeţe, o îndemnă să se întoarcă spre oglinda de deasupra măsuţei.
- A fost doar un vis, murmură ea.
-Nu trebuie să fie.
Mallory urmări în oglindă cum mâinile lui puternice le prinseră pe ale ei, le traseră în sus şi le petrecu- ră pe după gâtul lui, unde nu aveau să mai reprezinte un obstacol.
Aerul sfârâia de electricitate. Şi dorinţă. Atât de multă dorinţă...
- Ce porţi pe sub halatul ăsta? Când ea îşi muşcă buza de jos, nevrând să răspundă, Ty insistă: Mallory!
-Nimic.
Ty gemu. Trupurile lor erau atât de strâns lipite, încât între ei n-ar fi încăput nici o coală de hârtie, se gândi el începând să-i dezlege cordonul halatului.
- Iţi doreşti asta?
-Păi...
- Da sau nu, Mallory.
- Da.
Cordonul căzu, iar halatul începu să se desfacă.
-Stai, icni ea. Sunt... Sunt... Nu pot să mă uit.

Şi totuşi nu îşi desprinse mâinile de pe gâtul lui, nici privirea lacomă din oglindă. Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra degetelor lui când acestea prinseră marginile halatului.
-Vreau acces deplin de data asta, o informă el.
-O, Doamne. în regulă, dar...
Se întrerupse să-şi privească fascinată silueta când Ty îi desfăcu încet halatul.
-Mallory, şopti el, conştient că acela era trupul la care visase dintotdeauna. Eşti atât de frumoasă!

Mâinile lui urcară de pe pântec până la sâni, pe ca- re-i prinseră în căuşul palmei. Degetele lui mari trecură uşor peste sfârcurile ei catifelate, smulgându-i un nou icnet de pe buze, după care, spre frustrarea ei, se îndepărtară. ...... , ,
îi desprinse mâinile de pe gâtul lui şi îi trase halatul de pe umeri, lăsându-l să cadă la picioare, apoi îi conduse palmele spre masa de scris, forţând-o să se aplece. îi strânse blând degetele, indicându-i că voia să rămână aşa. Mallory avea o expresie dulce şi încrezătoare care, în combinaţie cu legănatul sexy al sânilor şi unduirea aproape nestăpânită a şoldurilor ei spre mădularul lui, îl scoase din minţi.
îi prinse în palme sânii plini şi superbi şi se jucă alene cu sfârcurile înainte de a-şi lăsa o mână să alunece în jos, între picioarele ei.
-A... aici? Chiar nu ar trebui...
-Nu?
-Nu, şopti ea, apoi îşi desfăcu picioarele pentru a-i face mai mult loc.
Să se strecoare între pliurile feminităţii ei era o sen-zaţie extraordinară. Ty gemu când descoperi cât era de udă. Degetele lui explorară fiecare milimetru din floarea fierbinte, pulsând de dorinţă, până când ea începu să se unduiască din nou. Cu ochii închişi şi capul lipit de pieptul lui, îşi încleştă degetele pe masă până i se albiră încheieturile.
- Priveşte, îi aminti el.
Mallory deschise ochii şi îşi aţinti privirea asupra propriului trup, gol-puşcă, aplecat peste masă, cu mâna lui bronzată peste sânul ei palid şi cealaltă mână mişcân- du-se leneş şi languros între picioarele ei.
- Oh, şopti ea. Arătăm...
Când el îşi strecură un deget umed în adâncurile ei, Mallory scoase un mic ţipăt nearticulat şi începu să se zbată.
-Ty...
- Spune-mi.

-In mine, gâfâi ea, cu respiraţia tăiată. Te rog, în mine.
- Vreau să termini mai întâi.
O privi înfiorându-se, continuând să se ţină ascultătoare de marginea mesei, atât cât putea. O simţi tremurând de dorinţă, aşa că mai adăugă un deget şi puţină presiune cu degetul mare în timp ce o muşca mărunt de la ceafă până la umăr. Tensionată precum coarda unui instrument, Mallory respira greoi, gâfâit, cu spatele şi fundul împinse spre el, cu braţele încordate, cu faţa încremenită într-o expresie de extaz.
-Ty.
-Sunt aici, o asigură el, moment în care o împinse violent în braţele orgasmului.
Ar fi căzut în genunchi dacă nu ar fi prins-o el.
- Acum, îi ceru cu răsuflarea tăiată. Ia-mă acum.
Nefiind genul care să refuze o doamnă, se dezbrăcă
în pielea goală, înşfăcă un prezervativ din buzunar şi şi-l puse înainte de a se împinge în ea.
Mâna lui o găsi pe a ei în locul unde stătea încleştată pe masa de lemn şi o strânse. Se aplecă peste trupul acela zvelt, care încă mai tremura de la orgasm, vrând să-i lase o clipă de răgaz, dar când ea îşi împinse nerăbdătoare fundul dulce spre el, începu să se mişte ritmic.
Mallory primi cu bucurie fiecare pătrundere a mădularului tare, arcuindu-şi spatele pentru a cere mai mult.
„Nu mai eşti aşa timidă acum“, se gândi el inundat brusc de foame şi de o nevoie posesivă de a o proteja.
Nu-şi putea lua ochii de la ea, chiar dacă fiecare terminaţie nervoasă din trupul lui îi striga să-şi dea drumul odată. Mistuit de focul pe care i-l stârnise Mallory în pântec, îşi zise că nu mai putea să reziste mult timp. Nu mai conta însă, pentru că ea încremeni şi ţâşni din nou în abisul orgasmului, cu muşchii încleştaţi în unduiri erotice, senzuale.
Dar nu era de-ajuns. Era prea mult. Era totul. Cu un geamăt gutural, îşi îngropă faţa în părul ei şi se lăsă în voia exploziei orbitoare de plăcere.
Reuşi să îşi recapete controlul suficient cât să se lase pe podeaua tare înainte ca genunchii ei s-o atingă.

O întoarse cu faţa spre el şi, dezmierdându-i gâtul cu nasul, o trase strâns la piept. După o clipă, o împinse uşor ca s-o privească.

- Eşti bine?
- Asta e un cuvânt cam slab pentru ceea ce am trăit, murmură ea desenându-i cu un deget conturul buzei de jos. Pun pariu că ai putea găsi ceva mai bun.
- Sunt mai degrabă genul de tip care arată, nu descrie în cuvinte, replică el muşcându-i uşor degetul.
- A, da?
-Da.
- Atunci arată-mi, îl îndemnă ea în şoaptă.

capitolul 13

Lasă bărbaţii - prefer să mă îndrăgostesc de ciocolată!

Mallory nu ştia ce îl adusese pe Ty la ea în toiul nop-ţii sau ce intenţionase să facă, însă faptul că stătea gol în mijlocul casei era un început al naibii de bun.
Sau un sfârşit bun.
Roşi când el râse şi se aplecă să o sărute, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Coborî cu un deget pe pieptul lui, apoi peste un şold, moment în care descoperi o protuberanţă nefirească. Studiind cicatricea neregulată care i se întindea de la intersecţia coapselor până la ge-nunchi, se gândi îngrozită la ceea ce suferise.
îşi dădu seama că ea stătea foarte comod aşa cum era cuibărită la pieptul lui, însă poziţia nu ar fi avut cum să fie confortabilă şi pentru el.
- Piciorul tău e în regulă?
- în clipa de faţă nici nu-l simt.
Mallory râse, uşurată să simtă că tensiunea din trupul lui masiv se risipise puţin.
- Bun. Ştiu că ai dureri de la accidentul de maşină.
-Acum mi-a trecut. Dar nu a fost un accident de
maşină. A fost un accident de avion, spuse el cu o strâmbătură.

-Ai supravieţuit unui accident de avion? întrebă ea şocată.
-Nu asta a fost partea cumplită, ci zilele care s-au scurs până la operaţiunea de salvare.
- O, Ty, şopti ea. Cât de grav a fost?
- Destul de grav.
- Şi rănile tale?
- Coaste fisurate, fractură la încheietură, fractură de claviculă. Câteva răni interne, plus piciorul. Măcar am scăpat cu viaţă, spre deosebire de toţi ceilalţi, spuse el posomorât.

Mallory nu putea nici măcar să-şi imagineze durerea oribilă pe care o îndurase. Zile întregi! Cât despre restul.. El fusese singurul care supravieţuise.
îşi trecu uşor degetele peste pieptul lui, simţindu-i tremurul fin al muşchilor. Ultimele zvâcniri de după o partidă grozavă de sex, poate. Sau amintiri. Murmură:
- Prietenii tăi. Cei de care mi-ai mai pomenit. Atunci i-ai pierdut.
- Da. Echipa mea.
-Ai fost...
- Mallory, o întrerupse el clătinând din cap. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.
-Ştiu. îşi încleştă degetele pe medalionul pe care-l purta la gât, înţelegându-i durerea. Nici despre Karen nu vrea nimeni să vorbească niciodată. Dar ea a fost foarte importantă pentru mine. Multă vreme după moartea ei nu puteam suporta nici măcar să mi-o amintesc, cu atât mai puţin să aduc vorba despre ea.
Ty oftă şi o trase mai aproape, îngropându-şi faţa în părul ei.
-Cum a murit?
-A luat un flacon de medicamente. îl simţi încre-menind. Avea optsprezece ani, continuă Mallory. Şi era însărcinată. Legistul a decis că a fost supradoză acciden- lală, dar... închise ochii şi clătină din cap. Nu a fost. Nu accidentală, adică. A făcut-o intenţionat.
- O, Dumnezeule, Mallory. O prinse mai strâns. Din câte înţeleg eu, nu ai fi avut cum să o salvezi.

- Eram surori. Ştiam că are o problemă cu drogurile. Ar fi trebuit să...
-Nu, spuse el ferm, dându-se în spate pentru a o pri-vi în ochi. Nu poţi să faci nimic, absolut nimic, ca să ajuţi pe cineva care nu vrea să fie ajutat.
Era atât de regretabil de adevărat, încât Mallory abia reuşi să îngaime:
- Şi cum depăşeşti momentul?
-Mergi mai departe. Faci orice e necesar pentru a rămâne pe picioare. îţi continui viaţa.
Mâinile lui îşi reluaseră dezmierdările tandre. Sim-ţind cum îi urca dorinţa în pântec, Mallory îi murmură numele, disperată să îl aibă din nou. Mângâierile lui deveniră atunci mai intense, până când o lăsară fără suflare.
- îţi continui viaţa. Bun plan... O, Doamne, şopti ea când Ty îi prinse un sfârc în gură şi supse cu forţă. Cre-deam că discutăm acum.
-Tu n-ai decât să discuţi după pofta inimii, spuse el blând, apoi, cu mult mai puţină blândeţe, o făcu din nou să-şi iasă cu totul din minţi.

Mult, mult mai târziu, Mallory se întinse pe podea, complet vlăguită, şi murmură:
-A fost o discuţie excelentă.
Ty se trezi întins pe spate, cu podeaua lipită de şira spinării, cu o femeie caldă şi satisfăcută cuibărită la pieptul lui. O posedase acolo, pe podea, iar vânătăi- le de pe genunchi o dovedeau. Se opinti să se ridice, apoi o luă şi pe Mallory pe sus. Trebuia să-i spună lui Josh că dacă piciorul lui rezista cu brio la un maraton de sex, putea să reziste la orice altă încercare.
-Nu, murmură ea, foindu-se în braţele lui. Nu vreau să mă ridic încă.
Ty ştia că la muncă stătea în picioare câte douăsprezece ore pe zi, uneori chiar mai mult, aşa că hotărî s-o lase să mai doarmă.
Peste un timp, când se trezi, bătu rapid din pleoape şi exclamă:
-Ty?

„Ei bine, cine altcineva?" se gândi el.
- Unde mergem? întrebă ea somnoroasă.
- In pat.
Avea de gând să o culce şi să dispară naibii de acolo, înainte să facă vreo idioţenie, cum ar fi fost, spre exem-plu, să adoarmă lângă ea. Sexul era una, dar petrecerea nopţii împreună însemna cu totul altceva.
„Idiotule, deja e altceva..."
In dormitor, când văzu cele două animale de pluş sprijinite pe perne, fu năpădit de o emoţie bizară, genul de emoţie care îi încerca pe adolescenţii neghiobi şi chinuiţi de hormoni atunci când li se punea pata pe cineva.
Se aplecă s-o aşeze în aşternuturi, însă Mallory îl trase peste ea.
-Mi-e frig!
Ty trase plapuma peste amândoi. Avea s-o încălzească puţin cu trupul lui, doar până se oprea din tremurat, îşi promise. Odată ce Mallory adormea, intenţiona s-o şteargă de acolo.
- Mmm, oftă ea fericită, apăsându-şi faţa pe gâtul lui şi lipindu-şi degetele îngheţate de la picioare de gambele lui. Ce bine e!
-Nu rămân, declară Ty, neştiind prea bine dacă i se adresa femeii cuibărite în braţele lui sau propriului libido.
Oricum nu mai conta. Două minute mai târziu, Mal- lory respira încet şi profund, cufundată în somn.
Părul ei se revărsa peste faţa lui, iar sânii ei goi erau lipiţi de pieptul lui. îşi ţinea o mână cuibărită între trupurile lor, iar cealaltă jos, pe abdomenul lui. Dintr-odată, tresări şi murmură ceva care aducea a „Scuteşte-mă, Jane".

Zâmbind, Ty o mângâie pe spate.
- Şşştt.
Ea se linişti imediat cu un oftat adânc, plin de încre-dere. Caldă. Lipită de el ca o a doua piele.
Dumnezeule! Nu voia să o trezească, dar nu voia nici să rămână peste noapte. Nu făcea asta niciodată cu o lemeie. Niciodată.

Totuşi^ sedus de căldura ei tandră şi generoasă, închise ochii. In clipa următoare adormi, încolăcit în jurul ei.
La un moment dat simţi coşmarul începând să prin-dă forţă, să-l tragă spre el. Din fericire, reuşi să se tre-zească înainte să se dea în spectacol. Era încă întuneric. Prea întuneric. îşi luă tiptil blugii şi porni spre uşă, dar o mână îl atinse pe braţ, făcându-l să încremenească de spaimă. Răsucindu-se pe călcâie, dădu ochii cu Mallory.
„Unde ţi-e vigilenţa, Garrison?" Iritat, se smulse de sub mâna ei şi făcu un pas în spate, dar se lovi în plin de clanţă, care îl împunse dureros în şale.
- La dracu', Mallory.
- îmi pare rău, n-am vrut să te sperii. Luminată doar de raza de lună care se strecura printre obloanele dormi-torului, îl privea cu îngrijorare, aşa cum, cu doar câteva ore în urmă, îl privise cu o pasiune infinită. Eşti bine?
Acela fu momentul în care Ty făcu pasul greşit. Ar fi trebuit să mintă şi să spună că da. Ar fi putut s-o facă, uşor. Dacă ar fi zâmbit şi ar fi sărutat-o, ea l-ar fi crezut, fără îndoială. Ar fi crezut orice minciună gogonată, pen-tru că avea încredere în el.
Pur şi simplu aşa era Mallory.
însă el îşi propusese să se distanţeze, nu? Prin urmare, se încălţă rapid şi îşi luă portofelul şi cheile.
-Ty?
Venea după el pe coridor; îi auzea lipăitul picioarelor desculţe. „O să i se facă frig din nou“, fu singurul lui gând stupid.
Mallory îl ajunse din urmă la intrare. Şi de-abia când îi simţi degetele coborând pe spatele lui gol îşi dădu seama că îşi uitase cămaşa.
-Ai avut un vis urât?
-Nu, negă el fără să clipească.
Ea se mulţumi să-l mângâie din nou pe spate.
-în noaptea aceea furtunoasă ai avut un coşmar. M-am gândit că poate s-a întâmplat din nou aici.
-Nu-i asta, murmură el sprijinindu-şi fruntea de

uşă. „
-Atunci ce s-a întâmplat? întreaga situaţie a devenit
puţin prea reală?

- Trebuie să plec.
- Fără cămaşă? Ty se răsuci, şi atunci îşi dădu seama că Mallory îi purta cămaşa. Rămâi, îl rugă ea. Dormi cu mine. Nu am să spun nimănui. Ty înţelese că singura ei intenţie era să-l ajute, însă el nu-i voia ajutorul. Nu voia ajutorul nimănui. Era în regulă. Tot ceea ce îi trebuia era să se poată întoarce la muncă. Şi eventual să se îngroape iarăşi adânc în ea, pentru că acolo nu simţea durerea. Acolo se simţea fan-tastic. Dar dacă ar fi posedat-o din nou, nu ar mai fi plecat niciodată.
- Nu pot.
- Dar...
Deschise larg uşa şi ieşi fără cămaşă în aerul răcoros al nopţii, plecând înainte ca ea să apuce să-şi termine restul frazei.
Mallory se trânti pe pat şi îşi aţinti privirea în tavan, bântuită de expresia de pe chipul lui Ty când plecase. Ar fi trebuit să fie iritată de atitudinea lui grosolană. Cu toate astea, nu era. Dar nici nu putea să identifice exact cum era.
Aventura aceea ar fi trebuit să fie doar o distracţie, o mică incursiune în viaţa unei fete rele. Devenise însă mult mai mult de-atât, lucru care i se părea deopotrivă înspăimântător şi minunat.
Cum putea să dorească un Tip atât de Defect? Mai ales că, oricât ar fi încercat, în ciuda aptitudinilor ei, nu putea să vindece durerea care îl măcina, tot aşa cum nujputuse să se vindece nici pe ea însăşi.
In dimineaţa următoare, după ce ajunse la muncă, fu chemată în oficiul asistentelor.
- Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Camilla, care se afla în spatele biroului.
Camilla zvâcni din cap spre hol. Mallory se întoarse şi dădu ochii cu un bărbat foarte familiar, înalt, cu ume-rii laji, care se sprijinea de perete cu un aer nepăsător.
-îmi iau o pauză, îi spuse Camillei, după care se apropie de Ty. Bună.
- Bună. Ai un minut?

- Poate chiar două.

El nu zâmbi, ceea ce nu anunţa nimic bun. Simţind mult prea intens ochii - şi urechile - Camillei aţintite asupra lor, Mallory îi făcu semn să o urmeze. Coborâră pe scări până la cantina de la parter, unde se aşezară la o masă din colţ.
Erau singuri, în afară de un îngrijitor care spăla podeaua.
- Miroase ca intr-o popotă, remarcă Ty.
- Pun pariu că mâncarea era mai gustoasă la popotă.
- Eu pun pariu că nu.
Ty îşi lipi coapsa caldă de a ei pe sub masă. Purta nişte blugi uzaţi şi o cămaşă indigo cu mânecile suflecate până la coate.
Arăta superb. Iar ei îi era teamă că venise să-i spună că timpul lor expirase, că urma să plece. u
- Doreşti ceva? Cafea? Ceai? Clătite? „Pe mine? Au nişte clătite grozave...
-Nimic. Mallory...
-Un sendviş, spuse ea cu disperare. Ce-ai zice de un sendviş? Pe toţi dracii, mie sigur mi-ar pica bine un sendviş.
Sări în picioare, dar el o înşfăca de încheietură, în regulă. Era capabilă să facă faţă situaţiei, oricare ar fi fost aceea; prin urmare se aşeză încet la îoc, pregătită sufleteşte pentru un adio.
Ty o privea în stilul lui caracteristic, detaşat şi calm.
- Eşti bine? Pari agitată.
- Hai, spuneo odată. Ia-ţi adio şi gata. Nu-mi închi- pui că ţi-e prea greu.
- Crezi că am venit să-mi iau adio? zise el ridicând din sprâncene. Şi că nu mi-ar fi greu să o fac?
-Ţi-arfi?
Ty o studie câteva clipe cu o expresie indescifrabilă, apoi spuse:
-Nu am venit să-mi iau adio. Nu încă, în orice caz. -Aha. Dădu din cap, ştiind că ar fi trebuit să fie uşurată, dar nu era. Cumpănindu-şi atent vorbele, Mallory rosti: Vreau să-ţi cer o favoare. Când va fi timpul

să pleci, vreau s-o faci pur şi simplu. Nu-ci lua adio. Doar pleacă.
-Vrei să plec fără un cuvânt.
- Da. Gâtul îi era sufocat de emoţie. Şi inima la fel. Cred că aşa ar fi cel mai bine.
Se ridică şi dădu să plece, dar el o prinse de mână.
-Voiam să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Am fost un dobitoc.
Ea se înmuie şi, strângându-l blând de degete, se aşeză înapoi.

- Ei bine, poate că „dobitoc1* e un termen cam aspru. Mă gândeam mai degrabă că ai reacţionat ca o pisică fricoasă.
Ty izbucni intr-un hohot de râs aspru.
- Da. Şi asta.
- înţeleg, să ştii.
- Nu ar trebui.
- De ce? Pentru că eu nu am înfruntat niciodată ceva care rnă bântuie?
-îmi pare rău pentru Karen, spuse el privind-o în ochi. Şi ai dreptate, eşti mai puternică decât orice om din câţi cunosc. Dar meriţi mai mult din partea mea, asta voiam să spun.
înainte ca Mallory să apuce să răspundă, muzica ambientală care se revărsa din difuzoare fu înlocuită de o voce masculină autoritară:
- Cod Roşu!
Mallory sări în picioare. Codul Roşu însemna incen-diu, şi întregul personal trebuia să se prezinte imediat la raport. Ştia că era programat un exerciţiu de simulare, ilar se aşteptase să fie în a doua parte a zilei.
- Fie urmează să fii evacuat, fie o să treacă vreo câteva minute până să poţi pleca, îi zise lui Ty. Trântindu-şi legitimaţia pe masă, îl îndemnă: După ce se încheie exerciţiul, ia-ţi ceva de mâncare.
- Cod Roşu, repetă vocea. întregul personal să se pre-zinte imediat la raport. Cod Roşu. Repet, Cod Roşu.
Viaţa ei stătea excelent la capitolul sincronizare.

capitolul 14
Când viaţa te încearcă, încearcă şi tu o ciocolată.
Cum spitalul era temporar blocat, Ty se lăsă pe spate şi aşteptă calm. Putea să vadă dincolo de uşile cantinei şi dincolo de zona de recepţie, până la uşa de la intrare. ; în mai puţin de patru minute, întreg spaţiul fu invadat de pompieri.
Era doar un exerciţiu, îşi spuse el, din moment ce nu era nimeni evacuat. Zece minute mai târziu, angajaţii spitalului reapărură.
- Vrei ceva de mâncare? îi strigă bucătăreasa lui Ty.
îşi dădu seama că era lihnit de foame, aşa că se ridică
şi se duse la tejghea să studieze oferta. Alţi câţiva oameni veniră în spatele lui. Două femei în halat îi aruncară o privire şi începură să şoptească între ele.

- Quesadilla? întrebă bucătăreasa. Sau poate un send- viş cu piept de curcan şi brânză? Un hamburger? Azi am o salată Cobb a naibii de bună, dar n-o să fie de ajuns ca să te sature, la cum te văd de mare.
- Un hamburger, decise Ty.
Dacă nu îl omorâseră nici prăbuşirea avionului, nici săritura de la etajul doi, atunci nu putea să-l afecteze nici puţin colesterol.
Femeile din spatele lui murmurau în continuare.
- în Vets' Hali, şopti una dintre ele, unde ar fi putut oricine să-i vadă.
- De unde ştii? o întrebă cealaltă, tot în şoaptă.
-Sheryl i-a spus lui Cissy, care i-a spus lui Gail. Este
foarte atipic pentru ea. Adică, te-ai fi aşteptat la aşa ceva din partea oricărui alt tânăr din familia Quinn, dar nu şi din partea ei...
Bucătăreasa îi aruncă lui Ty o privire plină de regret în timp ce îi prăjea carnea pentru hamburger.
- Cu brânză?
-Da, mersi.
Şoaptele continuară:
-... aş fi crezut că va fi mai atentă la imaginea ei, având în vedere că în joc e Clinica şi toate alea. încă

îi lipsesc o grămadă de bani, şi are nevoie de susţinerea tuturor.
-Crezi că au făcut-o în vreuna dintre debaralele de aici?
Lui Ty nu-i păsase niciodată de propria imagine şi bănuia că nici lui Mallory, dar întreaga poveste începea să-l scoată din sărite, aşa că se întoarse să le înfrunte pe cele două cotoroanţe băgăcioase.
Fâstâcite, acestea se grăbiră să îşi facă de lucru cu tăvile. Fixându-le cu o privire insistentă şi dură, Ty rosti aspru:
- Vedeţi-vă de treburile voastre.
Se întoarse să-şi ia farfuria de pe tejghea şi arătă spre legitimaţia pe care o ţinea în mână, cea pe care i-o lăsase Mallory.
- Doar trece-o pe acolo, îi spuse bucătăreasa, indi-când maşinăria de lângă casa de marcat. Cu legitimaţia lui Mallory poţi obţine toţi ce doreşti, totul va fi trecut în contul ei. Să adaug şi ceva de băut? Chipsuri?
Mallory îi dăduse legitimaţia ei de angajat al spita-lului. In continuare încerca să aibă grijă de el. Nu era obişnuit cu aşa ceva. Clătinând din cap, scoase banii.
- Dar...
Ty îi aruncă bucătăresei o privire care o făcu să-i dea rapid restul. Apoi, extrem de conştient de prezenţa celor două bârfitoare în spatele lui, îşi luă hamburgerul şi se întoarse la masă.

Femeile îşi plătiră mâncarea şi trecură pe lângă el aruncându-i nişte priviri lungi care îi arătară că nu reu-şise decât să înrăutăţească lucrurile.
In definitiv, ce naiba îşi închipuia că făcea? El avea să plece în curând, dar Lucky Harbor era casa lui Mallory, lumea ei. Se simţea confuz şi nesigur, două emoţii complet străine pentru el. Chiar îşi imaginase că el era i el care îi oferise ceva, împărtăşindu-i din vasta lui expe-rienţă de viaţă. Câtă generozitate!
Dimpotrivă, singura care oferise ceva fusese Mallo- ry, care îi dăduse o lecţie cuprinzătoare de căldură su- lletească, compasiune şi forţă. Fără a recurge la nimic

altceva în afară de vocea ei blândă şi o coloană vertebra-lă de otel, îl domesticise complet.
Dumnezeule, chiar era un mare dobitoc! Se îndreptă spre ieşire, dar încetini când observă cutia destinată do- naţiilor pentru Clinica de Servicii Medicale. El donase bani pentru programul destinat veteranilor, dar nu erau de ajuns dacă Mallory nu reuşea să strângă suficienţi susţinători ca să păstreze Clinica deschisă. Privind atent cutia, îşi dădu seama cum putea s-o răsplătească pe fe-meia care îi oferise atât de multe.
în drum spre casă, Mallory se opri la localul Eat Me. Grace îi trimisese un mesaj anunţând-o că era o urgenţă.
Când se năpusti înăuntru, le găsi pe Grace şi Arny aşteptând-o cu o cutie. O cutie de pantofi.
’ - încălţări de fată rea, îi explică Arny întinzându-i cutia. La mulţi ani.
- Ziua mea a fost luna trecută.
-Atunci Crăciun fericit în avans.
-O, nu, protestă Mallory. întâlnirile astea mereu se învârt în jurul meu. E rândul uneia dintre voi.
-Nu, spuse Grace. Trebuie să abordăm problemele fiecăreia pe rând.
-Atunci să trecem la problemele lui Arny, sugeră
Mallory. . , . .
-Da, confirmă Jan de la celălalt capăt al tejghelei, unde se uita la televizor. Arny chiar e într-o situaţie nasoală. îl are pe pădurarul ăla mare şi sexy care-i dă târcoale, si tot ce face ea e să-i arunce priviri ucigaşe.
- Hei! răbufni Amy. Asta nu te priveşte cu nimic. Oricum, refuz să discut despre asta.
Sub privirile nerăbdătoare ale prietenelor ei, Mal-lory cedă şi deschise cutia. înăuntru se afla o pereche superbă de pantofi negri, din barete, cu

tocuri cui de zece centimetri, care exprimau cât se poate de făţiş o invitaţie la sex.
într-o clipită, se descotorosi de tenişii pe care îi purtase toată ziua şi se încălţă cu pantofii cei noi.
La două scaune distanţă, domnul Wykowski îşi duse o mână pe piept şi exclamă:

- Uau!
-Aveţi dureri de inimă? îl întrebă Mallory îngrijorată, pornind în grabă spre el în uniforma de asistentă medicală şi pantofii de fată rea.
-Nu. Nu sunt dureri de inimă.
- Unde vă doare?
- Considerabil mai jos, spuse el holbându-se la în-călţările ei.
- Vezi? chicoti Grace când Mallory se întoarse. Folo- seşte-i cu înţelepciune. Sunt pantofi cu impact.
- Impact?
- Impact de fată rea, preciza Arny. Dă-i bătaie şi dezlănţuie-te.
In ziua următoare, Ty îi aduse lui Ryan cina. în urma demersurilor făcute de Mallory prin intermediul Clinicii, veteranul primise un loc intr-un centru de reabilitare din afara oraşului.
După ce mâncară, Ryan îl rugă pe Ty să-l ducă cu maşina până la Clinică.
- De ce?
-Vreau să particip la o reuniune.
Semnul de pe uşa de la intrare anunţa că era vorba de întrunirea Narcomanilor Anonimi. Cineva adăugase un bileţel autocolant pe care scria: „Accentul e pe ano-nimat, oameni buni!“
Doar în Lucky Harbor ar fi fost necesară acea obser-vaţie, se gândi Ty. Pe de altă parte, era extraordinar să afle că în oraş exista premisa anonimatului.
O parte din procesul de reabilitare presupunea să înveţi să ai încredere, capitol la care el întotdeauna se descurcase execrabil. Se întoarse spre Ryan, care în-cremenise pe ultima treaptă.
-Sunt prea bătrân pentru rahatul ăsta, bombăni Ryan.
-Câţi ani ai?
- Două sute cincizeci.
-Atunci ai noroc. Limita de vârstă e la trei sute.
Umbra unui zâmbet apăru pentru o clipă pe chipul veteranului.

- Am patruzeci şi trei de ani.
Era doar cu zece ani mai în vârstă decât Ty. Ryan tre-mura din tot corpul, simptom al sevrajului. Nu era de bine. Ty ar fi dat orice să se afle oriunde altundeva în momentul acela, dar îşi spuse că, dacă un om putea să vadă în el un sprijin emoţional, însemna că respectivul o ducea destul de rău.
- Cât a trecut de la ultima doză?
-Am rămas fără Oxycontin acum patru zile. Doctorul zice că nu mai am nevoie. Lua-i-ar naiba de doctori.
Ty îşi strecură o mână în buzunar şi îşi plimbă degetele peste flaconul de care nu se despărţea niciodată. Trecuseră două luni şi două săptămâni, iar numărătoarea continua. Se gândi să îi spună că avea să-l aştepte afară, dar, nevrând să pară laş, intră.
Peste o oră, când se încheie reuniunea, ieşiră împreu-nă în noapte. Ty fusese zdruncinat de poveştile pe care le auzise, de chinurile prin care treceau participanţii la întâlnire. Ştia că trebuia să fie recunoscător pentru că el nu îşi nenorocise viaţa, cel puţin nu complet.
Era la jumătatea drumului spre căminul lui Ryan când acesta vorbi:
- Deci tu şi Mallory formaţi un cuplu?
Ty se lovise de această întrebare de multe ori în ulti-mele săptămâni. Din partea vânzătorului de la magazi-nul alimentar. Din partea tipului de la benzinărie. Din partea tuturor celor cu care se intersectase. Din partea aceloraşi oameni care până la povestea cu Mallory se mulţumiseră doar să se holbeze la el.
Mallory. Mallory era sufletul acelui orăşel, sau cel puţin reprezenta o întruchipare umană a sufletului ace-lui orăşel. Şi chiar dacă o trata de parcă ar fi putut cu uşurinţă să-i întoarcă spatele, ştia că, de fapt, lucrurile stăteau altfel. Ea era altfel. în orice caz, nu încăpea în-doială că, în timp ce ea avea rădăcini acolo, în locul acela, în viaţa aceea, el deja îşi rodea frâul de nerăbdare, dornic să se întoarcă la ale lui.
-Nu, răspunse într-un final. Nu formăm un cuplu.
-Ea ştie asta? întrebă Ryan scărpinându-şi obrazul neras.

Fusese ideea lui Mallory ca aventura lor să se limiteze la o singură noapte, deşi acceptase cea mai recentă vizită a lui drept clauză suplimentară la contractul iniţial. Şi îl lăsase să scape nepedepsit după ce se purtase ca un dobitoc.
Apoi îi ceruse să plece fără a-şi lua adio.
- Da. Ea ştie asta.
întrebarea era dacă o ştia şi el.

- E o domniţă foarte cumsecade. Când locuiam pe
0 bancă în parc, venea noaptea şi îmi aducea mâncare. Ţi-a spus asta vreodată?
Ty clătină din cap. Simţi o strângere de inimă când şi-o imagină pe Mallory, după o zi lungă petrecută la Urgenţe, căutându-l pe Ryan pentru a se asigura că mâncase bine.
- Da, habar n-are să gătească, adăugă Ryan zâmbind. Dar mâneam oricum tot ce îmi aducea. Nu voiam să se simtă jignită. Dacă aş fi... Ridică o mână pentru a arăta spre el însuşi şi lăsă propoziţia neterminată. Ştii tu, altfel... mi-aş încerca norocul cu ea. E o persoană specială. Mult prea specială pentru unul de teapa mea, ştii?
Strânsoarea din pieptul lui Ty se înteţi. Da. O ştia prea bine.
- S-ar enerva să te audă spunând asta.
- E drăguţă când e nervoasă, spuse Ryan visător. O dată, când a venit în parc, nişte copii încercau să mă bată cu pietre. Ea i-a alungat, ţipând la ei din toţi rărunchii. Eu eram în ultimul hal atunci, şi tot cred că arătam mai bine decât ea. Părul îi era zburlit în toate direcţiile şi era îmbrăcată în uniforma de asistentă. Arăta ca un pacient din locul unde fusesem internat după ce m-am întors din a treia tură pe front.
Un azil pentru persoane cu afecţiuni psihice. Ty şi-o imagină pe Mallory furioasă şi alungându-i pe copii. O şi vedea: cu uniforma boţită după o zi lungă de muncă,
1 u cizmele acelea pufoase şi ridicole ale ei, cu părul arătând ca o furtună dezlănţuită în jurul chipului.
Dumnezeule, era atât de frumoasă!
-Ai văzut chestiile de pe Facebook, nu? întrebă Ryan.

- Cum ai tu acces la Facebook?
- La cămin există un computer, iar Facebook e pagi- na de pornire. E acolo o poză cu voi doi. Păreţi destul de intimi pentru doi oameni care nu formează un cuplu.
Da. Intimi. Doar că ceea ce existase între el şi Mallo- ry fusese mult mai mult decât intim. Fusese mistuitor. Năucitor. Zdrobitor.
Şi ce blestemată de poză era postată pe Facebook?
11 lăsă pe Ryan, apoi se duse acasă şi lucră până târziu la Jimmy, maşina lui Matt. După ce făcu un duş, aruncă o privire spre telefonul care clipea. Trecu rapid în revistă apelurile nepreluate, sperând că era unul şi de la Mallory. Ultima dată avusese o problemă. Poate că de data aceasta voia pur

şi simplu să-i audă vocea. în orice caz, lui i-ar fi prins al naibii de bine s-o audă pe a ei.
însă mesajul nu era de la Mallory, ci de la Josh. Ty era aşteptat la Secţia de radiologie a doua zi dimineaţă la şapte, apoi la consultaţie medicală de la opt.
Ty încercă să descifreze din tonul medicului dacă veştile care îl aşteptau erau bune sau rele, însă Josh se pricepea la fel de bine ca el să-şi ascundă gândurile.
în dimineaţa următoare, Ty fu condus în cabinet şi invitat să aştepte. Se conformă cu un calm deplin şi nu reacţionă în nici un fel atunci când Josh apăru cu dosa-rul gros conţinând istoricul lui medical.
Josh purta o uniformă albastru-închis, un halat alb, stetoscopul în jurul gâtului şi legitimaţia de angajat al spitalului prinsă pe buzunarul de la şold. Cu părul ciu-fulit şi ochii obosiţi, trânti dosarul pe masă, apoi se lăsă să cadă în scaun şi, oftând, îşi puse picioarele pe birou.
- Deja ai avut o zi grea?
- E încă zi? Josh îşi trecu mâinile peste faţă. M-a con-tactat Frances azi. Sau ieri. E insistentă, nu-i aşa?
- Printre altele. Ce i-ai zis?
- Că prognosticul tău nu e nicidecum treaba ei şi să înceteze să mă mai sune.
Cuvintele lui îl făcură pe Ty să zâmbească.
- Iar ea ţi-a mulţumit politicos şi a dispărut tăcută în noapte.

- Da, sigur. Sau mi-a spus ce-o să se aleagă de boaşele mele dacă va fi nevoită să vină până aici pentru a obţine personal veşti despre tine.
- Cam pare genul ei. Uitându-se la dosar, Ty întrebă: Şi care e verdictul?
-Radiografiile arată o îmbunătăţire considerabilă. Cu încă o lună de kinetoterapie susţinută ar trebui să-ţi recapeţi forma extraordinară, de maşinărie de luptă. Deocamdată aş zice că eşti cam la acelaşi nivel cu noi, oamenii normali.
încă o lună de pauză l-ar fi nenorocit, se gândi Ty.
- Deci sunt gata de acţiune, înseamnă.
-Depinde ce înţelegi prin acţiune. Nu eşti gata să sari pe fereastră de la etajul doi.
- Da, dar asta nu se întâmplă decât rareori.
Medicul îşi coborî picioarele de pe masă şi se aplecă să-i studieze atent chipul.

-Tu chiar vrei să te întorci.
-Am vrut din totdeauna să mă întorc.
- Dar vrei să te întorci acum.
- Pe toţi dracii, da. Mi-am dorit să mă întorc încă din ziua când am ajuns aici. în special în ultimele câteva săptămâni, de când am reînceput să înot şi să alerg.
- Atunci de ce nu ai făcut-o? De ce nu te-ai întors? -Vreau să lucrez, spuse Ty arătând spre dosar. Am
nevoie de aprobarea doctorului.
- Ai s-o primeşti în curând, dar ce vreau să spun e că nu ai fost tocmai legat cu lanţuri de Lucky Harbor. Ai fi putut să pleci.
In faţa ochilor lui Ty apăru pentru o clipă imaginea lui Mallory. Cuibărită la pieptul lui, goală, cu un zâmbet tandru şi satisfăcut şi o rază piezişă de lună peste chip. Nu era un mister ce anume îl ţinuse acolo.
-Mal ştie că eşti pe punctul să o ştergi? întrebă Josh încet.
-Asta nu are nici o legătură cu ea, spuse Ty sec. Semnează hârtiile.
-Ar trebui să ţi se încredinţeze doar sarcini uşoare.
- In regulă. O să plimb nişte dosare de colo, colo dacă va fi cazul. Tu doar dă-mi aprobarea.

Josh clătină din cap, părând nedumerit.
-Ai pleca de aici pentru o muncă de birou? Ţi-ai ieşi din minţi, după cum o ştim amândoi.
Avea să se descurce, dar înainte de toate trebuia să ajungă în lumea lui. Avea nevoie de adrenalină, căci se ofilea în Lucky Harbor.
Medicul se sprijini cu coatele pe documentele de aprobare şi spuse pe un ton enervant de calm:
- Poate ar trebui să ne întoarcem la adevăratul motiv pentru care încă mai eşti aici.
-Semnează hârtiile, Josh.
Neînduplecarea cu care Ty îi susţinea privirea îl tăcu pe Josh să ridice din umeri şi să semneze documentele respective.
Vreme de două zile, Ty nu-şi făcu nici un plan pen-tru întoarcere. Mai întâi îşi spuse că trebuia să termine | cu Jimmy, apoi că trebuia să termine Charger-ul pentru vecinul lui Luciile şi alte două maşini pe care le preluase între timp. Iar oamenii îl sunau întruna cu noi cereri de ajutor. Nu putea să-i ignore pur şi simplu. Plus că trebuia să se ocupe şi de Shelby, deşi aceasta funcţiona

impecabil. . , . ,
Când epuiză toate pretextele, decise să-şi ofere o zi de
răgaz înainte de a începe să se gândească.
Care se transformă apoi într-o altă zi... ^ |
Apoi se trezi cu un mesaj de la Josh în care acesta îi cerea să treacă pe la cabinetul lui la ora zece. Se duse în zori să înoate, apoi alergă, testându-şi limitele. Se întâlni cu Matt la sală şi se luptară o oră întreagă, pană căzură gâfâind pe jos, transpiraţi şi storşi de energie. In cele din urmă, după un duş scurt, se prezentă în biroul
'^Peste hainele de oraş, acesta avea un halat alb şi mereu prezentul stetoscop pe post de cravată. Ridică privirea de la muntele de hârtii de pe masa de scris şi se uită posomorât la Ty.
-N-ai sunat-o încă pe Regină să-i spui că ai primit
verde?
-Nu.

Josh îi aruncă o ^privire prelungă, apoi se ridică şi închise uşa biroului. Intorcându-se pe scaun, îşi împreună degetele, studiindu-l pe Ty de parcă ar fi fost un microb pe o lamelă.
- E vreo problemă?
- Nu. Doar că mai am uneori dureri, atâta tot, zise Ty făcând o grimasă când îşi întinse piciorul.
-Precis, bombăni Josh. Eram la sală azi-dimineaţă; nici măcar nu m-ai observat. Erai prea ocupat să ştergi pe jos cu Matt. Care, dacă tot veni vorba, e cel mai bun luptător din câţi am cunoscut vreodată. Iar tu l-ai bătut măr. Cât de mari dureri poţi avea?
- Am făcut o întindere.
Zâmbetul lui Josh păli.
-Da?
-Da.
-Atunci poate că ar trebui să mai aştepţi o săptămâ-nă, spuse medicul într-un final.
Ty dădu din cap în semn de confirmare şi plecă. Ajuns în parcare, nu putu să nu arunce o privire la hârbul lui Mallory. Se întrebă ce naiba era în neregulă cu el, dar cum aceasta era probabil o problemă prea mare pentru a o rezolva în următorii zece ani, o luă spre casă, unde îşi făcu de lucru la Shelby până la apusul soarelui.
Tocmai termina cel de-al doilea duş al zilei când auzi o bătaie în uşă.

Avea mai bine de şase luni de când luase o pauză forţată de la muncă, şi totuşi instinctul de a pune mâna pe pistol înainte de a deschide îi intrase adânc în reflex. Dar se afla în Lucky Harbor. Singurul pericol aici era să mori sufocat de bunătate.
Sau de bârfele băgăcioşilor.
Clătinând din cap, îşi luă de pe podea blugii Levi’s şi îi îmbrăcă, apoi deschise uşa, moment în care se trezi faţă în faţă cu... Mallory.
Ea îi oferi un zâmbet dulce. în mod evident, nu-i ajunseseră la urechi clevetirile din cantina spitalului care susţineau că, fără ajutorul nimănui, începuse să-şi distrugă viaţa.
- Bună, spuse el.

Ca un idiot fără speranţă de vindecare, se gândi.
-Bună şi ţie. . ,
Privirea ei alunecă peste bustul lui dezgolit, apoi se încinse când observă că nu purta decât blugii, pe j care nici nu îi închisese până sus. O făcu acum, sub ochii ei, dat fiind că temperatura din încăpere crescuse deja dramatic.
. ,, ,
Cum Ty nu se dăduse la o parte, se ciocni de el când intră. El îsi spuse că fusese o atingere accidentală, însă Mailory ridică mâinile şi le trecu mângâietor peste piep-tul şi abdomenul lui, demonstrându-i că nu fusese deloc âl.3.
După cum nu era accidental nici faptul că purta o bluză legată pe după gât, blugi cu talie joasă şi o pere-che de sandale foarte sexy care o înălţau cu doisprezece centimetri şi îi aliniau perfect trupul cu al lui. 1 ulsul u bătea ca o tobă în micuţa scobitură de la baza gâtului, remarcă el. Plimbându-şi un deget peste acea zvâcnire, îi văzu pulsul accelerându-se şi mai mult.
- Ca să nu rămână nimic ascuns între noi, murmură ea, trebuie să te informez că am discutat cu Ryan în după-amiaza asta. Când Ty ridică întrebător privirea, îi explică: A ajuns la Urgenţe.
- Ce s-a întâmplat? E bine?
- L-a văzut cineva umblând brambura pe drum şi l-a adus la spital. Avea o sticlă de Jack şi nişte iarbă pe care o obţinuse de la nişte copii.
-Rahat. . , .
- Da. îşi păstră mâna într-a lui, strângându-i degetele pentru a-l linişti. E bine. Deocamdată doarme până îi trec efectele, dar înainte de asta... a vorbit.
- A
- L-ai dus la întâlnirea Narcomanilor Anonimi. Cum Ty nu făcu nici un comentariu, Mallory adăugă: Ai...j participat la întâlnire. Ai rămas.

-Da. . ,
-Era Ryan... nesigur pe picioare? Avea nevoie de ajutorul tău?
Aha, micuţa asistentă se apucase de investigaţii detectivistice.

-Nu era chiar atât de rău, nu.
Ty aşteptă ca expresia ei să se schimbe, dar nu se în-tâmplă nimic. Nici nu se pripi să tragă concluzii, nici nu-l judecă, nici nu-l privi cu milă.
Dar de ce era surprins? Ea nu făcea niciodată ce te-ai fi aşteptat să facă. Era cea mai caldă, cea mai miloasă şi cea mai înţelegătoare femeie din câte cunoscuse în viaţa lui.
- Ai avut nevoie de ceva de acolo?
Şi era totodată şi una dintre cele mai curioase, se gân-di el.
- Ce-ar fi să mă întrebi direct ce vrei de fapt să ştii?
- In regulă. Trase adânc aer în piept; Eşti şi tu dependent?
Incapabil să se abţină, o dezmierdă din nou cu dege-tul mare peste locul acela de la baza gâtului, înainte de a-şi strecura mâna în buzunar pentru a pipăi nelipsitul flacon de Vicodin. Era foarte uşor. Gol. Ambele detalii îl liniştiră. O dăduse în bară cu o grămadă de chestii, dar cel puţin nu şi la capitolul acesta.
-Am fost al naibii de aproape.
- Oh, şopti ea. înţeleg.
Nu, nu înţelegea. Insă vina era a lui şi numai a lui.
-După accidentul de avion, nu am fost tocmai cel mai docil pacient. Mi se administrau medicamente pu-ternice. Eram o epavă, în esenţă.
- Erai un om care tocmai îşi pierduse echipa, spuse ea blând.
Ty simţi cum i se încălzea sufletul. Mallory îi lua apărarea, chiar şi în faţa lui însuşi.
- Când m-am întors la muncă am renunţat la medicamente. Făcu o pauză, rememorând. A fost oribil. Dumnezeule, cât a fost de oribil. îmi plăcea mult prea mult să nu mai ştiu de mine. Ochii ei erau aţintiţi într-ai lui, absorbindu-i cuvintele, primind totul fără a judeca. Aşa că îi spuse şi restul: Acum şase luni am fost rănit din nou. Ajuns la Urgenţe, m-am trezit înfundat cu analge- •ice puternice înainte să apuc să le refuz.
Ceva pâlpâi în ochii ei. îşi amintise momentul când infuzase medicamentele în noaptea furtunii.

- Apoi am fost externat, continuă el. Cu o reţetă pen-tru medicamente „de luat la nevoie". M-am trezit trăind în permanenţă cu ochii

pe ceas, aşteptând minutul în care puteam lua din nou. Atunci am încetat să le mai cumpăr de la farmacie.
- Te-ai lăsat aşa, din senin?
-Nu am înţeles niciodată expresia asta, din senin, spuse el cu un zâmbet sumbru. Aş zice mai degrabă „din flăcările iadului", dar da, m-am lăsat. Totuşi, încă mai simt nevoia.
- E firesc, se grăbi ea să-l asigure. Toţi simţim nevoia de ceva. Eu am renunţat la ciocolată la un moment dat. Poftele din perioada aia au fost îngrozitoare.
El lăsă să-i scape un hohot de râs gâtuit. Dumnezeule, cât îi plăcea femeia aceasta! Cum putea să-i reziste?
-Nu cred că e chiar la fel.
-E adevărat. Adică eu nu pot fi arestată pentru că ţin doar pentru mine tot tortul de ciocolată. Cu toate asta, îmi distruge viaţa. Costă bani. Şi mă face să nu mai încap prea bine în uniforma de asistentă. Ştii cât e de rău când ajung să te strângă pantalonii cu şnur? Este foarte rău, Ty.
Cu un zâmbet larg, o măsură din cap până-n picioare.
- Din punctul meu de vedere arăţi superb.
- Asta pentru că nu mi-o permit decât o dată pe săp-tămână. Sau de fiecare dată când mă sună Amy. Are o influenţă foarte proastă asupra mea.
- încă mai ai pofte, aşa-i? o întrebă Ty, compătimind-o sincer.
- în momentul ăsta aş renunţa la următoarea gură de aer pentru o bucată de tort, spuse ea din suflet. Oftă, ca şi cum ar fi fost asaltată de amintiri dragi. Cred că ajută dacă reuşeşti să ai tot timpul o ocupaţie. Ceva care să-ţi distragă atenţia.
- Eu am avut destule care să-mi distragă atenţia.
La auzul mărturisirii lui, Mallory se îmbujoră stin-gherită. Ty adora faptul că era în stare să iniţieze o parti-dă de sex într-o mansardă, deasupra sălii în care se aflau vreo cinci sute de concetăţeni, şi totuşi să roşească la un asemenea comentariu.

- Lucrai la o maşină? Am auzit că eşti mecanicul cel mai apreciat din oraş.
- Lucram înainte să fac duş.
- îmi arăţi şi mie?
- Duşul? Sigur. Dar este posibil să fi folosit eu toată apa caldă.
Ea râse scurt şi îl îmbrânci uşor, făcându-l să dea înapoi un pas. Ar fi putut să rămână neclintit, dar îi plăcea felul în care îşi lăsase palmele să

zăbovească pe pieptul lui. O luă de mână şi o conduse prin bucătărie spre intrarea în garaj.
Mallory se uită în jur, studiind maşinile şi puzderia de scule împrăştiate pe bancul de lucru.
- Ce făceai?
- Lucram la conductele de frână ale lui Shelby.
-Arată-mi.
-Vrei să înveţi cum să montezi conducte noi de frână, din inox, spuse el, nevenindu-i să creadă. Mallory, pantofii ăia nu sunt gândiţi pentru munca în atelier.
-Atunci pentru ce sunt gândiţi?
- Pentru a zăpăci minţile unui bărbat.
- Şi funcţionează? se interesă ea zâmbind.
- Mai mult decât ţi-ai putea imagina. Ascultă, treaba asta e murdară.
- Şi ce dacă?
Fu nevoit să-i dea dreptate. Mallory vedea sânge şi maţe şi probabil şi lucruri mai rele în fiecare zi, aşa că un strop de mizerie nu avea să o deranjeze. Clătinând din cap şi minunându-se de el însuşi, deschise capota, apoi luă de pe masă un hanorac şi i-l întinse.
- Nu mi-e frig.
Privirea lui alunecă asupra sânilor ei. Sfârcurile i se împingeau prin materialul bluzei legate pe după gât. Dacă nu îi era frig, atunci era excitată. Părea greu de crezut, având în vedere că el nu o atinsese, dar de câte ori ajungeau la mai puţin de un metru jumătate unul de celălalt, mădularul lui tresărea electrizat. Prin urmare, de ce şi-ar fi permis tocmai el să judece?
îi îmbrăcă hanoracul peste cap, neputând să se ab-ţină să n-o atingă cât mai mult posibil în timp ce i-1

trăgea în jos peste trunchi. Când îi auzi respiraţia po- ticnindu-se, îşi dădu seama că erau pe aceeaşi lungime de undă.
-Miroase a tine, spuse ea dându-şi pe spate gluga.
Ty simţi din nou acea durere bizară în piept, o dure-re care chiar nu avea nici o legătură cu dorinţa de a o vedea goală.
- Iar acum o să miroasă ca tine.
- Şi asta e în regulă?
Nici măcar nu avea cuvinte ca să-i răspundă. Prosto-vanul naibii! Dădu cu piciorul în căruciorul de inter-venţie, apropiindu-l de maşină, apoi în cel de rezervă, şi îi făcu semn să se aşeze. Odată ce fură amândoi întinşi pe spate, ea îi rânji.

- Şi acum?
- Ne băgăm sub maşină.
Mallory se strecură sub şasiu, iar Ty i se alătură. Unul lângă celălalt, ridicară privirea spre placa groasă de metal.
- Cu ce se începe? întrebă ea.
El îi studie profilul atrăgător. Cu ce se începea? Cu gândul că primise aprobarea medicală pentru a pleca din Lucky Harbor. Ii întinse un tub flexibil din inox.
- II îndoi în aşa fel încât să se potrivească după contururile ramei pe măsură ce avansezi.
îi arătă traseul, iar Mallory se apucă de treabă.
- E plăcut aici, remarcă ea. Sub maşină.
Când Ty îi aruncă o privire piezişă, izbucni în râs. Nimeni nu-l lua vreodată peste picior, îşi dădu el seama. Ei bine, nimeni cu excepţia lui Matt, iar despre acesta nu se putea spune că o făcea cu un aer drăgălaş.
-Vorbesc serios, spuse Mallory. Ţie nu ţi se pare?
Era murdar, unsuros, sufocant... şi, da, plăcut.
- Sunt doar surprins că şi ţie ţi se pare la fel.
-Ai impresia că mie nu poate să-mi placă să mă murdăresc din când în când? îşi muşcă buza de jos şi râse. în regulă, ştii la ce mă refer.
-Da. Uite... Cum Mallory nu avea destulă forţă ca să îndoaie conducta, îşi puse mâinile peste ale ei şi o ghidă. Mai desfă vreo treizeci de centimetri.

- Bine. Cât am acolo?
-Vreo douăzeci şi trei de centimetri. Eu am nevoie de treizeci. După o pauză, Ty adăugă: Treizeci de cenţi- metri ar fi grozav.
Ii simţi privirea şi se strădui să afişeze un aer inocent, dar ea nu se lăsă păcălită:
- Ce naiba ai face cu treizeci de centimetri?
- O grămadă, zise el ridicând jucăuş o sprânceană.
-De parcă nu ai fi ucigător şi aşa, cu ceea ce ai,
chicoti Mallory.
Lucrară în linişte câteva momente, însă Mallory nu se descurca prea bine să păstreze tăcerea.
- La ce te gândeşti când eşti aici? In afară de... centi-metrii tăi?
El zâmbi. Adevărul era că de regulă se străduia din răsputeri să-şi golească mintea complet.
- Uneori mă gândesc la tatăl meu.

- A fost şi el mecanic în Marină, nu-i aşa? El te-a învăţat toate chestiile astea?
Tatăl lui Ty fusese într-adevăr mecanic în Marină; nu şi el. In momentul acela nu avea însă chef să-i corecteze această percepţie greşită, să-i spună că de fapt fusese pa- ramedic în cadrul forţelor SEAL. îi venea mult mai uşor să nege acea parte din viaţa lui decât să o rememoreze.
- La drept vorbind, tata nu a vrut să învăţ mecanică, îşi dorea mai mult pentru mine. Spera probabil că dacă mă va ţine departe de tot ce înseamnă mecanică, voi deveni avocat sau ceva de genul ăsta.
-Şi...?
- Şi când aveam paisprezece ani, a cumpărat un Pon- tiac GTO. Amintirea îl făcu să zâmbească. Un model din ’67. Doamne, cât era de frumoasă!
-Frumoasă? îl tachină Mallory, întorcându-şi faţa spre el.
Era atât de aproape, încât Ty se întinse să-i desprindă blând o şuviţă rebelă de pe tâmplă, petrecându-i-o pe după ureche.

-Da, frumoasă. Maşinile sunt întotdeauna femei. Vrei să auzi povestea sau nu?
- Foarte tare. Se împinse cu umărul într-al lui. Până la ultimul detaliu.
-Am desfăcut motorul în bucăţi.
- O, Doamne! S-a enervat?
- Era o maşină clasică, întro stare impecabilă. A spu-ne că s-a enervat nu-i descrie nici pe departe reacţia.
- De ce ai făcut-o?
-Nu m-am putut abţine. îmi plăcea să desfac diverse chestii în bucăţi, apoi să le pun Ia loc. Doar că nu mi-a ieşit. Habar nu aveam ce trebuia să fac. Ty încă îşi mai amintea expresia de pe chipul tatălui său: şoc imens la vederea compartimentului motor gol, oroare că bijuteria lui fusese pângărită, apoi furie pură. încă mai simt cum îmi şiroia sudoarea pe spinare, spuse el clătinând din cap. Nu intenţionasem să ajung atât de departe. Doar continuasem să desfac şi să desfac...
- Ce s-a întâmplat?
-Am fost destul de sigur că o să mă snopească în bătaie.
- Te-a bătut? întrebă ea îngrozită.
- Nu, n-a ridicat niciodată mâna la mine. Ty simţi un zâmbet curbându-i buzele. Nici n-ar fi avut nevoie. Era un tip al naibii de

înspăimântător. Atâta-ţi trebuia să nu-l asculţi când îţi vorbea pe acel ton grav şi autoritar. Din câte ştiu eu, nu a făcut-o nimeni, niciodată.
-Nici măcar tu?
- Pe toţi dracii, nu! Când Mallory rânji larg, Ty o în-trebă nedumerit: Ce ţi se pare atât de amuzant?
-Tu. Eşti atât de mare şi rău. Mi-e greu să mi te ima-ginez temându-te de ceva. îi prinse obrazul în căuşul palmei şi îşi trecu degetul mare peste pielea lui, delec- tându-se cu asprimea începutului de barbă. îmi place să fiu sub o maşină cu tine, decise ea.
Munca în atelier era evadarea lui. Sub o capotă sau un şasiu întâlnea un teren familiar, indiferent în ce parte a lumii se afla sau unde îşi punea capul jos noaptea. Era o formă de protecţie eficace în faţa mizeriilor.

Iar femeia aceea reuşise să-i strice jocurile, croindu-şi drum direct în zona lui de siguranţă, iar de acolo direct în blestemata lui inimă, dacă tot se apucase de-o treabă. Pentru că indiferent ce gogoşi şi-ar fi servit singur, şi lui îi plăcea să se afle acolo cu ea.
- Ai să-mi spui vreodată de ce ţi-e frică, totuşi? îl în-trebă Mallory.
- De multe.
Palma ei îl dezmierdă pe ceafă, provocându-i un fior de plăcere pură care îl străbătu din cap până în picioare.
- Cum ar fi?
„De tine“, ar fi vrut să-i spună, şi ar fi fost adevărul adevărat.
- Mi-e teamă că nu îmi trăiesc viaţa, zise într-un final
Ieşi de sub Shelby, apoi, lăsându-se pe vine lângă
căruciorul lui Mallory, o prinse de glezne ca s-o tragă afară. Ridicându-se în capul oaselor, ea îşi dădu părul pe spate şi îi susţinu privirea.
-Nu-ţi face griji, Ty. Ştiu.
- Ce anume ştii?
- Că asta nu e viaţa ta reală, că doar îţi umpli timpul cu mine până...
El îşi puse un deget peste buzele ei.
-Mal...
-Nu, este în regulă, spuse ea prinzându-l de înche-ietură. Nu eşti genul care să trăiască într-un orăşel. îmi dau seama.
Şi totuşi, era încă acolo. Primise permisiunea să ple-ce, dar era încă acolo.
-Am terminat cu maşina? îl întrebă Mallory peste câteva clipe.
- Da, murmură el gândindu-se că picioarele ei păreau nesfârşite în blugi şi cu pantofii aceia care implorau sex. Am terminat cu maşină.
- Deci acum pot să te învăţ ceva despre munca mea?

Zâmbetul ei jucăuş şi sexy îl făcu să se întărească
pe loc.

- La ce te gândeai?
- Te-ai jucat vreodată de-a doctorul?

capitolul 15

Nu există nimic mai bun decât un prieten de nădejde, poate cu excepţia unui prieten de nădejde care
are ciocolată.

In dimineaţa următoare, Mallory fu trezită de un mieunat posomorât. Era Dulceaţă, care dădea sfară-n ţară că trecuse ora micului dejun.

Când Mallory o ignoră, pisica o lovi uşor pe frunte cu o labă.

- Şşşt!
- M iau.

Mallory se întinse, simţindu-şi tot corpul chinuit de febră musculară. Nu mai fusese la sală de când îi expi-rase abonamentul, deci îi rămânea o singură explicaţie pentru senzaţia de oboseală.

Ty şi sportul special pe care îl practica acesta.

Oftă fericită şi se întoarse pe burtă. Nu ajunsese acasă decât târziu. Sau devreme, în funcţie de cum puneai problema. I-ar fi plăcut să fi rămas la Ty toată noaptea, însă ar fi fost prea mult.

Nu pentru ea. Pentru el.

li promisese că totul avea să fie o simplă aventură. Nu avea nici un rost să-i spună că îşi încălcase acea promisiune. în plus, şi ceea ce simţea Ty faţă de ea era mai mult decât atracţie fizică, dar nu era sigură dacă o ştia şi el.

Adora să fie cu el, şi nimic altceva nu conta. Nu era limitată de idei preconcepute despre cum ar fi trebuit să se poarte, ceea ce era eliberator şi palpitant. Deznodă-mântul era însă cert: avea să sufere.

Dornică să-şi alunge gândurile negre, făcu un duş. Când se duse la dulap să-şi ia adidaşii albi, adulmecă şi strâmbă din nas.

- Doar n-ai îndrăznit, îi spuse pisicii.

Dulceaţă se afla în mijlocul patului, spălându-se cu delicateţe pe faţă. Nu avea nimic de comentat.

-Ţi-ai făcut nevoile în pantoful meu?

Dulceaţă îi aruncă o privire care spunea „să vedem dacă mai îndrăzneşti să te întorci târziu acasă“ şi continuă să se spele.

-Atâta îţi spun, bestie. Pantofi te fac!

Dulceaţă nu păru îngrijorată, şi pe bună dreptate. Ce fel de ameninţare mai era şi asta? Mallory curăţă mizeria, recunoscătoare că felina nu se răzbunase pe pantofii ei de fată rea. îşi aminti brusc momentul când Ty o aruncase pe patul lui purtând acei pantofi şi nimic altceva... Dar acum trebuia să meargă la muncă.
Pe alee dădu ochii cu Joe, îngropat sub capota deschisă.
- Hei, zise el. Cine ţi-a înlocuit alternatorul?
-Nimeni. Ce faci? Ziceai că eşti ocupat.
-Acum nu sunt. Ţi-am cumpărat un alternator nou azi-dimineaţă, dar cineva mi-a luat-o înainte.
- Poftim?
Coborî de pe verandă şi aruncă o privire spre obiectul indicat de Joe, singura piesă curată şi lucioasă din întreaga maşină.
- Vezi? Un alternator nou-nouţ. Poate a fost opera lui Garrison.
- Ce te face să crezi asta?
- Pentru că l-a ajutat pe tipul ăsta... Ryan, cred... să-şi găsească de lucru la atelierul de sudură. Iar Ryan mi-a spus că te vezi cu Garrison.
Ty îi găsise lui Ryan un loc de muncă, se gândi ea impresionată. Oare avea timp să se întoarcă la el? Trebuia să-şi ia din nou pantofii aceia cu toc. Şi poate un pardesiu şi nimic altceva...
- Aloooo, făcu Joe iritat.
-Ce-i?
-Te vezi sau nu cu Garrison? E posibil ca el să fi făcut asta pentru tine?
Mallory îşi aminti cum dăduse peste Ty pe alee în toiul nopţii. Presupusese că motivul vizitei era sexual. Asta nu o deranjase, căci şi ea îl dorea, dar acum se înfi- oră plăcut la gândul că nu fusese vorba doar de sex.

Noaptea trecută fusese minunată, iar sfaturile lui Amy jucaseră un rol important. Trebuia să-i dea drepta-te prietenei sale: fetele rele erau grozave. In drum spre muncă îşi păstră zâmbetul întipărit pe chip. Parcase şi tocmai cobora din maşină când îi vi- bră telefonul. Ciudat, pentru că ar fi putut jura că îl setase să sune. Scoţându-l din buzunar, nici măcar nu încercă să vadă ecranul în lumina intensă a dimineţii înainte de a răspunde cu un simplu:
-Alo?
Se scurse o secundă lungă de tăcere, apoi:
-Tu cine dracu' eşti, şi unde naiba e Ty?
Mallory clipi la auzul acelei voci sexy, arogante şi posesive.
- Cine e la telefon?

- Eu am întrebat prima. O, pe toţi sfinţii, dă-mi-l odată la telefon. Acum.
Ba pe toţi dracii, nu! Mallory se simţea la rândul ei posesivă, deşi la un anumit nivel ştiuse că era inevitabil ca în viaţa lui Ty să existe şi alte femei. Era perfect logic, ceea ce nu însemna că situaţia îi plăcea.
- în regulă, fie cum vrei tu, se răsti femeia. Spune-i că l-a sunat Frances. Ai grijă să-i subliniezi că e important, ai priceput?
- De unde ai numărul ăsta?
-Drăguţă, nu mă scoate din pepeni. Acum ascul- tă-mă atent. Nu mă interesează cât de bine i-o sugi, eu îl cunosc de mai mult timp, îl cunosc mai bine, şi sunt singura dintre noi două care îl va cunoaşte şi săp-tămâna viitoare pe vremea asta. Ai grijă să-i transmiţi naibii mesajul.
Clic.
Mallory se holbă la telefon, moment în care îşi dădu seama că nu era al ei. Era un iPhone identic, dar pe fundal apăreau doar data şi ora, nu şi fotografia de pe plajă pe care o făcuse săptămâna trecută.
Luase telefonul lui Ty.
încercă să sune pe numărul ei, însă apelul intră direct în mesageria vocală, indicându-i că fie Ty îl stinsese, fie

i se descărcase bateria. Reflectă la situaţie pentru o clipă, apoi formă numărul lui Amy.
- Eu sunt. Te sun de pe telefonul altcuiva. Viaţa înce-pe să devină o nebunie.
-Nebunia e o chestie relativă pe scara unei Fete Rele.
- Chiar aşa? Atunci unde anume pe scara respectivă ai plasa momentul în care îţi urlă în ureche fosta tipului cu care ţi-o tragi?
Se lăsă o tăcere de moarte. Apoi:
- Deci pantofii de fată rea au funcţionat?
- Da, zise Mallory expirând zgomotos. Acum concen- trează-te. Ii povesti lui Amy despre telefon, după care conchise: La drept vorbind, sunt singura vinovată. Eu am vrut chestia asta de o singură noapte. Adică, mi-am dorit-o şi a doua oară, şi a treia, dar acum...
- Dar acum te-ai trezit vârâtă până-n gât.
- Da. Adică, s-a întâmplat de trei ori. Pentru mine asta înseamnă...
- Ştiu. Brusc, amuzamentul pieri din glasul lui Amy. înseamnă o relaţie.
- Şi sunt destul de sigură că Ty e alergic la relaţii.

- Eşti sigură că nu te-ai băgat în ceva ce te depăşeşte? o întrebă prietena ei după câteva clipe de tăcere.
Mallory lăsă să-i scape un hohot de râs gâtuit.
-Acum? De-abia acum ţi-a trecut prin minte să mă întrebi asta? Tu ai început toată povestea. Tu m-ai tot împins de la spate cu lista de Ţipi Defecţi! Pe toţii dracii, da, m-am băgat în ceva ce mă depăşeşte!
- în regulă, o linişti Amy. Putem rezolva asta. O să te mulţumeşti pur şi simplu cu un Tip mai puţin Defect. Cineva care să fie mai uşor de dus de nas şi de alte părţi ale corpului, te-ai prins?
Da, dar ea nu voia să se mulţumească pur şi simplu cu nasul unui bărbat oarecare.
-Ascultă, sunt la muncă. Va trebui să despicăm firul în patru mai târziu. Pregăteşte tort pe când vin. O să am nevoie.
- Aşa voi face, scumpo.
Mallory închise şi intră în clădirea spitalului.

La doar cinci minute după ce îşi începuse tura, Jane o chemă în biroul ei.
- Două chestii, îi spuse şefa ei cu un aer enigmatic. In primul rând... Puse o coală de hârtie pe masa de scris, întorcând-o spre Mallory. Era o chitanţă pentru o sumă considerabilă. Donaţie anonimă, explică Jane. Pentru Clinica de Servicii Medicale.
-Dumnezeule! Mallory se lăsă să cadă pe scaunul liber. Văd bine zerourile alea?
- Da. Şi împreună alcătuiesc o sumă mai mult decât frumoasă.
- Cumva tocmai ai făcut o glumă?
- Dacă spui cuiva, am să te jupoi de vie. Pe chipul lui Jane apăru un zâmbet rar, care îi stătea foarte bine. Te-ai descurcat excelent.
- De unde ştii că am avut ceva de-a face cu asta? întrebă Mallory, încă năucită.
-Mallory, fără tine nu ar exista nici o Clinică de Servicii Medicale, pufni Jane dându-şi ochii peste cap. Chiar şi cu tine, deocamdată se ţine intr-un fir de aţă. Cineva pe care îl cunoşti sau cu care ai vorbit a donat aceşti bani.
Mallory procesă informaţia pentru o clipă.
- Cineva pe care îl cunosc? Dar eu nu cunosc pe ni-meni care să se poată lipsi de zece mii.
-A, nu?
- Doar nu te referi la Ty, spuse Mallory, însă văzu în ochii lui Jane că exact la el se referea. El a donat deja bani pentru programul destinat veteranilor. în plus, nu are atâţia bani. Zece mii de dolari... De ce ar...?

- Nu mă întreba pe mine. Ca să fiu sinceră, nu vreau să ştiu de ce ţi-ar da atât de mulţi bani pentru o Clinică de Servicii Medicale dintr-un oraş în care nu are pe nimeni şi din care, aparent, intenţionează să plece cât de curând.
-Nu mie, o corectă Mallory. Nu mie mi-a dat banii. I-a donat pentru Clinică. Asta dacă într-adevăr el
a fost.

-Hmm. După o ezitare, Jane spuse: Chiar nu-mi place să mă bag în vieţile personale ale angajaţilor mei, dar...
-Dar...?
- Dar cum viaţa ta personală e subiect de discuţie în tot spitalul, e inevitabil. Ai o relaţie cu un bărbat despre care nu ştie nimeni nimic.
Ei bine, nu era tocmai o „relaţie14. Pur şi simplu şi-o trăgea cu el.
- Nu vreau să par lipsită de respect, Jane, dar chiar nu văd cum îmi afectează asta activitatea profesională.
- Indiferent dacă el a fost sau nu binefăcătorul ano-nim, a fost văzut socializând cu persoane cunoscute drept dependente de droguri. Şi a ţipat la două infirmi-ere la cantină.
Mallory rareori îşi ieşea din fire, dar de data asta se inflamă pe loc auzind descrierea sarcastică pe care i-o făcuse Jane lui Ryan.
- Nu aşa s-au petrecut lucrurile în nici una dintre si-tuaţii, spuse ea pe un ton cât mai calm posibil. Ty este implicat în programul destinat veteranilor. S-a apropiat de Ryan pentru că au în comun un trecut militar, şi în scurt timp a început să-l ajute, ducându-l cu maşina şi aducându-i mâncare. Lucruri pe care le ştia doar pentru că i le spusese Luciile, şi chiar şi acum, gândindu-se la ele, tot îi topeau inima. Ştia şi despre incidentul de la cantina spitalului, tot datorită lui Luciile. Continuă cu acelaşi calm: Cât despre cele două doamne tehnician radiolog, ele au fost de-a dreptul obraznice, aşa că...
- Ce vreau eu să subliniez e că nu mai eşti o simplă angajată acum. Tu conduci Clinica de Servicii Medicale. Te afli într-o poziţie care îţi impune să păstrezi anumite aparenţe. Tu ai ales asta, Mallory, aşa că trebuie să înţelegi că anumite aspecte din viaţa ta sunt urmărite cu atenţie. Ai obligaţia morală şi financiară să te ridici la înălţimea aşteptărilor publicului.
Lui Mallory îi venea greu să înghită acea găluşcă.
- Vrei să spui că nu pot avea viaţă personală?
-Vreau să spun că viaţa personală nu poate intra
în conflict cu viaţa ta publică. Nu poţi avea o relaţie

cu un bărbat care ar putea avea nevoie de serviciile Cli-nicii, oricât de aiurea ar părea. Pur şi simplu nu poţi.
Cuvintele ei răsunară în capul lui Mallory în urmă-toarele câteva ore, în timp ce se ocupă de pacienţii ei. Avu un pacient cu vărsături, o adolescentă care îşi lăsa-se noul tatuaj să se infecteze şi o femeie însărcinată în opt luni care mâncase un borcan întreg de murături şi crezuse că era în travaliu din cauza crampelor provocate de balonare.
Alyssa o ajuta prea puţin sau deloc. Era mult prea ocupată să flirteze cu noul medic rezident, sperând să obţină o întâlnire în seara când avea liber. Pacienţii Alyssei o strigau tot pe Mallory, până când o smulse la propriu pe Alyssa de lângă febleţea ei şi îi aminti că avea treabă de făcut.
Munci până la epuizare până când, intr-un final, flu-xul de pacienţi se reduse. Folosi preţiosul moment de răgaz pentru a se aşeza la biroul asistentelor şi a-şi com-pleta fişele cu care rămăsese în urmă.
- Mallory!
Ridică privirea şi o văzu pe una dintre pacientele ei, Jodi Larson, rânjindu-i cu gura până la urechi. Jodi avea zece ani, era bolnavă de leucemie şi era una dintre per-soanele pe care Mallory le îndrăgea cel mai tare. Venise pentru controlul bianual şi, judecând după zâmbetul afişat şi de mama fetiţei, care se afla în spatele ei, veştile fuseseră bune:
- E oficial în remisie, anunţă Jodi mândră.
Ochii mamei scânteiară intens când dădu din cap în semn de confirmare. încântată, Mallory le îmbrăţişă strâns pe amândouă.
- Fursecuri cu fulgi de ciocolată şi nucă, îi spuse Jodi întinzându-i o farfurie. Le-am făcut anume pentru tine.
Se îmbrăţişară din nou, apoi pagerul lui Mallory în-cepu să bipăie, aşa că fu nevoită să plece. Mesajul fusese de la propria ei mamă.
-Mallory, şopti Ella, trăgându-şi fiica într-un colţ retras. Umblă vorba că ai fi fost văzută mergând spre casă la 3.20 noaptea. Cum se face că ajungi acasă atât

de târziu? Nu se poate întâmpla nimic bun la o asemenea oră, scumpo. Nimic.
O, pentru numele lui Dumnezeu!
-De fapt, nu era decât 2.20, deci sursa ta nu ştie să citească ora.

Şi era o persoană teribil de enervantă, însă Mallory nu se obosi să adauge şi acest lucru. Mama ei bă- tea undeva anume şi tocmai se pregătea să ajungă la concluzie.
-Ai fost cu bărbatul ăla.
Aba. Mallory îşi simţi ochiul stâng începând să se zbată.
- Bărbatul acela are un nume.
- Tipul Drăguţ.
- Un nume adevărat.
- Da, cred că pe Face Book e cunoscut drept Misteriosul Tip Drăguţ, mormăi Ella strângând din buze.
Mallory îşi apăsă un deget pe ochiul care i se zbătea.
- Pentru ultima dată, nu e Face Book, doar Facebook.
-Scumpo, te rog, e timpul să-ţi vii în fire. Ai să
sfârşeşti prin a fi la fel de sălbatică şi nebună ca Joe şi Tammy, iar tu nu eşti aşa.
-Mamă, Joe nu are decât douăzeci şi patru de ani. Nu e pregătit să se cuminţească încă, aşa că e în regulă dacă e puţin sălbatic şi nebun. Iar Tammy s-a cuminţit în stilul ei propriu, sălbatic şi nebun. Poate că nu este ceea ce îţi doreai pentru ea, dar s-a adaptat şi e fericită. De ce ar fi greşit să fiu ca ei?
Gura mamei ei se strânse şi mai tare.
- Nu la asta mă refer, şi o ştii foarte bine.
- Nu, încuviinţă Mallory, simţind o apăsare în piept. Nu la asta te referi, şi o ştiu prea bine. Era vorba de Karen.
- Ba nu era.
- Ei bine, ar trebui să fie.
-Trebuie să plec, spuse brusc Ellen.
- A început să iasă cu un tip pe care nu îl cunoştea nimeni.
- Nu vreau să discut despre asta, Mallory!

-El a încurajat-o să guste din plăcerile interzise ale vieţii, iar ea...
-Nu face asta, îi ordonă Ella. Nu îndrăzni...
- Iar ea s-a schimbat. A renunţat să mai fie cine credeai tu că ar fi trebuit să fie. Şi-
Cu ochii scăpărând de furie, Ella îndreptă un deget tremurător spre faţa fiicei sale.
- Să nu îndrăzneşti să o spui!
-Mamă, oftă Mallory, gâtuită de emoţie şi simţin- du-se dintr-odată foarte obosită. Nu e la fel de şi data asta. Karen consuma droguri.

-Tânărul ăla al tău s-a dus la o întâlnire a Narcoma- nilor Anonimi.
Mallory clătină din cap, nevenindu-i să creadă.
- Asta e confidenţial.
- Eşti în Lucky Harbor, îi aminti Ella, ridicând din umeri într-un gest care spunea că dreptul lui Ty la intimitate nu însemna nimic în raport cu nevoia ei de a se asigura că Mallory era în siguranţă. Ţii minte noaptea aia furtunoasă, când a ajuns la Urgenţe? A refuzat orice analgezice. Categoric.
-Şi?
-Nu face pe proasta. Ştii bine la ce mă refer. îmi dau seama că ţi se pare o grosolănie, dar oamenii încep să-şi formeze o părere greşită despre voi doi.
La drept vorbind, ţinând cont de ceea ce făcuseră ea şi Ty la orele foarte târzii şi întunecate ale nopţii - şi uneori şi în toiul zilei -, părerea pe care şi-o formaseră oamenii era perfect corectă.
Ella aruncă o singură privire spre zâmbetul lui Mallory, iar chipul i se schimonosi într-o expresie tensionată.
-Vezi? A început deja. A început deja, exact cum a început şi Karen cu Tony.
- Nu, replică Mallory ferm. Dumnezeule, nu. Tony întâi a făcut-o pe Karen dependentă de droguri, apoi a lăsat-o însărcinată, iar de acolo s-a prăbuşit vertigi-nos. Nu-mi vine să cred că am ajuns să comparăm viaţa mea cu a lui Karen, după atâţia ani. De ce nu am făcut-o atunci, când chiar eram în pericol să mă prăbuşesc vertiginos?

Mama ei arăta ca şi cum ar fi încasat o palmă.
-Nu... nu erai. Ai fost stânca noastră.
Mallory expiră zgomotos şi clătină din cap. Se simţea istovită până în măduva oaselor. Şi tristă. Mult prea tristă.
- Las-o baltă, mamă.
- Nu pot. O, Doamne, gemu Ella acoperindu-şi faţa. Credeam... ai fost aşa o scumpă în perioada respectivă... Nu m-am gândit niciodată... Of, Mallory, îmi pare atât de rău. Eşti... din nou în pericol să te prăbuşeşti?
Mallory inspiră tremurător şi făcu un pas în faţă, pu- nându-şi mâinile pe braţele mamei sale.
-Nu, spuse ea blând. Nu sunt din nou în pericol să mă prăbuşesc. Nu am să mă sinucid, mamă. Atinsese astfel subiectul sensibil pe care îl evitaseră amândouă. Eu nu sunt Karen.
Ella dădu din cap şi, cu lacrimi în ochi, o prinse în- tr-o îmbrăţişare strânsă.

- Ştiu, şopti ea. Apoi, în stilul tipic al familiei Quinn de a se repune rapid pe picioare, îşi trase nasul şi se dădu în spate ca să se şteargă la ochi cu un şerveţel. Chiar eşti bine?
- Pe cuvânt.
- Atunci mi-o dai înapoi pe fiica mea cea scumpă?
- In continuare sunt o scumpă, mamă, râse Mallory. Doar că nu voi fi la fel de ascultătoare tot timpul, sau supusă. Şi nu am de gând să-mi trăiesc viaţa exact aşa cum ai vrea tu.
-Ai de gând să ieşi în continuare cu bărbatul ăla?
Luciile, purtând uniforma ei de voluntar în dungi roz-bombon, ajunse în dreptul lor şi spuse:
- Ei bine, eu sper că da. E cel mai sexy mascul cu care ai ieşit de la... ei bine, vreodată.
- Nu o încuraja, o certă Ella. Asta nu e doar o prostie măruntă. Ii afectează locul de muncă.
- Bazaconii, pufni Luciile.
-Jane îşi face griji că s-ar putea să afecteze şi Clinica.
-Bazaconii, repetă Luciile. Şi ruşine să-ţi fie, Ella, dacă şi tu crezi aşa ceva. Ar fi timpul ca fata noastră

să nu mai plătească pentru greşelile şi regretele celor-lalţi, nu crezi?
Ella se întoarse şi o privi pe Mallory preţ de o clipă prelungă, părând şocată de gândul că cineva ar fi putut crede că nu îşi susţinea sută la sută propria fiică, sânge din sângele ei.
- Nu am vrut niciodată ca tu să plăteşti pentru greşe-lile şi regretele noastre.
-Ei bine, a făcut-o, spuse Luciile, brutal de ^sinceră ca întotdeauna, deşi vocea îi era foarte blândă. Ii turnă Ellei nişte cafea, apoi scoase o sticlă plată din buzunar şi adăugă câteva picături din ceva ce mirosea a alcool de cea mai bună calitate.
- Luciile! icni Ella. Sunt la muncă!
-Ţi se termină imediat tura, şi e timpul.
- Ţimpul pentru ce?
-Timpul ca nu doar fiica ta să-şi deschidă aripile. Şi că tot veni vorba de aripi, dragă Mallory, o să ai nevoie de o pereche zdravănă pentru următoarea ta pacientă.
Noua pacientă se dovedi a fi doamna Burland.
-Tu! exclamă doamna B. când Mallory intră în sa-lonul ei.

-Eu, consimţi Mallory întinzându-se după tensio- metru. Scrie în fişa dumneavoastră că aţi leşinat din nou după ce aţi făcut baie. V-aţi luat medicamentele la ora potrivită?
- Sigur că da. Nu sunt complet idioată. Nu şi-au făcut efectul.
-Aţi luat pastilele între mese, aşa cum scrie clar pe flacoane? Cum doamna Burland se mulţumi s-o privească acru, Mallory oftă: Voi lua asta drept un nu. Doamna B. avea o culoare nesănătoasă, iar presiunea ei arterială era mult prea scăzută. Când aţi mâncat ultima dată?
- Hm.
- Doamnă Burland. Mallory îşi puse degetele pe încheietura îngustă a femeii, fragilă şi subţire ca o coală de hârtie, pentru a-i verifica pulsul. Azi aţi luat prânzul?
Tremurând de indignare, doamna Burland se îndreptă semeaţă până-şi atinse înălţimea de un metru patruzeci şi cinci.

- Ştiu ce am de făcut.
Mallory o privi în ochii arţăgoşi şi înroşiţi şi simţi o strângere de inimă. „Fir-ar să fie!“ Ştia care era proble-ma: Doamna B. nu avea deloc mâncare. Probabil nu se simţea suficient de bine ca să-şi gătească, şi, cum reuşise cum multă vreme în urmă să-şi îndepărteze prietenii şi familia cu purtarea ei răutăcioasă, nu avea pe nimeni să o ajute. Mallory puse mâna pe telefonul din salon şi sună la cantină.
- Stella, sunt Mallory. Am nevoie de o cină completă trimisă pe tavă în salonul trei.
- Sigur că da, scumpete. Sunt şanse să mai treacă pe la mine iubitul tău atât de plăcut privirii?
-Azi nu, zise Mallory frecţionându-şi ochiul care încă i se zbătea.
Când sosi tava, se aplecă asupra pacientei ţâfnoase:
- Mâncaţi.
Doamna Burland încercă să împingă tava deoparte, însă Mallory i-o luă înainte şi o ţinu nemişcată:
- O, în nici un caz. N-o să vă permit să vă daţi în petic şi să o răsturnaţi, nu şi de data asta.
Ochii femeii se învăpăiară de mânie. Era un semn bun, căci demonstra că se simţea mai bine. Mallory se aplecă până ajunse aproape şi rosti ferm:
- Eu sunt mai puternică şi mai rea, iar eu am mân-cat azi.
- Ei bine, asta e evident. Hm, făcu doamna Burland adulmecând sucul de pe tavă.
- E de mere.

-Am şi eu ochi în cap, nu-i aşa? Doamna Burland sorbi sucul, şi peste nici un minut culoarea îi urcă în obraji. In trecut nu erai atât de rea.
- E o abilitate recent dobândită, spuse Mallory.
- Sunt gata să merg acasă acum.
- Nu puteţi merge acasă până nu vă văd mâncând.

-Asta e o chestie pe care ai inventat-o tu. Mâncarea
deja cantină nu e bună nici pentru un câine.
In această privinţă avea dreptate. Chiar şi Mallory, care ar fi mâncat aproape orice, evita cu grijă cantina, deşi nu i-ar fi spus acest lucru niciodată bucătăresei.

-în regulă. Se duse în bucătăria personalului şi îşi scoase din frigider A propriul prânz, pe care i-l aduse doamnei Burland. încercaţi sendvişul meu. Carne de curcan şi caşcaval cu spanac. Pe care îl adăugase doar pentru că mama ei o tot întreba dacă mânca suficiente legume. Are şi puţin muştar şi probabil prea multă maioneză, dar colesterolul e cea mai mică dintre proble-mele dumneavoastră.
îi mai puse pe tavă şi o pungă mică de morcovi şi un măr.
Precaută, doamna Burland muşcă din sendviş.
- Oribil, pufni ea, dar mai luă o muşcătură.

Apoi încă una, până nu mai rămaseră decât câteva firimituri.
- Şi morcovii, şi mărul, o îndemnă Mallory.
- Sunt la fel de îngrozitoare ca sendvişul?

-Sunt la fel de îngrozitoare ca atitudinea dumnea-voastră mizerabilă. Şi am să vă spun asta de pe acum. O să mâncaţi tot chiar şi dacă trebuie să vă îndes eu cu forţa mâncarea pe gât.
- Mallory, şopti o voce uluită din pragul uşii.

]ane. Perfect. Mallory se întoarse să-şi înfrunte şefa, dar nu înainte de a vedea o scânteiere de triumf şi bucu-rie răutăcioasă în ochii doamnei Burland.
-Vino un moment, spuse Jane cu o expresie încordată.
- Desigur.

Mallory împunse aerul cu degetul în direcţia morco-vilor şi a mărului. Doamna Burland luă sfioasă fructul.
Pe coridor, Jane o duse doar atât de departe cât să nu poată fi auzite de pacientă.
- E o tactică nouă?
- Da, răspunse Mallory senină. A terminat tot?

Jane aruncă o privire în salon peste umărul lui

Mallory.
- Până la ultima îmbucătură. Cum ai reuşit?
- Fiind o scorpie şi mai mare decât ea.
- Te-ai descurcat excelent.

Până ajunse să urce în maşină pentru a se întoarce acasă, Mallory era deja lihnită de foame şi extenuată. Rezolvă prima problemă mâncând câteva dintre

fursecurile lui Jodi, apoi îşi scoase telefonul şi aruncă o privire rapidă pentru a vedea dacă nu cumva primise vreun mesaj. Atunci îşi dădu seama că avea la ea tele-fonul lui Ty. Ezită şi studie restul fursecurilor cu fulgi de ciocolată şi nucă, după care porni motorul. Peste un sfert de oră oprea pe aleea din faţa casei lui Ty.

Uşa garajului era deschisă, iar tipul era lăţit pe spate sub maşina lui. Un picior lung ieşea complet întins, iar celălalt era îndoit. Tricoul negru i se ridicase de pe şol-duri, sau poate blugii îi coborâseră indecent de mult. Oricum ar fi fost, fâşia de abdomen pătrăţos astfel dez-golită îi lăsă gura apă. îşi spuse că ar fi putut să stea acolo şi să-l privească astfel toată ziua, dar, în cazul în care el ar fi vrut s-o privească la rândul lui, ştia că nu arăta prea bine după o zi atât de grea de muncă.

Nu că ar fi părut să conteze, căci atracţia pe care o simţea Ty faţă de ea era bazată pe ceva intangibil. Ştia că ar fi putut să reflecteze un milion de ani şi tot să nu priceapă cum de Ty părea să o dorească indiferent ce ar fi făcut şi oricum ar fi arătat.

Sentimentul era reciproc.

capitolul 16

Mănânci ciocolată şi câştigi.

Ty se ridică în capul oaselor pe căruciorul de inter-venţie şi o privi pe Mallory. Avea în mâini o farfurie de fursecuri care, spera pe tot ce avea mai sfânt, erau pentru el. Presupunea că descoperise deja încurcătura cu telefoanele şi nu ştia la ce stare de spirit să se aştepte din partea ei.

Ultima dată când o văzuse era culcată cu faţa în jos pe patul lui, complet vlăguită şi atât de satisfăcută, încât se cufundase într-o amorţeală fericită. îi îndepărtase tandru o şuviţă de păr umed de pe faţă, iar ea zâmbise în somn. Inima lui se strânsese la vederea acelui zâmbet, singurul lui gând fiind: „O, Dumnezeule, am dat de naiba!" Fusese sfâşiat între nevoia de a o trage la pieptul lui

şi claustrofobia care îşi înfipsese ghearele în el, sufocân- du-l. Exact când hotărâse să se retragă, Mallory se trezise si se îmbrăcase pentru a pleca. Probabil acela fusese momentul când luase telefo-nul greşit. Ty o urmărise până acasă pentru a se asigura că ajungea cu bine, apoi se întorsese, şi se trântise în pat, aşteptându-se să adoarmă pe loc. In schimb, îi simţise lipsa. Fără îndoială, îşi pierdea minţile, în tot cazul, nu se aşteptase să o vadă zâmbind atât de uşurată la vederea lui. Părea foarte plăcut surprinsă să constate că Ty nu plecase din oraş. Ca să fie sincer, şi el era surprins.
Mallory purta o ţinută de serviciu mov-deschis şi pantofi Nike albi. Din buzunarul de la şold îi ieşeau două pixuri, unul roşu şi unul negru, din care cursese cerneală pe uniformă. Observând privirea lui Ty, se apucă să frece disperată petele.
- Sunt în ultimul hal. Nu mă întreba.
-Nu eşti în ultimul hal. Alea sunt fursecuri?
- Da. Şi a trebuit să mă lupt cu restul personalului ca
să le păstrez pentru tine. ..
- Bătaie între fete? întrebă el plin de speranţă. Ai fumat momentul?
- Ce mascul tipic eşti!
Se apropie şi, lăsându-se pe vine lângă el, îi întinse farfuria. Ty luă o îmbucătură zdravănă din fursec şi gemu profund apreciativ.
-Ai donat zece mii de dolari pentru Clinica de Ser-vicii Medicale?
„M-a prins", se gândi el. Sperase că nu avea să afle, dar fusese o speranţă deşartă într-un orăşel precum Lucky Harbor. Fără grabă, mâncă şi un al doilea fursec, apoi se întinse după al treilea.
Ea îi luă farfuria de sub nas.
- Ai făcut-o? insistă ea.
-Ce răspuns o să-mi asigure restul fursecurilor? vru el să ştie.
- O, Ty. De ce? Ai mai donat şi înainte.
- Clinica avea nevoie de banii ăia.

- Dar e o sumă atât de mare!
-Dacă îţi pui problema dacă mio permit, răspunsul e da. Cum ea se holba neîncrezătoare, adăugă ridicând din umeri: Locul meu de muncă e bine plătit. Foarte bine plătit.
Mallory expiră cu putere. Era deja ghemuită lângă el, prin urmare nu-i veni greu să se aplece şi să-l sărute pe obraz.
- Mulţumesc.
Dădu să-l sărute şi pe celălalt obraz, dar Ty întoarse capul şi îi prinse gura sub a lui.

-Cu plăcere, spuse el peste câteva clipe, surprins s-o vadă aşezându'Se pe scăunelul de la bancul lui de lucru.
- Nu vreau să te reţin de la ceea ce făceai. Am să te privesc.
El arcui o sprânceană, simţindu-se amuzat pentru prima dată în ziua respectivă.
-Vrei să mă întorc sub maşină?
- Pur şi simplu nu vreau să pierzi timpul din cauza mea.
-A, da?
- Absolut.
Făcându-i pe plac, Ty se întinse din nou pe căruciorul de intervenţie şi îşi ridică mâinile deasupra capului ca să ajungă la marginea maşinii.
Mallory îşi muşcă mărunt buza de jos. O excita să-l privească muncind.
Revelaţia nu ar fi trebuit să-l surprindă - ea îl excita prin simplul fapt că respira -, dar tot nu-şi putu stăpâni un chicot.
- De unde ai ştiut? bombăni ea, roşie la faţă.
-Ţi s-au întărit sfârcurile.
Mallory scoase un sunet gutural şi îşi acoperi sânii, făcându-l să râdă de-a binelea.
- E din cauza blugilor tăi. Sunt decoloraţi în dreptul, ăăă... punctelor de presiune. Flutură un deget în direcţia şliţului lui. Şi tricoul îţi vine mulat pe bicepşi şi umeri. Iar când eşti întins pe spate sub maşină, dai impresia că ştii ce faci.
- Asta pentru că într-adevăr ştiu.

-E vorba de toată treaba, la pachet, îşi încheie ea ex-plicaţia destul de confuză. - - * ** Aa
-Dacă te ajută cu ceva, treaba mea e incantata ae
treaba ta, rânji Ty. Al naibii de tare.
- Lucrează! îi porunci ea, închizând ochii. , Ascultător, se întoarse sub maşină. O auzi ridicatv du-se în picioare şi apropiindu-se să arunce o privire sub capota deschisă.
-Cât de des ai de strâns piuliţe în munca pe care o făcP
Era transparentă ca sticla. Ty ştia că îi ceruse să se întoarcă sub maşină în speranţa că aşa îl putea trage de limbă mai uşor. Dar era atât de drăgălaşă cum tot încerca să-l păcălească, încât îi oferi ceea ce îşi dorea.
-Odată am furat un tanc scurtcircuitând contactul. Cu echipa mea. Ne trebuia ca să neutralizăm o trupă de
insurgenţi rebeli. ... ,,
- Ai avut o viaţă foarte diferită de a mea, şopti Mallo-

ry lăsându-se pe vine lângă el. . .
Mâna ei se aşeză pe coapsa care fusese raniţa, ly îşi recăpătase abia recent capacitatea senzorială, dar acum nu-i venea deloc greu să simtă. Avea ţmpresia ca degetele ei comunicau direct cu bărbăţia lui, care se trezi imediat la viaţă.
-Ne-am încurcat telefoanele, spuse ea.
Era ceva nou în tonul ei acum, ceva ce îl făcu sa lase
jos cheia şi să iasă de sub maşină. ...
Ca de obicei, Mallory nu îi putea ascunde nimic, insă de data asta şi-ar fi dorit să nu-i mai poată citi toate
"âll E vreo problemă? întrebă el după ce făcură schimb de telefoane.
- Ţe-a sunat o femeie, Frances. Vrea să o suni înapoi.
- întotdeauna vrea să o sun înapoi.
Mallory coborî ochii în pământ, apoi 11 ridică din nou spre el.
- Ai o relaţie cu ea? _
-Nu prea sunt genul care să aibă relaţii.
- Ştii la ce mă refer. .
Da, ştia. Şi nu voia să discute subiectul.

- Sigur, se grăbi ea să adauge. Am stabilit că povestea asta dintre noi doi e ceva... fără obligaţii.
Lui Ty nu-i plăcea direcţia în care se îndrepta conversaţia.
- O simplă aventură, continuă ea. Corect? Nu o rela-ţie. Se ridică şi îi întoarse spatele. Dar mă gândeam că poate ultima parte nu e adevărată. Adică nu am spus niciodată efectiv că nu este o relaţie.
-Am s-o spun eu, interveni Ty. Nu e o relaţie.
Mallory se răsuci încet şi se uită la el cu ochii aceia cărora nu reuşise niciodată să le reziste.
- De ce? De ce nu putem fi împreună, dacă ne-o do-rim amândoi?
Ty simţi un junghi de durere direct în măruntaie. Supravieţuise antrenamentelor SEAL. Supravieţuise prăbuşirii unui avion, spre deosebire de tot restul echi-pei lui. Dar nu ştia cum să procedeze în clipa aceea. In cele din urmă, rosti pe un ton foarte serios:
- Sunt unele lucruri pe care nu pot să ţi le spun. Nici dacă aş vrea nu aş putea.
- Deci motivul pentru care nu putem fi un cuplu e secret de stat? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Chiar aşa, Ty?
Ei, drace. Chiar că fusese un pretext jalnic. N-avea decât să-l pună în seama panicii care i se instalase în golul din stomac. Indiferent ce făcea în

momentul acela, trebuia să o convingă de un lucru: distanţarea era în beneficiul amândurora. Doar că Mallory Quinn se dovedea incapabilă să păstreze distanţa atunci când era vorba de inima ei.
-Nu te îndrăgosti de mine, Mallory. Nu ar fi bine pentru nici unul din noi. Suntem prea diferiţi. Ai spus-o chiar tu.
Ea inspiră şuierat, ca şi cum ar fi plesnit-o.
- Şi ce, tu şi Frances sunteţi la fel? Compatibili?
- Din păcate, da.
- Dacă te culci cu ea, atunci cum se face că nu se de-plasează până aici să discute cu tine? De ce tot ţipă că nu o suni înapoi? se răsti Mallory cu mâinile în şolduri.
- Frances nu ţipă.

- Atunci sugerează emfatic. După o clipă de gândire, Mallory decise: Nu te culci cu ea.
îl prinsese.
- Nu mă culc cu ea. Cât despre furia ei, are mai multe motive. Printre ele şi faptul că nu am mai văzut-o de şase luni.
Ea se holbă la el, apoi îi întoarse din nou spatele. Ty se ridică în picioare şi o ocoli ca să ajungă în faţa ei.
-Spune-mi şi restul, îi ceru. Hai să terminăm cu asta.
Buzele ei se schimonosiră într-un zâmbet amar.
- Din câte văd, nu cunoşti stilul familiei Quinn. De furie trebuie să te agăţi mult şi bine, să nu-i dai drumul cu nici un chip.
- Când te agăţi de furie, singurul pe care îl torturezi eşti tu însăţi, remarcă el. Dacă eşti furioasă pe mine, descarcă-te pe mine.
-întotdeauna eşti atât de logic? Of, nu contează. Nu-mi răspunde la asta. Ridicând privirea spre el, cu bărbia sus, îl informă: Ţi-am spionat telefonuî.
-Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea noii Mallory, cea care gustă frenetic din plăcerile interzise.
- M-am gândit să nu-ţi spun, dar păstrarea secretelor nu se numără printre talentele mele speciale.
-Tu ai alte talente speciale, spuse el făcând-o să râdă.
-Fir-ar să fie, bombăni ea. Nu vreau să fiu veselă în momentul ăsta.
-Să-ţi mai las ceva timp să fii furioasă pe mine? se interesă Ty prinzând-o de ceafă şi trăgând-o spre el.
-Da.
-Anunţă-mă când ai terminat.

Ştia că nu avea nici un drept să o atingă, dar o făcu, iar când îşi puse gura peste a ei îi recunoscu gustul, ca şi cum ar fi fost creată doar pentru el. în acea clipă îşi dădu seama că era în bucluc mult mai adânc decât îşi imaginase vreodată.
Brusc, ea se desprinse din îmbrăţişare şi scutură din cap.
-Ty... nu pot.

-Nu poţi să mă săruţi şi să fii furioasă pe mine în acelaşi timp?
- O, ba da. Ceea ce nu pot să fac e asta. Nu pot să fac asta pretinzând în continuare că nu e... real.
- Dar e real.
- Da, însă pentru tine faptul că ejeal înseamnă că ţi se scoală. Pentru mine, înseamnă... îşi frecţionă pieptul ca şi cum ar fi durut-o şi închise ochit. Nu contează. Se dădu un pas în spate, apoi încă unul. îmi pare rău, este doar vina mea. Nu ar fi trebuit să...
- Mallory!
- Nu, e în regulă. Pe cuvânt. Dar am să plec acum.
Ty o privi urcând în maşină şi părăsind aleea. Da, îşi spuse, era timpul să se întoarcă la muncă.
Mallory parcă în spatele camionetei lui Joe pe aleea casei Ellei. Familia Quinn lua cina împreună.
Trecuse o zi întreagă de când îl lăsase pe Ty în garajul lui, sexy şi murdar şi părând uşor nedumerit, ca şi cum ar fi pierdut exemplarul lui din regulamentul micului lor joc.
Deşi ea era cea care dăduse startul acelui joc, acum nu mai voia să-l joace. Undeva pe parcurs, inima o trădase. N-avea decât să cedeze iluziei şi se prefacă în continuare că era o fată rea. Adevărul enervant era că avea nevoie de mai mult decât doar sex. Pe deasupra, nu putea să nege că îi era deja dor de Ty.
în bucătărie, mama ei scotea din cuptor o friptură de pui. Arăta perfect. Mallory, care habar nu avea să gătească, adulmecă apreciativ aerul.
- Ai adus desertul? o întrebă Ella. Tortul ăla pe care l-ai adus pentru ziua lui Joe a fost fantastic. Habar nu aveam că eşti atât de talentată. Spune-mi că ai mai făcut unul.
Mallory îi întinse o tavă de brioşe pe care le luase de la pensiune în dimineaţa aceea. Tara îi promisese că erau bune de să te lingi pe degete. Mallory ştia că era adevărat, pentru că deja devorase două pe drum.
-O femeie capabilă să facă prăjituri atât de bune ar trebui să aibă copii. Nu m-ar deranja nişte nepoţi.

- Mamă!
- Ziceam şi eu.
- Ei bine, nu mai zice.
Joe intră şi îi ciufuli părul surorii sale.
- Hei, crezi că ai putea s-o convingi pe asistenta aia nouă şi drăguţă să iasă cu mine?
-Nu, Camilla e prea bună pentru tine. Şi de unde o cunoşti?
- Lucrez cu fratele ei la atelierul de sudură. La adus prânzul.
- Stai departe de Camilla, îi ceru Mallory.
Ella îi împingea pe toţi spre masă.
-joe, lasă-ţi telefonul deoparte. O, Mal, era să uit. Tammy mi-a cerut să te întreb dacă ai fi dispusă să faci schimb de tură cu Alyssa weekendul ăsta, ca ea şi Tammy să poată ieşi ca între fete.
-Nu pot, zise Mallory înşfăcând două chifle.
Ella îi luă o chiflă înapoi.
- Ai să te urăşti mâine-dimineaţă. Şi de ce nu poţi să faci schimb de tură?
-Weekendul ăsta lucrez la Clinică.
- Ambele zile?
-Nu, dar am nevoie de o zi liberă.
-Tu nu refuzi niciodată, se miră Ella. Eşti întotdeau-na bună şi ajuţi pe toată lumea.
Of, cât detesta să audă acest adjectiv cu referire la ea. „Bună“!
joe îi rânji şi luă două chifle fără comentarii din partea Ellei, ticălos slab ca un ţâr ce era.
- Nu cred că lui Mallory îi place să fie numită „bună , mamă.
- Bineînţeles că da. De ce nu i-ar plăcea?
Chiar aşa. De ce nu i-ar fi plăcut?
Se retrase imediat după finalul cinei. Familia ei era... ei bine, familia ei. îi iubea, dar ei habar nu aveau cât de mult îşi dorea să aibă parte de aprecierea lor, să fie văzută aşa cum era în realitate.
Ty o vedea aşa cum era în realitate. Mare păcat că nu o vedea ca pe o persoană pe care să şi-o dorească în viaţa lui.

Era deja la jumătatea drumului spre casă când îi sună telefonul. Trase pe dreapta şi răspunse apelului lui Amy.
- Te-ai uitat recent pe Facebook?
-Ce mai e acum? întrebă Mallory cu inima cât un purice.

- Cineva a surprins o poză cu tine şi cu Ty în ceva ce pare a fi parcarea spitalului. El era... sub capota ta.
-Spune-mi că vorbeşti la propriu. Şi că nu e un fel de eufemism.
- Poza e fierbinte, Mal. Nimeni nu poate nega că arătaţi bine împreună.
- Nu suntem împreună. Şi ce naiba facem în poza aia?
-Vă sărutaţi. Iar el e cu o mână pe fundul tău. I-au schimbat porecla din Misteriosul Tip Drăguţ în Tipul cu Mâini Abile.
- O, Doamne!
-Şi, Mal?
-Da?
- Cred că eşti gata de-acum să dai tu însăţi lecţii de Fată Rea. In timp ce Mallory îşi izbea disperată capul de volan, Amy adăugă: O, şi mâine avem o întrunire a Dependentelor de Ciocolată. Primesc un tort de la Tara. Este rezervat pentru tine, pentru Crace şi pentru mine. Tu ai o poveste de spus.
- La fel şi tu. Vreau să aflu mai multe despre treaba asta cu Matt...
- Nu e o „treabă*1.
-Amy...

Trase pe dreapta, coborî geamul şi îl privi posomo-râtă pe şeriful Sawyer Thompson, care se apropia agale de portiera ei. Ea şi Sawyer fuseseră colegi de liceu, deşi el era cu câţiva ani mai mare. Ea îi scrisese eseurile la engleză, iar el o ajutase la matematică şi ştiinţe. Mai târ-ziu îl peticise în repetate rânduri când, în tinereţea lui sălbatică, ajunsese pe lista răniţilor.
în cele din urmă Sawyer se liniştise şi devenise şerif, oricât ar fi fost de surprinzător, iar acum era ferm înfipt de partea legii. Altă dată, faptul de a fi trasă pe dreapta de şeriful cel mare, rău şi sexy ar fi putut să-i înveselească toată ziua. Dar acum nu era cazul.
- Ce-i? întrebă ea ţâfnoasă. Nu ai nici un răufăcător de prins? Trebuie neapărat să opreşti oameni care doar încearcă să ajungă acasă?
- Scuteşte-mă, Mal. Mergeai cu nouăzeci la oră intr-o zonă unde limita e de şaizeci. Te-am avertizat cu sirena de două ori, şi nici măcar nu m-ai observat. Ce naiba e în neregulă cu tine?
Pe toţi dracii! Se lăsă să cadă vlăguită pe banchetă.
-Nimic. Când şeriful se sprijini de maşina ei, apa-rent bucuros să ia o pauză, îl întrebă înţelegătoare: Ai avut o zi grea?
- Da. îi aruncă o privire piezişă. Dar în mod evident nu la fel de grea ca a ta.
- Sunt bine.

- Chiar aşa?
Sawyer îşi scoase iPhone-ul, îşi plimbă degetul pe ecran până ajunse la o pagină anume, apoi îl întoarse spre ea.
Facebook. Exista intr-adevăr o poză, exact cum îi spusese şi Amy. Era mică şi neclară, dar o înfăţişa pe ea. în braţele lui Ty. Cu mâna lui pe fundul ei. Ea avea un zâmbet năuc, visător. Nu şi Ty. O fixa cu o privire lacomă, posesivă, care o făcu să se excite fără voia ei. Senzaţia fu rapid urmată de un val de mânie.
- Glumeşti? Când Sawyer îşi vârî telefonul în buzu-nar fără să scoată o vorbă, Mallory se răsti: Asta e o încălcare a intimităţii! Arestează pe cineva!
- Te aflai într-un loc public.

- Nu ştiam că cineva face poze!
-Evident, spuse şeriful tărăgănat, sprijinindu-se de maşina ei ca şi cum ar fi avut toată ziua la dispoziţie.
-O să snopesc pe cineva în bătaie.
Sprâncenele lui se ridicară fulgerător la aceste cuvinte.
-Tu nu eşti genul care snopeşte oameni în bătaie, Mal. Tu salvezi oameni.
- M-am săturat de asta! Dă-mi naibii amenda de vi-teză şi dă-te la o parte din calea mea înainte să te calc pe picior.
-Ameninţi cumva un om al legii? o întrebă el rânjind.
-Amenda, Sawyer.
- N-am de gând să îţi dau amendă, Mallory.
-A, nu?
- Pe toţi dracii, nu. Dacă ţi-aş da amendă acum, aş fi jupuit de viu de... ei bine, de toată lumea.
-Asta nu te-a mai deranjat niciodată până acum. Dacă nu ar fi fost atât de furioasă, poate că ar fi văzut umorul situaţiei. Aşa însă, continuă pe un ton arţăgos: Este din cauza lui Chloe. Faptul că ai o iubită te-a înmuiat.
-Sunt tentat să-ţi dau amendă doar pentru că ai spus asta, replică şeriful încruntându-se demonstrativ. Bucuros că Mallory reuşise să zâmbească, îi zâmbi şi el şi se aplecă pe geam s-o tragă de o şuviţă de păr. Vrei un sfat?
- Vreau să te calc pe picior.
-N-o să mă calci, pentru că atunci ar trebui să-mi acorzi primul ajutor şi nu ai chef. In clipa următoare însă, Sawyer avu prilejul să demonstreze că nu era doar frumos, ci şi inteligent. încetineşte, o avertiză el trăgând-o din nou de păr. în toate privinţele.
- Ce înseamnă asta?

- însemnă că nu vreau să te văd suferind.
Ei bine, era mult prea târziu pentru aşa ceva, nu-i aşa? Deja suferea, şi încă din plin.
Semnaliză cuminte şi intră în trafic. Se strădui să nu accelereze prea mult, chiar dacă telefonul îi suna din două în două secunde. Ignorând toate apelurile, parcă

pe alee, udă florile doamnei Tyler, udă florile bunicii ei şi îi dădu de mâncare lui Dulceaţă.
Unele năravuri nu-şi găseau leac, se gândi ea când, aplecându-se să scarpine pisica în spatele urechilor, fu muşcată drept recompensă. Se trânti pe şezlongul din curtea din spate, activă difuzorul telefonului şi îşi accesă în sfârşit mesajele, mijind ochii ca şi cum astfel i-ar fi fost mai uşor să le asimileze conţinutul.
- Mallory, spuse Jane pe Tonul ei Iritat. Sună-mă.
„Nu, mersi.u Era evident că şefa ei văzuse fotografia.
La'fel de evident, crezuse că Mallory îi ignorase sfatul. Ar fi trebuit s-o sune şi să o informeze că fotografia fuse- se făcută înainte de „discuţia11 lor şi că, oricum, nu mai ieşea cu Ty. Dar, sătulă să mai împace pe toată lumea, apăsă butonul de ştergere.
- Uau, Mal, exclamă Tammy în următorul mesaj. Da ştiu că te-ai făcut rea de tot în ultima vreme. Dacă te duci la Vegas, ai grijă să cumperi pachetul de nuntă fără poze. Nici nu mai ai nevoie de fotografii, asta e perfectă.
îl şterse.
Al treilea mesaj:
-Mallory, sunt Deena de la magazinul alimentar. Ascultă, eu joc Bunko cu un grup în fiecare seară de miercuri, iar săptămâna asta am tras la sorţi cine să-şi încerce norocul cu Tipul Drăguţ. Eu am câştigat, aşa că va trebui să faci paşi. E al meu.
„Al tău să fie, Deena."
îl şterse.
Dulceaţă îşi lipi capul de gamba stăpânei sale. Nu era un semn de afecţiune, ci o cerere imperativă de hrană.
- Habar nu ai cât de bine îţi merge, mâţă, oftă Mal-lory. Nu ai nimic altceva de făcut decât să dormi, nici nu ştiu, optsprezece ore pe zi? Nu face nimeni presiuni asupra ta, nu are nimeni aşteptări. Nu există nici un Misterios Tip Drăguţ care să te zăpăcească de cap dan- du-ti semnale contradictorii.

Doar că semnalele contradictorii preveniseră toate de la ea. El fusese sincer de la bun început. Ei bine, dacă nu tocmai sincer, cel puţin fusese franc.

„Nu te îndrăgosti de mine, Mallory. Nu ar fi bine pentru nici unul din noi.“
Corect. Avea să se ţină fermă pe poziţii şi să nu se îndrăgostească.
Doar că... Doar că deja o făcuse.

capitolul 17

Care e sensul vieţii? Toate dovezile până în momentul actual indică ciocolata.

După o noapte de insomnie, Mallory lucră din greu la spital, apoi, în drum spre casă, făcu un ocol pentru a trece pe la casa doamnei Burland. In ajun, Clinica de Servicii Medicale găzduise un seminar pe tema stilului de viaţă sănătos, susţinut de Cece Martin, nutriţionista locală, iar doamna Burland promisese să vină. Mallory aruncase o privire peste lista celor prezenţi, însă Doam-na B. nu îşi făcuse apariţia.

Curtea arăta neîngrijită, la fel şi casa. Având o presimţire neplăcută, Mallory coborî din maşină, luă plasa de alimente pe care le cumpărase şi bătu la uşa din faţă.

Nu îi răspunse nimeni, aşa că bătu din nou, cu ace-laşi rezultat. încercă clanţa, iar uşa se deschise.

- Doamnă Burland? Sunt eu, Mallory Quinn.
- Pleacă.

Vocea i se păru slăbită şi fragilă, şi cumva arogantă în acelaşi timp.

Ignorând ordinul, Mallory intră în casa cufundată în întuneric şi aprinse o lumină.

Doamna Burland zăcea pe parchetul uzat, la baza scării.

Mallory lăsă să cadă tot ce avea în mâini şi se duse în fugă la ea, apoi îşi puse două degete pe artera carotidă a Doamnei B. pentru a-i verifica pulsul. Din fericire, era puternic.

- V-a apucat ameţeala şi aţi căzut pe scări?
- Nu, îmi place să trag câte un pui de somn aici, se răţoi Doamna B. Ţi-am zis să pleci. N-ai ce să cauţi aici.

în regulă, simpatica şi mereu binedispusa doamnă se descurca fără probleme să vorbească şi nu manifesta semne vizibile de dezorientare. Fusese deci sincopa ei vasovagală. Mallory îşi trecu o mână peste braţele şi pi-cioarele femeii şi nu găsi nici un indiciu de fractură.

- Puteţi sta în picioare?

-Sigur. Doar că azi am preferat covorul, bombăni Doamna B. Ce naiba cauţi aici? Nu te saturi niciodată să salvezi oameni? De ce o faci?
- Ei bine, în acest caz o fac de dragul spiritului dum-neavoastră fermecător. Puteţi să vă ridicaţi în capul oaselor?
Doamna Burland o plesni peste mâini, dar nu se mişcă.
Ei bine, acesta era răspunsul la întrebare. Mallory se aşeză pe parchet lângă ea şi scotoci prin plasa de alimente pe care o adusese.
- De ce aveţi poftă azi? Am supă, un sendviş, sau...
- Doar pleacă odată! Sunt bătrână. Sunt singură. Am să mor din clipă în clipă. Lasă-mă odată.
- Nu sunteţi bătrână. Sunteţi doar răutăcioasă. Şi ţin să vă informez că de asta sunteţi singură. Aţi putea avea prieteni dacă aţi înceta să vă mai răţoiţi la toată lumea. Luciile v-ar include imediat în grupul ei dacă aţi fi doar o idee mai blândă. Ea adoră sarcasmul.
- Sunt singură.
- Ei, hai. Sunt chiar aici! Nu sunteţi singură. Mă aveţi pe mine.
Scoase o cutiuţă de suc de mere şi i-o întinse. E favoritul dumneavoastră.
-Numi-esete.
- Atunci ce-aţi zice de nişte supă de pui?
Doamna Burland dădu un nou semn de viaţă când
în ochii ei se aprinse o scânteie palidă.
- E din conservă?
-Nu. Mi-am petrecut toată ziua gătind-o personal. După ce am crescut găinile şi am cultivat morcovii şi ţelina în grădina mea.
- Eu nu mănânc supă din conservă, bombăni doam-na Burland trăgându-şi nasul.
- în regulă.

Mallory scoase o pungă de prune uscate, iar bătrâna o înşfăcă şi o deschise cu degete tremurânde. Observând zâmbetul asistentei, mormăi:
-Te bucuri de nefericirea mea?
- Ştiam că o să vă nimeresc cu prunele uscate.
După câteva minute, cu glicemia revenită la cote nor-
male, Doamna B. o privi mânioasă.
- M-aş fi descurcat foarte bine şi fără tine.
- Sigur. V-aţi descurca şi mai bine dacă aţi avea grijă de dumneavoastră.
- Cum ai putea tu să ştii? Nici tu nu ai grijă de tine.
- Ce înseamnă asta?

-Intr-un pod? Doamna Burland pufni în râs văzând expresia şocată a lui Mallory. Da, am auzit despre micul tău interludiu. Cineva l-a surprins pe domnul Garrison al tău coborând înapoi la licitaţie. Peste câteva minute l-ai urmat şi tu, cu un aer ciufulit foarte grăitor. Fie te pregăteai pentru o probă de lupte libere, fie tocmai te bucuraseşi de o tăvăleală. Să nu crezi că, din cauza vârstei, am uitat de chestiile astea. Ţin minte cum e cu hormonii.
„O, Dumnezeule!11 se jelui Mallory în sinea ei.
- Şi ce fel de femeie are o relaţie cu un bărbat care o duce în pod? vru Doamna B. să ştie.
Una cu sângele fierbinte. Ty Garrison era extrem de potent, iar Mallory ar fi vrut s-o vadă pe sfânta care şi-ar fi refuzat un orgasm oferit de el. Deja îi lipsea dureros de mult. Spera că şi el îi simţea lipsa şi că nu intenţiona să umple acel gol cu... Frances, de pildă.
- La drept vorbind, spuse ea, nu e atât pod, cât mai degrabă un spaţiu de depozitare. Şi nu avem o relaţie.
- Deci te laşi mulsă pe gratis?
- In primul rând, nu sunt o vacă. Şi în al doilea rând, nu discutăm despre asta.
- încerci să-l salvezi, nu-i aşa? Aşa cum încerci să salvezi pe toată lumea? Cu siguranţă până şi tu îţi dai seama că un bărbat ca el nu e interesat de o asistentă medicală dintr-un orăşel mărunt, nu pe termen lung.

Replica acidă o atinse intr-un puneţi sensibil, pentru că întâmplarea făcea să fie adevărată. Insă Mallory nu încerca să-l salveze pe Ty.
Totuşi, nu ar fi deranjat-o să-l păstreze...
- Aveţi grijă, spuse ea blând. Altfel plec şi iau prunele cu mine.
- Hm.
Rămaseră aşezate pe podea câtă vreme Mallory verifică din nou semnele vitale ale doamnei Burland. Constatând că se îmbunătăţiseră semnificativ, ridică privirea, moment în care îi veni să ţipe de groază.
în pragul uşii stătea Jack Nicholson din Strălucire.
Sau domnul Wykowski.
- Louisa, spuse el privind-o îngrijorat pe Doamna B. Eşti bine?
în clipa aceea se întâmplă ceva absolut bizar. Chiar în faţa ochilor lui Mallory, doamna Burland se trans-formă. Se înmuie. Zâmbi. Sau cel puţin astfel se putea interpreta rânjetul prin care îşi dezgolise dinţii.
- Fireşte. Sunt bine.
- Mincinoaso, o certă domnul Wykowski, lăsându-se pe vine lângă ea. Te-a apucat iar ameţeala?

-Sigur că nu.

- Louisa.

- Poate, puţin, murmură doamna Burland ferindu-şi privirea. însă doar pentru o clipă.

- Drăguţ din partea ta că ai trecut pe aici, i se adresă domnul Wykowski lui Mallory. Nu e genul care să accepte cu dragă inimă o mână de ajutor. încă nu s-a prins că aici, în Lucky Harbor, avem grijă unii de alţii.

Mallory îi zâmbi, ştiind că nu avea să-i mai fie niciodată teamă de el.

- Mă bucur să ştiu că nu e singură.

îi aruncă doamnei Burland o privire prelungă.

Bătrâna îşi dădu ochii peste cap, dar, în mod surprinzător, de pe buze nu îi zbură nici o replică acidă.

Se auziră paşi pe veranda din faţă, iar în prag apăru un alt vecin. Luciile. Azi purta un trening verde fosforescent, care nu arăta tocmai grozav pe un corp asupra căruia gravitaţia îşi spusese destul de tare cuvântul.

Buzele ridate îi erau rujate cu roz, iar tenişii din picioare erau negru cu galben. Ai fi avut nevoie de ochelari de soare ca să te uiţi la ea.

-Aici erai, Teddy, spuse Luciile, zâmbindu-i dom-nului Wykowski. Eşti pregătit pentru plimbarea prin cartier?

- E în vizită la mine, o informă doamna Burland pe un ton sever.

- Tie nici măcar nu-ţi plac vizitatorii, zise Luciile pu- nându-şi mâinile pe şolduri.

- Ieşi din casa mea.

-Alungă-mă dacă poţi. Când doamna Burland îşi îngustă ameninţător ochii, Luciile îi întinse mâna: Ai nevoie de ajutor ca să te ridici mai întâi?

Doamna Burland se chinui să se ridice singură. Când reuşi, o fixă pe Luciile cu o privire triumfătoare.

-Aş putea să ţi-o iau înainte la tura prin cartier dacă aş vrea.

-A, da? Dovedeşte-mi-o.

- Am s-o fac.

Flancată de domnul Wykowski şi Luciile, care o ţi-neau fiecare de câte un braţ, doamna Burland porni cu un aer demn spre uşă.

Mallory se duse acasă. Parcă, udă florile doamnei Tyler, florile bunicii ei, apoi descuie uşa de la intrare. Aruncă o privire spre măsuţa cu oglindă din hol - aşa cum făcea de fiecare dată de când Ty îi oferise o utilizare inedită - şi oftă. Dacă nu se întrezărea nici o perspectivă de sex sălbatic, arzător de multe calorii, trebuia să se resemneze şi să facă sport, ţinând cont de cantitatea de ciocolată pe care urma s-o consume cu fetele.

- Miau.
- Te-am auzit.
Ii dădu de mâncare lui Dulceaţă, apoi se schimbă şi se duse să alerge pe chei.
Jumătatea de kilometru până la capătul debarcaderului aproape o ucise, aşa că se întoarse la pas, ţinându-se de coaste în locul unde simţea o înţepătură.
Când ajunse la standul de îngheţată, încetini şi mai mult. Lance

nu lucra în ziua aceea, dar fratele lui mai mare, Tucker, era acolo.
-Bună, păpuşă! Am o îngheţată dublă de ciocolată cu numele tău pe ea. La propriu. Tocmai am creat o nouă listă de specialităţi. Numărul unu este Fata Cu- minte Devenită Rea. Când ea îi aruncă o privire asasină, Tucker izbucni în râs. Haide, e amuzant.
„Poate pentru oricine altcineva în afară de mine.“
- Vrei una?
„Mai mult decât îmi doresc să respir.11 -Nu.
El se aplecă pe geam, punându-şi în valoare muşchii impecabili, şi o studie atent.
-Uau, refuzi îngheţată. Şi ai început să alergi. Zâm-betul i se lăţi. Eşti la dietă, nu-i aşa?
- Doar încerc să fac puţină mişcare şi să fiu sănătoa-să, bombăni ea.
- Mie mi se pare că arăţi bine.
Oooh. Ce drăguţ. Tocmai se gândea că l-ar fi putut adăuga pe lista ei de Ţipi Defecţi, când el spuse:
- Iar tipul ăla, cum l-o fi chemând, ar trebui să-ţi spună asta în fiecare pod în care te prinde.
- Ştii ceva? în primul rând, e un spaţiu de depozitare!
Fir-ar să fie! îşi reluă alergarea. Fără îngheţată. Se dovedi a fi cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.
Ajunsă acasă, se uită urât la măsuţa cu oglindă din bol.
- Nu ştiu cum, dar toate astea sunt în întregime din
vina ta. Cum piesa de mobilier nu avu nimic de spus în apărarea ei, Mallory pufni: Bine, nu e vina ta. Este a lui Ty. „
Trupul ei tânjea după el, dar era mai mult de atât. Şi mintea ei tânjea după el.
Făcu un duş, se lăsă captivată de un maraton din sezonul şase al serialului Farmece, apoi, la ora stabilită, se îndreptă spre Eat Me pentru întrunirea Dependente-lor de Ciocolată.
Când intră în local fu năpădită de rumoarea veselă a clienţilor, precum şi de arome de mâncare care îi făcură stomacul să chiorăie.

Sărise peste cină. Seara aceasta era foarte diferită de prima lor întrunire neplanificată. In primul rând, nu era furtună. Erau zece grade afară, iar aerul era încărcat de parfumul sfârşitului de primăvară. In al doilea rând, nu era miezul nopţii, iar localul nu era pustiu.
Imediat ce se strecură la bar lângă Grace, Amy îşi făcu apariţia cu un tort şi trei furculiţe.
Mallory luă una şi se înfipse în tort, având inima înv păcată deoarece alergase.
-Nu mai puţin de cinci clienţi au încercat deja să cumpere tortul ăsta, le informă Amy. Când agitaţia se mai potoli, se instală în picioare în spatele tejghelei şi se apucă să-şi devoreze porţia de tort. Doamne, gemu ea. E raiul pe pământ.
- E fantastic, recunoscu Grace.
Mallory nu putea vorbi. Era prea ocupată să se îndoape.
Amy înghiţi şi îşi linse ciocolata de pe buze.
- Declar deschisă şedinţa de azi. Mallory, tu eşti prima.
-Nu. Nu e rândul meu.
-Ţi-am zis, tu vei fi prima până te rezolvăm. Grace zâmbi. Aşa că toarnă tot.
- Aş prefera să discutăm despre Amy şi Matt, Pădurarul Sexy, oftă Mallory.
Grace ridică din sprâncene şi îşi îndreptă privirea spre Amy.
- Stingi incendii de vegetaţie cot la cot cu pădurarul ăla atrăgător care tot vine pe aici la plăcintă?
- Avem o plăcintă gustoasă, se apără Amy.
- Există tot felul de plăcinte, comentă Grace.
Mallory aproape scuipă tort pe nas, spre indignarea lui Amy, care îndreptă furculiţa spre ea.
- Acum nu e vorba de mine.
Cum Mallory îşi mai îndesă nişte tort în gură şi nu scoase nici un cuvânt, Grace chicoti:
- Hopa! Presimt că au apărut ceva piedici în Misiu-nea Fată Rea.
-Am purtat pantofii, zise Mallory în cele din urmă. Şi a fost distractiv.

-Ăăă, scumpo, din câte am auzit, a fost mai mult decât distractiv, spuse Grace lingându-şi furculiţa.
- Din câte ai auzit?

-De pe Facebook. Grace se întoarse spre Amy. Şi mulţumesc pentru recomandarea legată de Facebook, apropo. Cam dă dependenţă.

- Nu poţi să crezi tot ce citeşti acolo, protestă Mallo- ry. E doar o mică parte din adevăr.

- Chiar aşa? Şi cam cât din poza aia în care tu şi Ty arătaţi foarte intimi ai zice că reprezintă adevărul?

Mallory oftă zgomotos şi înfipse furculiţa în tort pen-tru o altă îmbucătură mare.

-Nu eram... intimi. Atunci.

- El are expresia aia anume, rânji Grace. Expresia aia de tip mare şi sexy care ştie cum să ofere plăcere unei femei în pat.

Mallory îşi sprijini capul într-o mână, iar cu cealaltă mai îndesă o bucată de prăjitură în gură.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

- Da, dar vezi tu, noi vrem, insistă Amy.

-Am rupt-o cu el, spuse Mallory, apoi oftă când ele icniră. V-am zis, nu sunt făcută pentru chestiile astea de fată rea. De fiecare când eram împreună, mă trezeam... închise ochii şi murmură: îndrăgostită.

Grace se întinse după mâna ei şi i-o strânse, iar Amy împinse tortul mai aproape de ea.

- Mersi. Mallory cîătină din cap. Nu am reuşit să păstrez totul la un nivel superficial. Ty e pur şi simplu... prea delicios.

- L-am văzut înotând acum câteva zile, spuse Grace. în ocean. Stăteam pe plajă, posomorâtă că dădusem bani pe benzină ca să merg la Şeattle pentru nişte inter-viuri din care nu mă alesesem cu nimic. în fine, a înotat două ore întruna. Din câte ştiu eu, doar cineva din for-ţele speciale SEAL poate face aşa ceva. Ştiaţi că un agent ŞEAL poate să găsească orice sau pe oricine?

- Şi? o îmboldi Amy.

- Şi pun pariu că un tip de genul ăsta ar putea găsi un clitoris fără probleme.

Amy şi Grace o priviră cu o expresie nerăbdătoare care o făcu să se înece cu tortul. Mallory încă tuşea când cineva apăru din spatele ei şi o bătu pe spate.

Cunoştea acea atingere. Intim. Răsucindu-se pe sca- un, dădu nas în nas cu Ty. Inima i se strânse la vederea lui. Inimă trădătoare. Oare chiar făcuse parte din trupele SEAL.7 Ar fi fost perfect logic. In definitiv, îi găsise clitorisul fără probleme...

Privirea lui o întâlni pe a ei preţ de o clipă imposibil de lungă şi, ca întotdeauna, simplul fapt de a-l vedea îi stârni un fior pe şira spinării. La fel ca întotdeauna, Ty arăta impunător, ca un zeul pe care n-ar fi putut în-drăzni să şi-l dorească. Dar era ceva diferit la el în seara aceea. Părea istovit şi uşor iritat, observă ea cu o strân-gere de inimă.
Doamne, cât îi simţise lipsa! Nu înţelegea de ce, dar Ty nu arătase niciodată mai atrăgător. Sau mai real. Voia să-i ia mâna într-a ei şi să îl sărute până îi risipea toate necazurile. Să îl ţină în braţe.
Voia să ţină în braţe un leu în cuşcă.
Nu avea nici o logică, dar era adevărat. Ştia că Ty intenţiona să plece şi că în acel moment avea să ia cu el o parte importantă din inima ei, dar răul era deja făcut. Şi mai ştia un lucru: până atunci, voia să se bucure de orice ar fi avut el să-i ofere. Pentru că, alături de el, nu mai era persoana care se îngrijea de toată lumea. Nu mai era o soră. Nu mai era ocupată să gândească, să planifice, să supravegheze.
Era doar Mallory. Şi se simţea... vie. Atât de al naibii de vie.
Ochii lui zâmbiră. Ii atinse colţul buzei de sus, apoi îşi supse degetul.
- Mmm, spuse el. Ciocolată.
Amy rămase cu gura larg căscată. Grace îşi făcu vânt. Fu însă de ajuns o singură căutătură ucigătoare de-a lui Ty ca să devină amândouă brusc foarte ocupate şi să se îndepărteze. Dar toţi ceilalţi clienţi se holbau în continuare la ei.
— O, Dumnezeule, gemu Mallory. Haide.
îl luă de mână pe leul închis în cuşcă şi îl duse afară.

Stelele scânteiau puternic în noaptea aceea, ca nişte diamante împrăştiate pe bolta cerească. Se plimbară pe chei, trecând de sala de jocuri cufundată în întuneric şi de chioşcul de îngheţată închis. Când, în cele din urmă, ajunseră la capătul debarcaderului, Mallory se opri şi se aplecă peste balustradă.
- îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acum câteva zile, murmură ea cu faţa spre apa oceanului. Adică, eu am început toată povestea asta dintre noi. Eu am stabilit regulile. Aşa că nu aveam nici un drept să le schimb pe parcurs fără a te anunţa şi pe tine, apoi să-ţi reproşez asta.
Se întoarse să-i scruteze chipul impasibil, sperând să găsească acolo înţelegere. Iertare. Sau, în cel mai rău caz, un semn de compasiune.
Spre tristeţea ei, nu văzu nimic din toate acestea.
El îi urmă exemplul şi se aplecă peste balustradă să contemple valurile.

- Am crescut cu doi părinţi militari, spuse într-un târziu. Am intrat în armată. Iar când am ieşit, m-am angajat la un contractor privat care lucrează pentru guvern, făcând... tot activităţi de tip militar. Asta e profesia mea, asta e viaţa mea. Asta e cine sunt.
- Ştiu.
-Asta îmi impune anumite lucruri. Să rămân singur, să fiu cel care protejează, să am grijă să mă protejez. Nu ştiu cum să fiu altcineva, încheie el ridicând din umeri.
-Nu vreau să fii altcineva, Ty. Niciodată. îmi placi aşa cum eşti.
El tăcu preţ de câteva clipe, încercând să cuprindă înţelesul cuvintelor ei.
- Frances e şefa mea. E... posesivă.
Ceea ce era puţin spus.
-Ai fost cu ea. Aţi făcut sex.
-Da, zise Ty cu o sinceritate brutală, ca întotdeauna. înainte să-i fiu subordonat, cu foarte mult timp în urmă. Acum e gata.
- Pentru tine, spuse ea. E gata pentru tine.
Cu un gest nonşalant, Ty îi sugeră că asta nu era problema lui. Deci nu avea să fie nici a lui Mallory.

îşi trecu un deget peste lănţişorul de aur de la gâtul ei, apoi sub talismanul ce simboliza infinitul.
- După ce mi-am pierdut echipa în accidentul de avi- on, mi-am petrecut primele şase luni recuperându-mă într-o solitudine totală. Răsuflă şi îşi desprinse mâna dinţr-a ei. Nu am putut... nu am vrut pe nimeni aproape.^ în continuare nu vreau pe nimeni aproape.
îşi pierduse părinţii, prietenii. Pe toată lumea. Mallo-ry nu-şi putea imagina cât de singur se simţise.
Sau poate că da. Nu i se întâmplase şi ei să se sirntă singură, deşi era înconjurată de rude şi de prieteni? îşi prinse medalionul între degete şi murmură:
-Karen mi-a dat ăsta chiar înainte să... închise ochii pentru o clipă, amintindu-şi ochii veseli ai surorii sale. E semnul infinitului, simbolizează o legătură veşnică, îl purta tot timpul, iar eu mereu o sâcâiam să mi-l îm-prumute. Voiam să fiu exact ca ea. Pe atunci o scoteam din minţi. Apoi, într-o zi, şi-a dat jos lănţişorul şi pur şi simplu mi l-a pus la gât. M-a sărutat pe obraz şi mi-a spus să fiu cuminte, că dacă voi fi cuminte voi fi ferită de buclucurile în care ea se băga mereu. Mi-a cerut să-i promit. Apoi mi-a zis că o să mă vegheze, că o să mă călăuzească, că o să aibă grijă să fiu bine. Mi-am spus... mi-am spus că era drăguţ din partea ei, dar apoi... Un nod

mare i se puse în gât. A fost ultima dată când am văzut-o, şopti ea. A doua zi a...
Scutură din cap, incapabilă să continue.
Ty îşi strecură mâna pe ceafa ei şi o trase spre el. în- cleştându-şi mâinile pe cămaşa lui, Mallory simţi cum lacrimile începeau să-i curgă pe obraji.
- Ştiu cât suferi. Dar nu eşti singur, Ty. Nu eşti. Adică durerea nu trece, nu trece niciodată, dar devine mai uşor să ţi-i aminteşti. Apoi, într-o bună zi, ai să ţi-i aminteşti cu un zâmbet. Asta pot să-ţi promit.
El se mulţumi să încuviinţeze pe tăcute. Dintr-odată, o briză uşoară învolbură părul lui Mallory. O şuviţă se agăţă în începutul de barbă de pe faţa lui, creând între ei o legătură pe care o savurară amândoi câteva clipe.
- Credeam că ai plecat, spuse ea.
- Nu încă.

Dar în curând... Acele cuvinte, rămase nerostite, piu- tiră între ei. Odată ce primea aprobarea medicală, avea să plece.
- Poate că nu eşti în stare să mă părăseşti, zise Mallory vrând să însenineze puţin momentul.
-Pot oricând să te părăsesc. Sunt un tip extrem de disciplinat.
în regulă, deci el nu avea chef de glume. Zdruncinată, făcu un pas în spate şi se lovi de balustradă, dar Ty îşi puse mâinile pe ea şi o trase înapoi.
-Trebuie să mă întorc la munca mea.
- Nu eşti definit de munca ta.
- Ba sunt. Continuând să o privească în ochi, o strânse mai tare. Dar nu sunt pregătit să plec deocamdată.
- E din cauza sexului, spuse ea.
- E mai mult decât sexul.
- Nu dacă e ceva ce eşti dispus să abandonezi.
El o sfredeli cu o privire neclintită. Calmă. Atât de sigură.
- E cum trebuie să fie, Mallory.
Ceea ce ştia deja, o, cât de bine ştia. Problema era aceeaşi ca întotdeauna: putea trăi cu acest gând?
Da. Nu.
Deocamdată... Alternativa era să-l piardă chiar atunci, în clipa aceea, şi deja încercase acea variantă. Nu ţinuse. Nu era pregătită să renunţe la el.
-Tu decizi, murmură Ty lipindu-şi fruntea de a ei. Spune-mi să dispar naibii. întoarce-mi spatele în mo-mentul acesta şi ai să eviţi alte suferinţe, pe care nu meriţi să ţi le provoc. Sau...
- Sau, rosti ea pe un ton blând, dar ferm. Aleg vari-anta „sau“.

- Mallory. Vocea îi era răguşită. Meriţi pe cineva mai bun.
Ea îl trase mai departe, în spatele clubului de yach- ting, unde nu riscau să fie văzuţi de trecători. Acolo îl lipi de zid şi îl sărută. Profită din plin de surprinderea lui invadându-l cu patimă, provocându-şi un torent de fierbinţeală care îi topi oaseîe din picioare.

Ty era soldat şi ştia cum să întoarcă orice situaţie în favoarea lui. Nici de data aceasta nu făcu excepţie. Intr-o fracţiune de secundă preluase complet controlul asupra sărutului, tăindu-i răsuflarea şi răpindu-i inima.
- Dacă decizia e în mâinile mele, icni Mallory, atunci am să te păstrez cât de mult pot.

capitolul 18

Să te îndrăgosteşti e ca şi cum ai mânca o cutie întreagă de bomboane de ciocolată: la început ţi se pare
o idee bună...

In dimineaţa următoare, Ty se trezi în patul lui cu o femeie goală, superbă, lăfăită peste el. Nu că ar fi avut ceva împotrivă, dar acea femeie superbă şi goală îi inva-dase complet spaţiul pe care şi-l păzise întotdeauna cu gelozie. Era un tip masiv şi nu îi plăcea să se simtă în-ghesuit. Mallory,,,deşi pe jumătate cât el, era genul care ocupa tot patul. In acelaşi timp ocupa şi toată pătura şi toată perna.
„E în regulă", îşi spuse. Era în regulă că dormiseră împreună, pentru că ştiau amândoi ce însemna şi ce nu însemna acest lucru.^ Adormiseră împreună, atâta tot. Nu însemna nimic. Intr-adevăr, dacă s-ar fi întâmplat din nou... ei bine, atunci s-ar fi panicat.
- Mallory.
Ea scoase un sforăit uşor, provocându-i o strângere de inimă. Naiba s-o ia de inimă.
- Mallory. Azi lucrezi?
Deja avea o mână pe fundul ei. I-ar fi fost destul de uşor să o adauge şi pe cealaltă. Când strânse, apoi înce-pu să exploreze, de pe buzele ei zbură un geamăt de plă-cere. îşi desfăcu ascultătoare picioarele, oferindu-i mai mult spaţiu de manevră, şi murmură ceva care aducea a „Nu te opri".
Apoi încremeni şi se ridică brusc în capul oaselor.
- Cât e ceasul?
- Şapte, spuse el, îngropându-şi faţa în părul ei ciufulit.

- Şapte? Şapte’ Trebuie să dispar!

Sări din pat, căutându-şi frenetic diversele articole de îmbrăcăminte. Savurând spectacolul oferit de Mallory goală, Iy se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă.

- Unde îmi sunt chiloţii? vru ea să ştie.
- Sub scaun.

Se aruncă întnacolo, oferindu-i o privelişte de infarct care îl făcu să geamă.

-Nu sunt aici!

Ţipătul ei se auzise înăbuşit din cauza poziţiei cu capul în jos şi fundul în sus.

-Nu? Uită-te sub blugii mei, atunci.

Mallory se ridică şi, zburlită la culme, îşi îngustă ochii spre el.

Ty zâmbi.

Se târî până la blugii lui, oferindu-i o altă privelişte sexy, şi îşi înşfăcă chiloţii. Cu hainele în braţe, dispăru în baie. Două minute mai târziu reapăru îmbrăcată, cu aerul unei femei care fusese tăvălită ca la carte.

- Treci încoace, spuse el zâmbind.
- O, pe toţi dracii, nu. Dacă vin, o să mă săruţi.
- Da. Aşa e.
- Şi după aia o să mă... ştii tu.

Ty râse, simţindu-se voios şi... fericit.

- Sigur că ştiu. Ştiu exact ce vreau să-ţi fac. Vreau să îmi pun gura pe... T
- O, Doamne. Clătină din cap şi îşi lua cheile, tre-buie să fug!
- Cinci minute. Se crezu victorios când ea ezită, pă-rând tentată. Vor fi cele mai bune cinci minute din ziua de azi, îi promise el.
- Eu de obicei am nevoie cam de vreo cincisprezece minute.
- Noaptea trecută n-ai avut. Noaptea trecută n-ai avut nevoie decât de patru până ai...
- Pa, spuse ea râzând, după care închise uşa.

Ty rămase acolo, zâmbind ca un idiot, timp de câteva minute. Apoi îi sună telefonul. Dându-se jos din pat, îşi verifică mesajele. Cândva, nu cu multă vreme în urmă,

singurele mesaje fuseseră de la Frances. Dar acum nu mai era cazul. Primul mesaj era de la Ryan:

- Salutare, omule, zicea veteranul.

Tipic pentru Ryan, acesta era tot conţinutul mesaju-lui. Ar fi putut însemna orice, de la „Hai să luăm cina împreună11 la „îmi arde buza după o doză şi am nevoie de cineva cu care să vorbesc11.

Şi Matt îl sunase, căutând un partener de box. Josh se interesase cum stătea cu sănătatea -, iar Ty ştia că se referea la sănătatea lui mintală, nu la piciorul lui.

Se uită surprins la telefon. La un moment dat, în timp ce el nu mai ştia cum să deteste mai tare micul orăşel somnoros şi pe toţi locuitorii acestuia, se întâm-plase ceva.

îşi crease legături de suflet, în condiţiile în care nici măcar nu era sigur dacă avea un suflet. Zâmbetul îi păli când ascultă şi ultimul mesaj. Nu conţinea cuvinte, ci doar o tăcere clocotitoare.

Frances.

Ar fi trebuit s-o sune şi să-i dea raportul. în fond, pri-mise aprobarea să se întoarcă. Dar nu o făcu. în schimb îl sună pe Ryan, apoi termină şi ultima dintre maşinile care îi fuseseră aduse la reparat - Jimmy a lui Matt.

Acum putea să se întoarcă. Aproape.

Ajunse la Clinica de Servicii Medicale exact la ora închiderii. Era joi, şi ştia că în seara aceea nu erau pro-gramate alte activităţi sau întâlniri. Verificase.

La recepţie nu era nimeni, dar, mergând pe urma zgomotului de voci, o găsi pe Mallory într-una dintre săli, cu uşa deschisă. Se afla în faţa unei femei de şaizeci şi ceva de ani, care stătea cu faţa schimonosită ca şi cum ar fi mâncat un măr acru.

Azi Mallory purta o uniformă mov, culoare care îi venea bine. Ca de obicei, din părul prins la spate îi scă-paseră câteva şuviţe pe lângă obraji.

Nu se pricepea să îşi ascundă sentimentele, iar în momentul acela era tensionată, obosită şi frustrată. Avusese o zi grea, fără îndoială, la care contribuise

şi oboseala din noaptea precedentă, când se zbenguiseră în aşternuturile lui. Ty ştia exact cum ar fi putut s-o destindă, însă, după cum hotărâse singur, trebuia să pună capăt acelei poveşti.

Intr-o bună zi, poate chiar la scurt timp după plecarea lui, Mallory urma să-şi petreacă o noapte albă cu altcineva. Cineva care avea să aibă grijă de ea, să o ajute să se relaxeze la sfârşitul zilei. Eventual cineva de pe lista ei.

Dar dacă respectivul era Anderson, Ty avea să-l snopească în bătaie, doar din principiu. Iar dacă era Josh, Ty intenţiona să... Dumnezeule! Mallory era liberă să aleagă, şi el nu avea ce să comenteze în această privinţă, nici măcar dacă noul ei Tip Defect se folosea de un pretext ridicol - „Hai să-ţi arăt cum se montează corect tubul ăsta" - ca s-o sărute. Nici măcar dacă Tipul Defect o apleca peste o piesă de mobilier, dacă o poseda în faţa unei oglinzi, forţând-o să vadă cât era de superbă. Nu era nicidecum treaba lui.

Era însă o situaţie îngrozitor de enervantă.
-Aveţi încredere în mine, îi spuse Mallory pacientei. Descuie un dulăpior şi, după ce studie eşantioanele de medicamente, alese o cutie. Luaţi astea. Câte una pe zi.
- Cu ce mă mai otrăveşti acum? întrebă femeia.
-Vitamine.
-Vitaminele sunt doar o păcăleală, ripostă pacienta lăsând jos cutia. Aşa înţeleg companiile farmaceutice să facă bani de pe urma idioţilor care nu bănuiesc nimic.
Mallory îi puse vitaminele înapoi în mână şi spuse calm:
-Analizele de sânge arată că sunteţi anemică. Astea o să vă ajute. Sau puteţi să leşinaţi în continuare la baie, ca să vă găsească paramedicii cu pantalonii în vine. Alegerea e a dumneavoastră, doamnă Burland.
Femeia o privi mânioasă.
-Altădată îţi era teamă de mine. Te fâstâceai şi tremurai ca o fetişcană.
-Lucrurile se mai schimbă, zise Mallory pe un ton blând. Fără critică, fără reproşuri. Luaţi-vă vitaminele.

Nu mă obligaţi să vin în fiecare seară să vă prind de nas şi să vi le îndes pe gât.
- In regulă, dacă ai de gând să fii mai scorpie decât mine.
- Exact asta am de gând.
-Vezi, chiar te-ai schimbat. Ai devenit mai aspră. Ai învăţat să te stăpâneşti şi să nu mai laşi să ţi se citească toate emoţiile pe chip ca dintr-o carte deschisă. Poţi să-mi fii recunoscătoare.
-O, nu a fost în întregime meritul dumneavoastră, spuse Mallory.
Ty simţi o strânsoare bizară în piept, pentru că ştia cine o schimbase. El. Un măgar nenorocit.
Dintr-odată, Mallory îl văzu stând în prag. Zâmbetul ei surprins nu făcu decât să-i intensifice durerea din piept; totuşi, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul, îi făcu semn că o aştepta pe coridor.
-Mai am ceva pentru dumneavoastră, doamnă Bur- land, spuse ea. Mă întorc imediat.
Ieşi pe hol, aruncându-i lui Ty un alt zâmbet, şi dispăru în încăperea alăturată. Când reveni îi dădu pacientei câteva pliante, apoi o conduse până la uşa clinicii.
- Bună, îi zise lui Ty după ce se asigură că doamna Burland plecase.
-Bună. Ai nevoie de o încuietoare la uşa din faţă când eşti singură aici.

- Nu am fost singură până acum. în plus, suntem în Lucky Harbor, ce pericol m-ar pândi?
-Eşti în pericol atâta timp cât există un dulap cu medicamente.
- Medicamentele sunt sub lacăt.
- Un lacăt fragil, mai ales pentru un om disperat.
- E doar temporar. Vom primi un sistem mult mai sigur săptămâna viitoare. Fără să-i ia în serios îngrijo-rarea, îl întrebă zâmbind: Deci, ce se petrece? Ce te aduce aici?
- Îmi datorezi o favoare. Şi am venit să o încasez.
Ea se înecă, apoi pufni în râs.
- Eu îţi datorez ţie o favoare? De când?

- Din noaptea când m-am prefăcut că sunt partene-rul tău la licitaţie.
-Te-ai prefăcut? Stabiliserăm de la bun început că vei fi partenerul meu, îi aminti ea.
-Dar suferisem o comoţie, aşa că uitasem de tot aranjamentul. Ceea ce înseamnă că şi pentru asta îmi eşti datoare, pentru că ai profitat de un tip rănit. Ruşine să-ţi fie, Mallory Quinn. Imaginează-ţi ce ar spune oamenii dacă ar şti că ai făcut aşa ceva.
Ea îşi îngustă ochii, vizibil amuzată de glumele lui, dar tot mai bănuitoare. Deşteaptă fată. Nu trebuia să aibă încredere în el, nici pe departe.
- Şi care e, mai exact, favoarea? Şi să nu-mi spui că are legătură cu vreun spaţiu de depozitare. După o pauză, adăugă: în regulă, ştim amândoi că aş sări pe tine intr-o debara atât de rapid, că te-aş lăsa ameţit.
Râzând, Ty se desprinse de perete şi veni spre ea.
- Nu e asta. Am nevoie de acelaşi lucru de care ai avut şi tu nevoie în noaptea aceea.
- Un orgasm? întrebă ea obraznică.
- Doar dacă mă rogi foarte frumos. Dar mă refeream la o întâlnire.
- O întâlnire? făcu Mallory suspicioasă. Acum?
-Da.
- O ultimă întâlnire?
Ei, pe toţi dracii! Ce ar fi putut să-i răspundă? Era adevărat.
- La drept vorbind, nu cred că am avut o primă în-tâlnire. O luă de mână şi îşi trecu buzele peste palma ei, privind-o peste degetele lor înlănţuite. Spune da, Mallory.
- întotdeauna, murmură ea mângâindu-l cu tandreţe pe obraz.
Ty îşi simţi inima făcând o tumbă, expunându-şi partea vulnerabilă. Nu putea face nimic în această privinţă. Era învăţat să elimine ameninţările, să protejeze şi să servească.

Nu să iubească. Niciodată să iubească.
Noroc în dragoste
Mallory nu ştia la ce să se aştepte. Ty refuzase să-i comunice destinaţia, însă o luaseră pe autostradă spre Seattle. Odată ajunşi intr-un cartier de lux al metropolei, Ty parcă maşina şi o invită să-l însoţească intr-un magazin foarte şic de îmbrăcăminte.
- Ceva pentru concertul simfonic, îi spuse vânzătoa-rei drăguţe care veni să-i întâmpine. Se întoarse spre Mallory şi preciză: Orice doreşti.
- Poftim? întrebă ea derutată.
- La licitaţie. Pachetul de o noapte în oraş.
-Asta trebuia să fie o explicaţie completă?
- In seara asta e. In seara asta e concertul simfonic.
-Şi ce, m-ai răpit ca să mă duci la concert?
- M-am gândit că ţi-ar prinde bine o seară liberă. Şi mi-ai zis că nu prea ai avut ocazia să ieşi la întâlniri. Credeam că femeilor le plac chestiile astea romantice, adăugă Ty nedumerit de lipsa ei de entuziasm.
„Ooo. Fir-ar să fie!“ se gândi ea.
- Cum adică, „chestii" romantice?
El se crispă. Pentru prima dată de când îl cunoştea, părea stingherit.
- Ai dreptate, a fost o idee tâmpită. Nu e prea târziu să anulăm toată treaba şi să mergem la o pizza şi o bere. Orice îţi doreşti tu.
Crescuse în baze militare, apoi la maturitate adop-tase acelaşi stil de viaţă. Mallory ştia că se simţea mult mai în largul lui în rolul de tip mare, rău şi dur decât în rolul tipului romantic. In mod cert el ar fi preferat pizza şi bere în locul unui concert simfonic.
Şi totuşi, se gândise la ea. îşi dorise să-i ofere o seară de relaxare. îşi dorise să-i fie alături în acea seară şi o adusese într-un magazin plin ochi cu rochii superbe, de designer, ca ea să-şi poată alege o ţinută pentru concert fără să se streseze că nu avea aşa ceva în garderobă. Era un dar de adio, şi Mallory o ştia. Oricât ar fi fost de dureros, nu avea de gând să-l refuze. Cuibărindu-se în braţele lui, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obrazul fin. Se bărbierise de dragul ei.
- Mulţumesc, îi şopti.

Ty întoarse capul şi îi captură gura intr-un sărut scurt şi fierbinte.
-Nu te grăbi. Am să te aştept.
Măcar de ar fi fost adevărat.
Chiar atunci, o limuzină opri în faţa magazinului. Mallory îşi aminti că pachetul de la licitaţie includea şi o plimbare cu vehiculul de lux.

- O, Doamne!
-Sper ca, până spre sfârşitul serii, să te aud spunând „Oh, Ty“, îi susură el la ureche, după care ieşi din magazin.
- E nebun, îngăimă Mallory holbându-se în urma lui. -E o nebunie de tip, o corectă vânzătoarea. Şi a
spus să îţi alegi orice doreşti... Arătă în jurul ei. Deci ce ţi-ar plăcea?
Treizeci de minute mai târziu, Mallory era înveşmântată într-o rochie roşu aprins, din mătase, cu bretele delicate, care o făcea să se simtă ca o divă sexy. Tot încercase să vadă eticheta de preţ, însă vânzătoarea fusese discretă şi fermă.
-Domnul a spus că nu aveţi voie să vă uitaţi la preţuri.
Dumnezeule!
Când ieşi din magazin, Mallory se simţea ca Cenuşăreasa. Prinţul ei coborî din limuzină pentru a o întâmpina într-un costum scump şi bine croit care aproape o făcu să se împiedice în noile ei sandale cu barete şi tocuri înalte. îl mai văzuse o dată la costum. îl văzuse şi în blugi, în pantaloni de camuflaj şi complet gol. Arăta întotdeauna atât de delicios, încât îi lăsa gura apă. însă în seara aceea avea un aer diferit...
-Uau.
Ignorând reacţia ei, Ty o luă de mână şi o trase în maşină.
- Mi se taie respiraţia de cât eşti de frumoasă, spuse elsimplu.
Și atunci îşi dădu seama. Era din cauza ochilor lui. O privea altfel. într-un fel care îi făcu inima să se poticnească.

Cina de la restaurantul franţuzesc o impresiona atât de mult, încât începu să regrete că nu optase pentru un număr mai mare la rochie. Vinul îi alungă rapid orice urmă de anxietate, doar că, venind după o zi obositoare şi o noapte nedormită, o făcu să-i pice ochii în gură de somn când ajunseră la sala de concerte. Chiar şi aşa, acceptă un alt pahar de vin alb înainte de a-şi ocupa locul.
Cortina se ridică - şi acela avea să fie ultimul lucru pe care şi-l amintea Mallory despre concertul simfonic. Când se trezi, teatrul era aproape gol, iar Ty o privea zâmbitor.
- Ce-i? bolborosi ea, clipind confuză. Unde suntem?
Zâmbetul lui se lăţi într-un rânjet.
- Sforăi.
- Ba nu! Când se îndreptă în scaun, observă că puţi-nii oameni rămaşi în jurul lor tocmai plecau. S-a termi-nat? Am pierdut tot concertul?

- E în regulă, zise el ajutând-o să se ridice. Nu ai ratat partea cea mai interesantă.
- Care e partea cea mai interesantă?
- Mai aşteaptă.
0 conduse înapoi la limuzină. Ridică paravanul despărţitor dintre ei şi şofer, apoi o trase în poala lui.
- Asta e partea cea mai interesantă?
1 se tăie răsuflarea când el îşi strecură mâinile sub rochia ei şi îi prinse în palme fesele lăsate libere de chi-loţelul tanga din dantelă.
- Mai aşteaptă, şopti Ty peste gura ei, fără a înceta să-i mângâie rotunjimile.
-Vreau mai mult, îi ceru ea.
- Mai aşteaptă.
- încep să mă satur de cuvintele astea.
Odată ajunşi acasă, Ty o conduse înăuntru şi începu s-o dezbrace lent de superba ei rochie nouă, de sutien şi bikini. Nu-şi putu înăbuşi un geamăt când o văzu răma-să doar în sandalele cu toc.
- Pe cuvântul meu, nu ştiu ce-ţi fac dacă îmi mai spui să aştept, îl avertiză ea, cu mâinile pe şoldurile goale.

- Dumnezeule, eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. O îmbrânci uşor, făcând-o să cadă pe pat. Ştiu cât eşti de obosită, aşa că stai liniştită acolo şi relaxează-te.
-Nu sunt obosită. Am tras un pui de somn toarte odihnitor la concert.
Râzând, Ty urcă peste trupul ei, muşcând mărunt de ici şi de colo.
-Mă ofer să fac eu toată treaba aici.
- Eu sunt mai degrabă genul de femeie care crede în egalitatea de şanse.
- Chiar aşa? zâmbi el. Ei bine, oricum ai vrea să fu, eu sunt perfect de acord. Dar ar trebui să te anunţ că acum sunt pregătit pentru partea cea mai interesantă.
-Şi eu. Ce anume e? întrebă Mallory entuziastă.
Ty o muşcă de buză, apoi se grăbi să-i aline durerea cu limba. Toate terminaţiile nervoase din corpul ei, până la ultima, se treziră la viaţă şi implorară acelaşi tratament.
- Tu. Tu eşti cea mai interesantă parte.
Inima ei se opri în loc.
- Eu?
- Da, tu, şopti el, apoi se apucă să i-o dovedească.

capitolul 19

Vreau totul. Şi vreau să fie înecat în frişcă şi ciocolată!

în după-amiaza următoare, Mallory se afla la Urgenţe, străduindu-se din tot sufletul să nu se gândească la faptul că Ty se pregătea să plece din oraş din clipă în clipă. Tocmai consulta un pacient pe care şeriful Thompson îl adusese la spital după ce pusese capăt unei încăierări, când fu sunată de Camilla.

- Sunt la Clinică, tocmai făceam ordine după şedinţa de consiliere pentru adolescenţi, spuse tânăra asistentă. Şi avem o problemă.

Când Mallory ajunse la Clinică intr-un suflet, Camilla îi arătă dulapul încuiat în care se ţineau medicamentele.

- Cred că lipsesc patru cutii de Oxycontin.
- Poftim?
- Rezervele noastre pentru o lună.

Şocată, Mallory se holbă la dulăpior.

- Poftim?
- Da. Am sunat-o pe Jane. Nu voiam să iasă la iveală mai târziu şi cineva să creadă că s-a întâmplat în tura mea. Eu nici măcar nu am descuiat azi dulapul.

Mallory încuviinţă din cap. Asta însemna că furtul avusese loc în ajun, când ea fusese de serviciu. Deschi-sese dulăpiorul de mai multe ori, din câte ţinea minte. Scosese eşantioane de contraceptive pentru Deena şi plasturi pentru fumători pe care i-i dăduse lui Ryan. Vitaminele pentru doamna Burland. îşi amintea acel moment deoarece fusese şi Ty acolo. Ty, care cu alt prilej recunoscuse că ajunsese dependent de analgezice.

„Din senin", spusese el cu un hohot de râs aspru. „Sau mai degrabă din flăcările iadului."

O gheară i se înfipse în piept. Indiferent cine luase acele cutii, era un cunoscător. Nu existau decât două motive pentru a fura Oxycontin. Pentru vânzare sau pentru uz propriu.

Pentru uz propriu, decise ea, amintindu-şi cuvintele lui Ty. Furtul fusese un gest disperat, iar dependenţii erau disperaţi.

Şi Karen fusese disperată, iar Mallory o dezamăgise. Crunt.

Pe cine altcineva dezamăgea acum?

Se întoarse la Urgenţe cu inima grea. Tocmai se ocu-pa să înveţe câţiva pompieri proaspăt ieşiţi de pe bănci-le şcolii cum să pună o perfuzie, când fu convocată în biroul lui Bill. Porni intr-acolo cu coada între picioare, aşteptându-se să încaseze un perdaf zdravăn.

Spre uimirea ei, o aşteptau mai mulţi membri ai con-siliului de administraţie, printre care şi Jane şi Ella.
- Spune-ne cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva, îi ceru Bill pe un ton sever.
Mallory trase adânc aer în piept.

- Ieri-dimineaţă am primit eşantioane pentru activitatea de weekend a clinicii. Le-am pus personal în dulap şi l-am încuiat.
- Ce cantitate lipseşte, mai exact?
Ştia deja răspunsul. Ştia totul. Doar că voia să o audă pe ea rostind cifra.
- Patru cutii, îi spuse ea. Fiecare reprezenta necesa-rul pe o săptămână.
- Deci pentru o lună. Ai pierdut necesarul de Uxy-
conţin pe o lună. .
Mallory încuviinţă din cap. Era furioasă, speriata, frustrată. Refăcuse inventarul în minte de o sută de ori,
sperând că pur şi simplu calculase greşit.
Nici o şansă. Medicamentele lipseau. Cineva i le furase de sub nas. Un gest anxios, torturat, frenetic, al unei persoane pe care cel mai probabil o ştia pe nume.
-Am dori o listă cu toţi cei care au trecut ieri pe la
Clinica de Servicii Medicale, îi zise Bill.
Se temuse de asta. Nici nu ştia ce şi-ar fi dorit mai tare, ca Ty să n-o fi vizitat la clinică sau ca altă persoană
dragă ei s-o fi făcut. .
- Bill, am promis să asigurăm un anonimat deplin.
- Şi tu ai promis să ai grijă ca aşa ceva să nu se întâmple niciodată. Lista, Mallory. O vreau până mâine-dimineaţă.
- Pot să rezolv asta. Lasă-mi...
- Singurul mod în care poţi să rezolvi asta e să-mi respecţi instrucţiunile. Ai înţeles?
- Fireşte. Dar... .
- Fără nici un dar, Mallory. Nu-ţi pune în joc şi locul de muncă, în afară de existenţa Clinicii. _
Mallory scrâşni din dinţi cu atâta forţă, încât tu surprinsă că aceştia nu se făcură pulbere.
-Sunt sigur că e de la sine înţeles, adăugă Bill, dar până nu lămurim treaba asta, Clinica de Servicii Medicale rămâne închisă. .

Mallory avu impresia că cineva o înjunghiase in măruntaie. Nu putu decât să încuviinţeze din cap înainte
de a ieşi din încăpere. . , . x ,.
La finalul programului de lucru nu voia decât sa tic singură, însă mama ei o ajunse din urmă în parcare.

- Ce ne ascunzi, Mallory?
- Ce vrei să zici?
-Scumpo, vorbeşti cu femeia care şi-a petrecut treizeci şi şase de ore în travaliu cu tine. Ştiu când îmi ascunzi ceva.
- Mamă, trebuie să plec.
Ella o privi adânc în ochi şi clătină din cap.
- O, nu. Of, Mallory! Pe cine încerci să salvezi de data asta?
- Mamă, te rog. întoarce-te la muncă.
- Intr-un minut. Ella îi prinse faţa în mâini şi o sărută pe fiecare obraz, apoi pe frunte. Nu poţi să-i salvezi pe toţi. Ştii asta, nu?
- Da. Mallory închise ochii. Nu ştiu ce s-a întâmplat ieri, dar, oricine ar fi fost, e vina mea. Cineva pe care îl cunosc are probleme. Şi se întâmplă din nou exact acelaşi lucru care i s-a întâmplat şi lui Karen.
Hohotul de plâns îi urcă în gât şi o sufocă, împiedi- când-o să mai vorbească. îşi trânti o mână peste gură pentru a şi-l stăpâni.
-O, scumpo. Scumpo, nu, gemu Ella cu ochii plini de lacrimi. Ceea ce i s-a întâmplat lui Karen nu a fost vina ta.
- A venit la mine în noaptea aceea.
- Poftim?
- Karen. A venit la mine în dormitor. Mi-a spus că are nevoie de mine. Mallory înghiţi un nod uriaş. Dar eu... în trecut, când avusesem nevoie de ea, nu-mi fusese alături. Nici măcar o dată. Aşa că m-am descărcat pe ea. I-am spus nişte lucruri oribile. Şi ştii ce-a făcut? Mi-a dat lănţişorul ei. Mi-a spus că mă iubeşte. Şi-a luat adio de la mine, mamă, iar eu nu mi-am dat seama.
-Mallory, ascultă-mă, spuse mama ei cu ardoare. Aveai şaisprezece ani.
- Ea a simţit că era singură, că nu mai avea alte op-ţiuni. Dar nu era singură. Avea o mulţime de opţiuni. Mallory expiră zgomotos. Am dezamăgit-o. Trebuie să trăiesc cu asta. Iar acum încerc doar să mă asigur că nu dezamăgesc şi pe altcineva. Trebuie să mă asigur că nu mai rămâne nimeni fără ajutor.

- Dar cu ce preţ? întrebă Ella încet. Ai spus-o chiar tu, Mallory. Sunt unele lucruri pe care oamenii trebuie să le facă singuri. Trebuie să-şi găsească propria voinţă, propria fericire. Propria cale.
- Da, şi asta e a mea.
-O, scumpo, oftă Ella îmbrăţişând-o. Eşti sigură? Pentru că povestea asta o să te coste scump. O să plăteşti cu slujba şi cu reputaţia ta.
-Deja am plătit. Şi da, sunt sigură. Trebuie să fac asta, mamă. Trebuie să desluşesc misterul şi să rezolv problema.
Ella încuviinţă şovăitor din cap, în semn că înţelegea. In clipa următoare, Mallory urcă în maşină şi se duse direct la casa lui Ty. La casa lui, nu acasă la el. Pentru că acea casă era doar un popas din drumul lui prin viaţă, o destinaţie, nu linia de final.
Admirase acest lucru la el, însă acum o speria.
O mulţime de lucruri o speriau. Cu puţin timp în urmă, îl întrebase de ce îi era teamă, iar el îi spusese că îi era teamă să nu trăiască.
Nu erau chiar atât de diferiţi, în fond. Doamne, cât şi-ar fi dorit acum o confirmare a acelui fapt!
Ty nu îi răspunse când bătu la uşă. Casa era cufun-dată în tăcere. Era goală. îşi puse o mână pe piept, în-ţelegând că noaptea trecută fusese un adio. Poate că, fără ştirea ei, deja plecase. Pentru o clipă, se panică, în fond, ea îi ceruse să nu-i spună când pleca. O decizie foarte stupidă şi pripită din partea ei. Dar când aruncă o privire pe fereastra garajului şi o văzu pe Shelby, se înmuie de uşurare.
Uşurare care nu o ţinu mult, pentru că habar nu avea unde ar fi putut să dispară Ty într-o seară ca aceasta.
începuse să se îndrăgostească de un bărbat pe care îl cunoştea prea puţin. Asta da incursiune în partea întu-necată a vieţii...
Frustrată şi iritată, se duse acasă. Nu-şi bătu capul cu rutina ei obişnuită. Naiba să le ia de flori. Naiba să le ia pe toate, chiar şi pisica. Porni glonţ spre dormitor, in-tenţionând să se bage în pat şi să-şi tragă plapuma peste

cap şi să se poarte ca şi cum nimic din ziua aceea nu s-ar fi întâmplat în realitate.
Negare deplină. Excela în acest domeniu.
îşi lăsase poşeta în camera de zi. îşi aruncase adidaşii în hol. Intră în dormitor luptându-se cu nasturii puloverului de pe ea. Dându-se bătută, şi-l smulse peste cap, însă părul i se încâlci în nasturi.
- Fir-ar să fie!

Tocmai cum stătea acolo cu braţele în sus şi faţa aco-perită de pulover, două mâini puternice îi acoperiră sânii. Se trezi imediat lipită de o siluetă caldă şi tare pe care trupul ei ajunsese s-o cunoască la perfecţie.
-Ty! icni ea.
-Te aşteptai la altcineva? murmură el împingând-o cu spatele până la uşa dormitorului.
- Nu mă aşteptam la nimeni. Ajută-mă, m-am încurcat. Cum el, în loc s-o asculte, îşi strecură genunchiul între coapsele ei, ţipă: Ty! Se luptă din nou cu puloverul, dar nu reuşi să-şi desprindă şuviţa de nasture. Au! Nu mă pot descâlci.
- Hmm. Mâinile lui erau ocupate să-i deseneze conturul trupului. îmi placi aşa, uşor neajutorată.
-Asta e o atitudine sexistă, bombăni ea continuând să se zbată.
- E sexy, o corectă el. Fără să-i dea drumul, îi descâlci părul şi aruncă puloverul buclucaş pe jos. Ce încercai să faci?
-Să mă dezbrac. „Să mă arunc în pat. Să uit." Am fost să te caut.
- M-ai găsit.
Dintr-o mişcare, îi trase în jos pantalonii uniformei.
- Ce faci? se răsti ea.
-Te ajut să te dezbraci. Cu ochii întunecaţi şi pleoa-pele grele de dorinţă, îşi strecură o mână în chiloţii ei. Spune-mi de ce m-ai căutat.
- Am vrut să te văd.
Era purul adevăr. Ştia în adâncul sufletului că Ty nu ar fi luat acele medicamente. Nu ar fi făcut nimic care să o rănească, niciodată. Ştia acest lucru la fel

cum ştia că mai aveau foarte puţin timp de petrecut împreună.
-Te doresc, îi şopti.
Ochii lui scânteiară de pasiune şi hotărâre când se aplecă s-o sărute. Mallory îi trase limba în gura ei, înghi-ţind mi geamătul aspru, savurându-i gustul.
-In patul meu. Am nevoie de tine în patul meu. Când traversară împleticit dormitorul şi căzură pe saltea, îl îndemnă: Grăbeşte-te, Ty.
-Atunci dă-ţi jos totul, îi ceru el pe tonul calm care o făcea să ardă de nerăbdare să i se supună.
îşi smulse tricoul şi îşi desfăcu sutienul. Tocmai se foia să scape de chiloţi când atenţia îi fu distrasă de fap-tul că începuse şi el să se dezbrace. Ty îşi trase tricoul peste cap, apoi mâinile lui se opriră pe nasturele de la şliţ, dezgolindu-şi trupul fabulos cu mişcări rapide şi economice. în două secunde era gol-puşcă, cu atenţia concentrată în proporţie de sută la sută

asupra ei. O prinse de glezne şi o trase cu forţă, făcând-o să cadă pe spate, apoi, într-o clipită, ajunse peste ea.
- Lucram la o maşină, dar nu te vedeam decât pe tine montând conducta de frână, ţinând cheia fixă între degete. Asta mi-a provocat o erecţie.
Ea îşi lăsă palmele să-i alunece pe trunchiul muscu-los, intenţionând să coboare şi cu limba pe acelaşi tra-seu imediat ce i se oferea ocazia.
- Când îţi ating sculele îţi provoc o erecţie?
- Da. Mâinile tale pe scula mea îmi provoacă o erec-ţie uriaşă. Când ea izbucni în râs, o muşcă mărunt de umăr şi adăugă pe un ton acuzator: îţi simţeam şi miro-sul, spuse el aproape acuzator. în garaj, plutind în aer, ca şi cum ai fi fost chiar acolo, sâcâindu-mă cu toate întrebările tale.
- De unde şi până unde....
Buzele lui le capturară pe ale ei într-un sărut lacom, tiranic.
-îţi tot auzeam vocea. Te prefăceai că eşti dulce şi caldă, când de fapt mă ţintuiai la perete şi mă călăreai.
- Fă asta pentru mine, îi ceru ea cu răsuflarea tăiată. Ţintuieşte-mă şi călăreşte-mă, Ty.

El păru sfâşiat între râs şi dorinţa de a-i îndeplini rugămintea.
- M-ai ţinut intr-un hal fără de hal toată ziua, Mallory Quinn.
- Cât de grav e acel hal?
- Foarte. Ca să i-o dovedească, îşi frecă şoldurile de ale ei. Atât de grav încât n-am fost în stare să funcţionez.
- Mmm, gemu Mallory când îi simţi erecţia. Şi atunci ce ai făcut?
- M-am masturbat.
- Ba nu! chicoti ea.
- Ba da.
Aerul sfârâia de electricitate în momentul în care Ty o sărută din nou. Mâinile lui, la fel de lacome ca gura, îi găsiră sânii, se jucară cu sfârcurile ei, se strecu- rară între picioarele ei, descoperindu-i intrarea fierbinte şi umedă.
-Te rog, Ty. Am atâta nevoie de tine!
- Arată-mi.
- Să îţi arăt?
- Arată-mi.
Ştiind la ce se referea, Mallory îşi muşcă buza. Ty toc-mai îi mărturisise că se satisfăcuse singur cu gândul la ea; cu siguranţă putea face şi ea acelaşi lucru. La final, el o ajută, împletindu-şi degetele cu ale ei şi călăuzindu-le spre sâni, unde o îndemnă să-şi mângâie sfârcurile.

încredinţat că Mallory continua să se dezmierde, co-borî cu săruturi între coapsele ei. Lent, concentrat, o luă în gură şi supse, făcând-o să se zvârcolească atât de tare, încât fu nevoit să o imobilizeze. Tălpile i se contractară, ochii i se închiseră, degetele abandonară sânii şi se stre- curară în părul lui pentru a-l ţine fixat acolo, pentru că, Dumnezeule, încă o singură atingere cu limba aceea...
Dar Ty se opri. Pur şi simplu îşi desprinse gura până când ea îl privi.
- Rămâi cu ochii deschişi, îi ceru.
Mallory se supuse, privindu-l în timp ce o ducea din nou pe buza prăpastiei. I se părea o culme a desfrânării să-l urmărească astfel, să fie voyeur în propriul ei pat,

dar, oricât de mult s-ar fi străduit, privirea i se înceţoşă când el o împinse dincolo de pragul orgasmului.
In momentul în care fu din nou capabilă să deschidă ochii, îl văzu pregătindu-se să-şi facă loc între coapsele ei, cu o expresie de pasiune devoratoare pe chip.
Ştia că Ty nu intenţionase niciodată ca lucrurile să ajungă atât de departe. Nici ea. Insă când îl trase spre ea şi îl sărută, simţi cum bunele lor intenţii comune alunecau pe apa Sâmbetei.
Preluând controlul, Ty îşi strecură mâinile sub fun-dul ei şi se împinse înăuntru dintr-o singură mişcare în forţă.
- Ah, drace! E fantastic în tine.
Era doar pasiunea momentului, încercă Mallory să-şi spună, însă o simţea şi ea până în străfundul sufletului, îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui laţi şi se topi în contururile solide ale acelui trup de oţel. Năpădită de emoţii, fu nevoită să-şi încleşteze gura pentru a ţine în frâu cuvintele care voiau să-i zboare de pe buze.
- Mallory.
Inima i se strânse violent când îşi aţinti ochii într-ai lui. Ty se împinse din nou în ea, făcând-o să icnească, inundată de plăcere, după care rămase neclintit. încolă- cindu-şi picioarele în jurul taliei lui, îi şopti numele şi îl imploră să se mişte.
In schimb, el coborî capul şi îi desenă cu limba con-turul sfârcului. înnebunită de dorinţă, îşi arcui spatele şi îşi înălţă cu neruşinare şoldurile spre ale lui.
-Ty...
Degetele lui îi parcurseră şira spinării, lăsând în urma lor o dâră de fierbinţeală pe care Mallory o simţi prin tot corpul.

- Sunt aici, murmură el.

Acela fu momentul în care Mallory îşi dădu seama că nu mai putea să dea înapoi. Ty era exact ce îşi dorise, ceea ce nu îndrăznise niciodată până atunci să-şi propună ca obiectiv şi să încerce să obţină. Ce ironie a sorţii! Ty îi oferise o încredere în sine fenomenală, deşi nu asta fusese neapărat intenţia lui. Ce bine ar fi fost dacă

ar fi continuat să o privească aşa cum o privea acum! Pentru totdeauna... Desigur, asta nu avea să se întâmple. Trebuia să se bucure de momentul prezent. Spunându-şi că era mai puternică decât credea, că putea să o facă, îi prinse faţa în palme şi se abandonă, intrând în ritmul dansului atemporal al amanţilor. Clipa extazului, care sosi neîn-târziat, o făcu să se sfărâme în bucăţi şi totuşi, cumva, să se reîntregească.

La un moment dat în noaptea aceea, Ty se trezi înco-lăcit peste o femeie caldă. Şi nu ea era cea care se agăţa de el. Dimpotrivă, o mână de-a lui se înfipsese în părul ei ciufulit, iar cealaltă, aşezată pe fundul ei gol, o ţinea posesiv şi protector.

Dumnezeule!

Ceea ce se întâmplase în noaptea concertului simfo-nic fusese o greşeală, şi toată lumea avea dreptul să gre-şească o dată. Dar dacă dormea cu Mallory şi în noaptea aceea, avea să fie greşeala cu numărul doi.

El nu făcea greşeli, darămite să le repete. Se dădu jos din pat, având grijă să n-o trezească, îşi strânse lucrurile şi ieşi tiptil din dormitor.

In timp ce se apuca să se îmbrace avu un moment de ezitare. Deşi experienţa din armată îl învăţase că ezitarea ucide, se lăsă copleşit de dilema care-i măcina sufletul.

îşi dorea din răsputeri să se întoarcă în dormitor.

„N-o face, omule. “ Coborî privirea spre mormanul de haine. îi lipsea cămaşa. Şi o şosetă. Din buzunarul pantalonilor, telefonul îi pâlpâia. Era Frances, ştia. Pentru că reuşise în sfârşit să ia legătura cu Josh şi deci aflase că aprobarea medicală fusese acordată. Ultimul mesaj pe care îl primise de la ea fusese ceva de genul „Mişcă-ţi fundul înapoi la muncă“, urmat de un ŞMS cu rezervarea unui bilet de avion la clasa întâi, doar dus, cu destinaţia Washington, D.C.

Se lovi cu degetul de la picior în propriul pantof. în-jurând încet, îi dădu un şut, făcându-l să zboare pe hol, apoi încremeni când uşa dormitorului se deschise.

în prag stătea Mallory, clipind somnoroasă, ciufulită, şifonată şi nepurtând nimic altceva decât tricoul lui.
- Bună, murmură ea. Eşti bine?
- Da. Scuze. N-am vrut să te trezesc.
- Pleci?
-Da, eu... Da, plec.
Trebuia să o facă. Acum. Pentru că altfel se temea ca n-ar mai fi fost în stare.
Mallory scoase un icnet. Se uita la blugii Lui, aruncaţi pe podea, şi la cele două lucruri care căzuseră din buzunare. Cheile lui şi flaconul gol de Vicodin.
Cu mâini tremurânde, se aplecă să ridice flaconul. Ty o văzu studiind data prescrierii, care fusese cu două luni în urmă, şi menţiunea că avea dreptul la încă două doze complete, pe care în mod evident nu le folosise. l-l dădu înapoi cu un zâmbet tandru.
-Rămâi, Ty. Rămâi cu mine noaptea asta. Doar
noaptea asta.
Nu putea. Să rămână ar fi fost o greşeală.
r Mallory... „
îi acoperi gura cu degetele, apoi îl luă de mană şi-l trase înapoi în dormitorul ei, în patul ei şi în inima ei caldă şi blândă.
capitolul 20
Sportul e un cuvânt deocheat. De câte ori îl aud, îmi clătesc gura cu ciocolată.
A doua zi, Ty şi Matt petrecură ceva timp la sală, apoi Matt se duse acasă cu Ty pentru a-şi lua maşina.
-Pleci, constată el aruncând o privire prin garajul
curat lună. Î.
-De la bun început am fost pregătit de plecare, li întinse lui Matt cheile de la Jimmy, însă acesta nu le luă. Chiria pentru casa asta e plătită până la vară, poţi s-o foloseşti dacă vrei. A, şi îţi las ţie sculele.
- O să le păstrez pentru tine. Ai să te întorci. Expresia de pe chipul lui Ty îl făcu pe Matt să ofteze: Dumnezeule!

Spune-mi că n-ai de gând să dispari pur şi simplu fără nici un cuvânt şi să nu te mai întorci niciodată. Nu eşti chiar atât de măgar, nu?
-Vrei să scoţi maşina la o probă sau nu?
- Chiar eşti atât de măgar.
-Ascultă, ea mi-a cerut să-i promit că nu îmi voi lua adio.

-Şi tu ai crezut-o? Rahat, credeam că eu mă descurc prost cu femeile!
- Chiar aşa e.
Ty îi aruncă cheile, forţându-l să le prindă.
Matt cunoştea la perfecţie drumurile din zonă, aşa că lua virajele în ac de păr fără nici o ezitare. De o parte şi de alta a şoselei înguste se înălţau piscuri abrupte atât de bogat îmbrăcate în vegetaţie - datorită primăverii ploioase -, încât semănau cu o pădure tropicală din America de Sud.
Când asfaltul se sfârşi, Matt cuplă tracţiunea integra-lă a maşinii şi înaintă mai departe pe munte.
- Ştii unde mergi, orăşeanule? îl întrebă Ty.
- Ce, ai impresia că te-ai descurca singur prin munţii ăştia? replică Matt aruncându-i o privire piezişă.
-M-aş descurca singur şi pe Marte. Deşi, dacă ne omori aici, am să te urmez până în adâncurile iadului şi am să te omor din nou.
-Ţi-am zis, nu toată lumea o să moară şi să te lase baltă. Eu al naibii să fiu dacă o voi face.
-Ai grijă să nu.
Matt conduse mai departe până când, în cele din urmă, ajunseră pe un platou. Panorama de trei sute şaizeci de grade era năucitoare. Pe piscurile zimţate ale munţilor se vedea încă un strat de zăpadă, iar culmile mai joase erau îmbrăcate într-o pătură deasă de verdea-ţă. în imediata lor vecinătate, spre vest, Pacificul scân-teia orbitor.
- Beau Point, anunţă Matt.
Platoul, de mărimea unui teren de fotbal, oferea o privelişte cuprinzătoare asupra oceanului care îşi spăr-gea valurile de stânci la sute de metri sub ei.
- Fain loc.

-Vin frecvent aici ca să-i pun pe fugă pe diverşi adolescenţi idioţi. Profitând de tracţiunea integrală de pe camioneta tăticului lor, vin aici să şi-o tragă. Apoi deştepţii se rătăcesc, iar eu trebuie să le salvez pielea de doi bani.
- Grea muncă.
- O prefer oricând misiunilor de strângere a derbedeilor de pe străzile din Chicago. Şi îmi imaginez că e şi mult mai distractivă decât ce se petrece în Afghanistan sau Irak în perioada asta a anului.
-Nu uita de America de Sud, zise Ty. Este favorita mea.
Matt zâmbi.
-Nimic nu se compară cu umblatul pe străzile din Chicago în toiul verii, în echipament tactic complet.
- Eşti un papă-lapte.

- Sigur. Dacă a fi un papă-lapte înseamnă să rămâi în paradis în loc să-ţi cauţi doza de adrenalină în nu ştiu ce ţară vai de capul ei din Lumea a Treia.
Ty clătină din cap şi îşi aţinti privirea asupra „paradisului".
- Faci vreodată căţărări? îl întrebă Matt.
- Doar când sunt nevoit.
Matt arătă din bărbie spre un perete de stâncă aflat la cel puţin cinci kilometri distanţă în linie dreaptă.
- Widow's Peak. M-am căţărat pe el weekendul trecut. E genul de loc în care îţi limpezeşti toate gândurile.
- Dar aveai gândurile încâlcite?
- Da, ca să fiu sincer. Azi însă, ale tale par să aibă mai multă nevoie de clarificare.
- Gândurile mele sunt perfect limpezi, mulţumesc.
-Da?
-Da.
- Aha, făcu Matt.
- Bun, hai să economisim nişte timp, zise Ty. Ce-ar fi să-mi spui în faţă ce vrei să afli?
-în regulă. Cineva a furat nişte eşantioane de la Clinica de Servicii Medicale, chiar de sub nasul lui Mallory.
Ty simţi un nod în stomac.

- Azi? A fost rănită?
- Ieri, spuse Matt fără să-l slăbească din ochi. Şi nu, n-a păţit nimic.
- Ce a dispărut?
-Analgezice. Problema e că Mallory nu ştie precis când s-a săvârşit furtul.
Ty încremeni amintindu-şi expresia de pe chipul ei când văzuse flaconul gol căzând din buzunarul blugilor lui.
Ştiuse atunci, şi nu suflase nici o vorbă. Oare îl bănui-se pe el? Altfel de ce să nu-i povestească despre dispariţia medicamentelor? Cu un nod în stomac, îşi dădu seama că, într-adevăr, îl considerase principalul suspect.
- Are de suferit din cauza asta?
-Se poate spune că da. Clinica a fost închisă tempo-rar, şi e foarte posibil să rămână aşa.
- Mallory nu merită ca vina să cadă pe umerii ei.
- Ea şi-a asumat-o.
- De unde ştii toate astea?

- Fac parte din consiliul de administraţie al spitalu-lui. Deocamdată, doar membrii consiliului sunt la cu-rent. I-au cerut să predea o listă cu cei toţi care s-au aflat la clinică în intervalul în care au dispărut medicamen-tele, însă ea se opune, pe motiv că se încalcă anonimatul pacienţilor. Aşa riscă să fie dată afară şi de la Unitatea de Primiri Urgenţe, şi de la Clinică.
Ty expiră prelung şi închise ochii.
- Of, Dumnezeule!
-Ce-i?
-Am trecut şi eu pe acolo ieri după-amiază. Deschise ochii şi îl privi pe Matt. Am fost la Clinică.
-Tu ai făcut-o? îl întrebă Matt blând. Tu ai furat medicamentele?
- Pe toţi dracii, nu!
- Nu-mi păreai a fi prost. Şi nu ai semnal la telefon aici, îl informă Matt când Ty îşi scoase telefonul şi în-cercă să apeleze un număr. Ascultă, situaţia e destul de gravă. Jane, asistenta-şefă, a şters cu ea pe jos, şi...
-Şi?
- Mallory a plecat de la muncă. Şi-a dat demisia.

- Dă-mi cheile, îi ordonă Ty întinzând mâna.
- Poftim?
- Conduc eu înapoi.
Trebuia să o vadă pe Mallory. Acum. Ieri.
- De ce? vru Matt să ştie.
- Pentru că ne grăbim, iar tu conduci ca o fată.
La jumătatea drumului spre oraş, Ţy reuşi să prindă semnal şi apelă numărul lui Mallory. în timp ce aştepta cu telefonul la ureche, Matt comentă:
-Ai nevoie de o cască bluetootb, altfel ai să te alegi cu amendă.
Ty îl ignoră. O implora în gând să-i răspundă, insă Mallory nu o făcu.
- Probabil e acasă, cu telefonul descărcat, spuse el cu o undă de speranţă.
-Nu, nu e acasă, zise Matt. Cum Ty îi aruncă o privire asasină, adăugă zâmbind: A, voiai să ştii unde este? Da, cred că vrei. E la cafeneaua Eat Me. Am trecut pe acolo mai devreme şi am auzit-o pe Amy răspunzându-i la telefon. Ceva despre o întâlnire a dependenţilor de ciocolată
Ty detectă o schimbare în tonul lui Matt când rosti numele lui Amy. Era prilejul ideal ca să schimbe subiectul.
- Deci care-i treaba cu tine şi chelneriţa cea drăguţă:
- Nu e nimic.

- Există cam multă tensiune între voi ca să nu fie ni-mic. Ai dat-o în bară cu ceva?
Ochelarii de soare ai lui Matt îi ascundeau expresia. Refuzul lui de a răspunde echivala cu recunoaşterea vinovăţiei.
- Ce-ai făcut? îl întrebă Ty.
- Absolut nimic.
„Da, cum să nu.“ Ty străbătu oraşul în viteză şi opri în faţa cafenelei cu scrâşnet de cauciucuri.
- Poate ai chef să-mi ţii companie, îi spuse lui Matt, care abia îşi revenea după cursa infernală.
- Ca să te păzesc să nu calci pe bec?

- Fără îndoială.
Ty clătină din cap şi intră în local, care fusese amena-jat în spiritul primăverii. Din casetele tavanului atârnau flori şi animale din hârtie creponată, iar ferestrele erau înconjurate de fanioane. Nu prea se potrivea cu decorul tipic anilor ’50, dar în mod cert atrăgea toate privirile.
Cafeneaua era plină. Ty îi recunoscu aproape pe toţi cei prezenţi, ceea ce însemna că se afla în Lucky Har- bor de mult prea mult timp. O văzu pe Jan cărând o tavă mare la o masă. Ryan se afla intr-un colţ, alături de doi ţipi de la Narcomanii Anonimi. Luciile cea cu părul albastru era şi ea acolo, intr-un grup de alte cumetre băgăcioase, toate cu părul albastru. Ty trecu pe lângă micul şir de oameni care aşteptau să se elibereze un loc, pentru că o zărise pe Mallory la bar. Grace se afla lângă ea, iar Amy era de cealaltă parte a tejghelei.
Mallory avea privirea aţintită asupra unui tort pe care scria „La Mulţi Ani, Anderson". Exact atunci, Amy aprinse lumânările.
De peste tot din jurul lor răsuna zarva obişnuită a unei cafenele populare. Vase zăngănind, conversaţii, râ-sete - fiecare masă sau grup era pierdut în propria lume. Nici una dintre membrele trioului de la bar nu era câtuşi de puţin atentă la ce se petrecea în jur.
Mallory, femeia care pretindea că renunţase la cioco-lată, se linse pe buze.
-Ar trebui să sărim peste partea cu lumânările, îi spuse lui Amy. Ai localul plin în momentul de faţă. Eşti prea ocupată pentru asta.
- O, nu, am stabilit. Când se întâmplă chestii nasoa- le, ne întrunim. Mâncăm. Aprinse şi ultima lumânare şi le întinse prietenelor sale câte o furculiţă. Am sunat-o deja pe Tara şi i-am spus că tortul lui Anderson a cunos-cut un sfârşit tragic.
- Te-a crezut? o întrebă Grace.

-	E prea deşteaptă pentru aşa ceva. Amy o privi pe Mallory. Dar a înţeles urgenţa, şi va face un alt tort. Important e să o ajutăm pe Mallory să treacă prin si-tuaţia asta.
Mallory oftă şi se izbi cu fruntea de masă.

Amy se grăbi să tragă tortul într-o parte, împiedicând contactul dintre părul ei şi flacăra lumânărilor.
-	Deci chiar i-ai spus lui Jane să-şi ţină clanţa?
-Da. Dar nu ăsta e motivul pentru care am rămas
fără slujbă. E pentru că i-am spus-o în gura mare, astfel că a auzit toată lumea. Bill mi-a zis că şi el şi-ar dori ca Jane să-şi ţină clanţa, dar trebuie să învăţăm să nu ne înrăutăţim soarta atunci când am comis o greşeală, îşi făcea curaj să mă concedieze. Nu prea avea încotro, la drept vorbind. Şi acela a fost momentul când mi-am pierdut oarecum cumpătul. I-am spus şi lui să-şi ţină clanţa, după care am plecat.
-Uau! exclamă Grace. Când te hotărăşti să devii rea, mergi până la capăt.
Mallory lăsă să-i scape un hohot aflat pe graniţa nesigură dintre râs şi plâns.
-	Şi ce plănuieşti să faci acum? întrebă Amy. O să-i implori să te primească înapoi?
-	O să-mi găsesc o slujbă la un cabinet medical liniştit şi o să revin la purtarea mea de dinainte. Mallory luă nişte tort în furculiţă şi şi-l îndesă în gură. Nu vreau să vorbesc despre asta.
-	Ghinion, spuse Ty.
Mallory se îndreptă brusc şi se răsuci pe scaun. Avea ciocolată pe buze, dar îndreptă furculiţa spre el ca şi cum ar fi fost o regină pe tron.
-	Trebuie să încetezi să mai faci asta.
-Te-ai ofili şi ai muri de plictiseală într-un cabinet medical liniştit, o asigură el.
îl privi cu ochi scânteietori. Toată lumea se uita la ei, fireşte. Ei bine, cu excepţia lui Amy, care se uita la Matt. Matt se aşezase la bar pentru a urmări circul.
Dornic să aibă puţină intimitate cu Mallory, Ty arun-că o privire severă spre clienţii cafenelei, însă nimeni nu pricepu aluzia. Fireşte că nu. Pe vremuri, căutătura lui terorizase ticăloşi fără seamăn, dar figura nu-i ieşise şi în Lucky Harbor, nici măcar o dată. Dându-se bătut, arătă spre lumânări, ale căror flăcări păreau să crească în intensitate.
-Ar trebui să suflaţi în ele.

Amy suflă, în timp ce Grace se prefăcea interesată de meniu. Dar rămaseră cu urechile ciulite.
Resemnându-se cu gândul că nu putea să scape de public, Ty o privi pe Mallory.
- De ce nu mi-ai spus despre chestia asta?
- Care dintre ele?
Dumnezeule. Erau mai multe chestii? Lumânările se reaprinseră pe tort, dar el le ignoră.
- Să începem cu medicamentele dispărute.
- Pentru că ştiu că nu le-ai luat tu. Mallory aruncă o privire spre tort. Ai folosit lumânări magice? o întrebă pe Amy.
-Da. Au rămas de la ziua de naştere a lui Lance. A fost ideea fratelui lui, ştii că Tucker are un simţ al umorului bizar. Sunt singurele pe care le aveam.
Luciile sări de pe scaunul ei şi se apropie.
- Scuzaţi-mă, dar n-am putut să nu aud ce se discută. Lipsesc nişte medicamente?
-Asta nu e o discuţie deschisă publicului, Luciile, ripostă Mallory.
- Dar cine ar fura medicamentele de la Clinică? întrebă femeia mai în vârstă. Vreun adolescent? Vreun dealer de droguri? Vreunul dintre fraţii tăi nebuni?
- Eşti la fel de nebună ca Tammy şi Joe, şi o ştii.
-Te obrăzniceşti cu mine? exclamă Luciile clipind
surprinsă.
- Da, răspunse Mallory. Aparent, e noua mea tendinţă. Dacă îmi pui răbdarea la încercare, am să ajung chiar să ţip la tine. Tot o chestie nouă. Acum nu te mai băga în treburile mele, încerc să port o conversaţie între patru ochi. Te rog, adăugă ea politicoasă.
Luciile făcu ochii mari, apoi zâmbi.
- Ei, uite-o în sfârşit. De mult aşteptam să văd asta.
- Eu întotdeauna spun te rog.
- Nu la asta mă refeream. Ci la coloana ta vertebrală. Ai aşa ceva şi îţi stă grozav, draga mea.
Mallory se holbă la ea, apoi la Ty, însă acesta era încă năucit de ceea ce auzise mai devreme: „Ştiu că nu le-ai luat tu“.

Cumva, în ciuda tuturor eforturilor lui de a se ascun-de, Mallory îl cunoştea, ştia cine era, pe dinăuntru şi pe dinafară, şi îl accepta. Aşa cum era. Şi credea în el, fără a-i pune întrebări.

Ceea ce nu o ajuta acum, pentru că cineva furase totuşi medicamentele aflate sub supravegherea ei. Ar fi putut fi oricine. Doar Mallory ştia adevărul, iar lui Ty îi fu de ajuns să o privească pentru a se convinge că într-adevăr ştia. Cunoştea identitatea făptaşului şi nu voia s-o divulge, ca să-l protejeze. Femeia asta îl scotea pur şi simplu din minţi.
- Dacă ştii că nu eu am fost hoţul, atunci de ce nu ai predat lista cu persoanele care s-au aflat în clădire?
Dintr-un motiv sau altul, întrebarea lui o enervă la culme. Ridicându-se, Mallory îl împunse în piept cu de-getul suficient de tare cât să-l facă să se crispeze.
- Ai impresia că eşti singurul la care ţin?
-Ăăă...
-Nu. Nu eşti.
Era mai furioasă decât o văzuse vreodată, în uniforma ei bleu, cu un tricou cu mânecă lungă pe dedesubt - tricoul lui, dacă nu cumva se înşela. Buzunarele îi erau umflate cu nişte cocoloaşe misterioase, iar cineva desenase o inimă roşie pe unul din tenişii ei albi. încă mai avea ciocolată în colţul gurii, părul îi era complet scăpat de sub control - şi era gata să pună la pământ pe oricine i-ar fi stat în cale.
Nu fusese niciodată mai frumoasă.
- Mallory.
Ştia cât de mult însemna profesia pentru ea. Cât de mult însemna Clinica. Cât de mult însemna Lucky Harbor.
El avea să plece, dar ea nu. Viaţa ei era acolo. în clipa aceea, Ty luă decizia pe care o amânase atâta.
- Am profitat de tine, spuse el, având grijă să vorbească suficient de tare ca să-l audă toţi cei care trăgeau cu urechea. Am profitat complet de tine.
De la două scaune distanţă, Matt gemu:
- Omule, nu. Nu face asta.
- Ce faci? îl întrebă Mallory furioasă.

- încerc să-ţi spun ce s-a întâmplat, replică Ty pe un ton calm.
-Ei, ia stai naibii aşa. Doamna Burland apăru brusc lângă ei, întinzându-şi bastonul spre figura lui Ty. Da, tu, derbedeu mic. Cu tine vorbesc.
„Derbedeu mic“? Avea cu jumătate de metru mai mult în înălţime şi cel puţin cincizeci de kilograme în greutate. Se holbă şocat la ea.
Toţi clienţii cafenelei îşi ţinură respiraţia, mai puţin Matt, care rânji larg.
- Derbedeu mic, repetă el, rostogolind încântat cu-vintele pe limbă. îmi place.

Ty îi aruncă o privire fioroasă, însă Matt nu păru afectat câtuşi de puţin. Trecuse al naibii de mult timp de când nu mai îndrăznise nimeni să-l înfrunte în faţă, şi chiar mai mult timp de când nu fusese numit derbedeu mic. Din câte se părea, doamna Burland încă nu terminase cu el.
- Ce naiba îţi închipui că faci?
- încerc să port o conversaţie, spuse el. O conversaţie privată.
-Nu există aşa ceva în Lucky Harbor, îl informă Luciile îndatoritoare.
Sătulă de întreruperi, doamna Burland izbi cu basto-nul în podea de trei ori la rând, până atrase toate privi-rile din nou asupra ei. Se uită furioasă la Ty.
- Nu ai nici un drept să mărturiseşti o infracţiune pe care nu ai comis-o.
Aparent, pe lângă faptul că era acră şi veninoasă ca un şarpe, bătrâna era şi teribil de ageră la minte.
- Nu te băga în asta, mârâi el.
- încerci să faci pe marele erou. îţi închipui că prote-jează pe cineva şi nu vrei să aibă de suferit.
-Asta faci? îl întrebă uimită Mallory.
Ty deschise gura, dar doamna Burland se îndreptă semeaţă la înălţimea ei de un metru patruzeci şi declară:
-Eu am făcut-o. Eu am luat medicamentele. îşi plimbă privirea peste mulţime. Nu un adolescent. Nu un dealer de droguri. Şi nici unul dintre nebunii fraţi Quinn. Şi nici acest... Arătă spre Ty, iar gura i se strânse

într-o linie dezaprobare. Bărbat. O fi el vinovat de o gră-madă de lucruri, şi faptul că îţi strică reputaţia ţie, Mal- lory Quinn, nu e cel mai mic dintre păcatele lui - nu că ar părea să te deranjeze -, dar nu el a luat pastilele. Eu am făcut-o.
-Nu. O tânără se ridică de la o masă din colţ. Ty o recunoscu pe Deena, vânzătoarea de la magazinul de alimente. Am fost ieri la Clinică, spuse aceasta. După pilule contraceptive. Eu am luat cutiile de Oxycontin.
-Asta e o minciună, interveni Ryan, de la celălalt capăt al tejghelei. Ştim cu toţii că am o problemă. Eu le-am luat.
Mallory rămase cu gura căscată.
Nimic nu îl putea surprinde pe Ty, dar chiar şi el ad-mise că era şocat. Locuitorii orăşelului se ridicaseră în apărarea tinerei femei în singurul mod care le venise în minte. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.
Amy izbi cu o lingură de lemn în tejghea pentru a capta atenţia tuturor.
- Hei, şi eu am fost acolo! Eu am luat medicamentele.
Privirea ei o susţinu pe a lui Matt, al cărui obraz se

încordă.
Mallory rămase cu gura căscată la Amy.
-Nu ai fost acolo...
- O, nu, încetaţi cu toţii! ţipă doamna Burland. As- cultaţi-mă, indivizi egocentrici, narcisişti şi nebuni ce sunteţi. Nu mă faceţi să vă bat pe toţi! Spunând acestea, scoase din buzunar o cutiuţă. Un eşantion de Oxy-contin. Vedeţi? spuse ea triumfătoare. Sunt la mine. Sunt la mine toate. Le-am luat pentru că am crezut că sunt probiotice pentru constipaţia mea. Cutiile sunt de aceeaşi culoare. Asigurarea mea e de tot rahatul şi, chiar dacă n-ar fi, detest să aştept la rând la farmacie. Mi-am petrecut ultimii zece ani stând la cozi stupide. O coadă ca să fiu examinată de doctor. O coadă ca să primesc medicamente. Pe toţi dracii, am fost nevoită să aştept la coadă chiar şi ca să merg la baie, acum un minut. M-am săturat de asta, şi m-am săturat de voi toţi.

- Nu ai nevoie de probiotice, spuse Luciile. N-ai nevoie decât de prune uscate şi un blender.
- Din cauza ta a fost concediată Mallory? o întrebă Amy pe doamna Burland.
-Nu, Mallory a fost concediată din cauza gurii ei mari, răspunse bătrâna.
- Nu am fost concediată, preciză Mallory. Mi-am dat demisia.
-Scuză-mă, dragă, îi spuse Luciile. Dar...
- Nu acum, Luciile. Te rog.
- Da, dar e important.
- Ce e mai important decât asta?
- Lumânările.
Acestea se aprinseseră din nou şi ardeau zdravăn. Teancul de meniuri, aflat chiar lângă tort, luă foc, însă chiar atunci Ty se repezi să toarne peste el paharul de apă al lui Mallory.
Flăcările pâlpâiră şi se stinseră.
Mai puţin cea din mijloc, cea mai mare dintre lumânări. Care se dovedi a fi nu doar o lumânare magică, ci şi un fel de lumânare arteziană, pentru că brusc ţâşni în sus şi se înfipse în tavan ca o... ei bine, ca un foc de artificii. Se declanşă alarma de incendiu, apoi sprinklerele de deasupra lor se activară simultan, revărsând o ploaie torenţială peste toţi cei aflaţi înăuntru.
capitolul 21
Puterea înseamnă capacitatea de a rupe o bucată zdravănă de ciocolată - şi apoi a te mulţumi să mănânci doar un pătrăţel.

Mallory fu şocată de repeziciunea cu care se instală haosul. Când sprinkerele din tavan începură să reverse apă rece ca gheaţa, oamenii începură să ţipe şi să urle. Toată lumea se îmbrânci să iasă.
Ca pentru a agrava nebunia, decoraţiunile se îmbibară de apă şi începură să cadă, trăgând după ele

şi casetele tavanului. Un elefant din hârtie creponată o lovi pe Mallory în cap, cu tot cu placa de care fusese prins. Timp de o clipă văzu stele verzi, apoi se panică. Cineva avea să fie rănit grav. Clipi ca să se scuture de apa care şiroia de sus, căutând în mulţime eventualele persoane care ar fi putut avea nevoie de ajutor. Abia dacă vedea la jumătate de metru în faţa ei, dar avea impresia că toată lumea avea nevoie de ajutor. Oamenii fie fugeau, fie căzuseră la pământ. Era măcel în toajtă legea.
înghiţi lacom aer şi îşi împinse părul la o parte de pe faţă. Când îşi retrase mâna, era mânjită cu sânge. Obrazul îi sângera, dar înainte să apuce să reflecteze la acest lucru, cineva o înşfăcă în braţe şi începu să-şi croiască drum furtunos spre uşă. Bineînţeles, era Ty.
- Dă-mi drumul, ţipă ea izbindu-l în piept.
-Nu. Vreau să te ştiu afară în siguranţă, acum.
-Lasă-mă pe mine, du-te după doamna Burland şi
Luciile!
- Tu prima, fir-ar să fie!
în clipa următoare, continuând să o ţină strâns la piept, Ty o luă pe sus şi pe doamna Burland. Luciile nu se vedea pe nicăieri. Printre şiroaiele de apă, Mallory îl văzu pe Matt înşfăcându-le pe Amy şi Grace şi scoţân- du-le pe uşă, apoi întorcându-se în local.
Ty nu reuşi s-o convingă pe Mallory să rămână afară.
-Trebuie să mă duc acolo. Oamenii sunt răniţi, Ty. Pot să ajut.
Maxilarul lui se încleştă, dar se dădu la o parte. Alarma de incendiu urla, apa din sprinklere şiroia în continuare. Mallory reuşi să scoată alte câteva persoane până să se ciocnească de Ty din nou. Acesta ţinea de mână două bătrâne din grupul lui Luciile, însă îi dădu drumul uneia din ele ca să mângâie părul ud de pe chipul lui Mallory. Se aplecă uşor să-i studieze obrazul însângerat, apoi o privi în ochi. Voia să se asigure că era bine.
O inundă un val de căldură la gândul că ţinea la ea. O simţea în fiecare atingere, fiecare privire.
Cu toate astea, Ty avea să plece.

Ii înţelegea argumentele. Nu şi-ar fi dorit niciodată să-l reţină de la ceea ce îi alimenta pofta de viaţă, oricare ar fi fost acel lucru. Dar într-un fel parcă şi-ar fi dorit ca ea să fi fost cea care îi alimenta pofta de viaţă.
Până sosiră pompierii, reuşiseră să scoată pe toată lumea din clădire. Mai multe persoane erau rănite des-tul de grav cât să fie nevoie de mai multe ambulanţe, care îşi făcură apariţia imediat după pompieri. Mallory îi ajuta pe cei înşiraţi pe trotuar. Lângă ea, Matt îi asista pe paramedici. Şi Ty părea la fej de în largul lui intr-o poziţie de autoritate medicală. îl pusese pe Ryan, care se alesese cu o tăietură urâtă pe un braţ, să se aşeze pe bordură, şi se ghemuise lângă el, aplicând presiune pe rană cu un aer foarte competent.
Peste câteva clipe, Josh îşi opri vijelios maşina şi sări pe trotuar. Ryan era cel mai aproape, aşa că se repezi să-l examineze pe el mai întâi.
- E în şoc, îi spuse Ty.
Era adevărat. Ryan tremura, avea ochii sticloşi şi părea dezorientat. Josh se întoarse la maşina lui şi se întoarse cu o trusă de urgenţă. Ty şi Josh îl înfăşura- ră pe Ryan într-o folie de supravieţuire, pentru a-i ţine de cald, apoi îi verificară respiraţia şi pulsul. Mallory îi strânse mâna veteranului în timp ce îi privea pe Josh şi Ty lucrând împreună, perfect sincronizaţi, la ajutorarea altor victime.
Când paramedicii îl preluară pe Ryan, Mallory se în-dreptă spre ei.
- Dacă tot ai primit aprobarea medicală şi stai degeaba toată ziua, îl auzi pe Josh spunându-i lui Ty, măcar atâta ai putea să faci, să te angajezi. Ştii că există un post de paramedic pe ambulanţa aeriană de la spitalul Seattle General. Unitatea aia funcţionează la turaţie maximă, acolo n-o să duci lipsă de adrenalină. Şi, pe toţi dracii, uite ce palpitant poate fi chiar şi Lucky Harbor.
Ty îl ignoră şi se lăsă pe vine la picioarele lui Luciile.
- Eşti bine?
- O, sigur, scumpule. îl bătu pe braţ. Eşti un băiat foarte bun.
Amuzat, Ty se ridică şi se întoarse spre Mallory.

Ea nu fu surprinsă că o localizase. întotdeauna părea să ştie unde se afla. Cu privirea aţintită la obrazul ei, îi atinse blând rana. Crispându-se, Mallory îi înlătură mâna.
-Rana aia trebuie îngrijită, îi spuse el trăgând-o de-parte de urechile curioase. Lasă-mă să te ajut...
-Nu. Avea nevoie de mai mult ajutor decât şi-ar fi putut el imagina vreodată. Nu ştia de unde să înceapă, aşa că apelă la metoda tradiţională şi

alese să înceapă cu începutul. Cum se face că un mecanic ştie cum să trateze victime cu traume?
- Am fost paramedic în cadrul trupelor SEAL.
- Paramedic. în cadrul trupelor SEAL. Procesă infor-maţia şi clătină din cap. Asta e amuzant, pentru că aş fi putut să jur că mie mi-ai spus că ai fost mecanic. Meca-nic în marină, cu o activitate similară în prezent.
- Nu. Ei bine, da. Recondiţionez maşini. Uneori. Dar asta o fac pentru mine, pentru distracţia mea.
- Pentru distracţie. Făcu o pauză, dar nu reuşi să pri-ceapă. Mi te-am imaginat lucrând la vapoare, eventual elicoptere şi tancuri. Nu pe trupuri umane. De ce nu mi-ai spus?
- De ce contează ce am fost? replică el.
-Pentru că nu e vorba de ce ai fost, Ty, ci de cine eşti. Cum de nu putea să vadă acest lucru? Sau să-i audă inima crăpându-se încet pe mijloc? Ai să te întorci, spu-se ea. Eşti aici doar până aştepţi să primeşti verde... Se uită fix la el când îşi aminti cuvintele lui Josh. Deja ai primit verde! O, Doamne. De cât timp ştii? Şi ce te-a făcut să îmi ascunzi atât de multe?
însă ştia deja răspunsul la această întrebare. Fusese pentru el doar o parteneră de distracţie, nimic mai mult.
Şi ea era singura vinovată. Simţind că era pe punctul de a ceda nervos, făcu un pas în spate, moment în care se ciocni direct de şeriful Sawyer Thompson.
- Ce naiba s-a întâmplat aici? întrebă acesta cu mâi-nile în şolduri.
Toată lumea era încă prezentă. Nimeni nu voia să rateze nimic. Absolut toţi cei care încă puteau sta

pe picioare strânseră rândurile în jurul doamnei Bur- land, cotoroanţa răutăcioasă care nu făcuse niciodată vreun gest amabil pentru vreunul dintre ei. Dimpotrivă, le făcuse viaţa un chin în sute de moduri diferite. Cu toate astea, începură toţi să vorbească deodată, fiecare oferind propria versiune despre furtul de medicamente şi despre felul cum ajunseseră să fie inundaţi de siste-mul de stingere a incendiilor din local.
Ca întotdeauna, îl protejau pe unul de-al lor.
Doamna Burland refuza orice protecţie. Se ridică anevoie, merse şchiopătând în baston spre şerif şi îi în-tinse încheieturile.
- Arestează-mă, copoiule. Dar să nici nu te gândeşti să mă perchiziţionezi la piele. Am şi eu nişte drepturi, să ştii.
Sawyer o asigură că nu era interesat să o aresteze, pentru că atunci ar fi trebuit să-i aresteze şi pe toţi ceilalţi care mărturisiseră furtul. Cu un aer dezgustat o luă de la capăt, vorbind cu fiecare persoană pe rând.

Intr-un târziu, mulţimea începu să se risipească.
Mallory se lăsă să cadă pe bordură şi îşi puse capul pe genunchi, extenuată până în măduva oaselor şi mult prea aproape de a-şi pierde cumpătul. Ty îi ascunsese atât de multe... Cum era posibil aşa ceva? Ea îi oferise toate secretele pe tavă.
Pe de altă parte, Ty nu avea să se schimbe acum. Dumnezeu îi era martor, era pregătită să accepte situaţia chiar asta ar fi ucis-o.
Dintr-odată, doi bocanci ponosiţi apărură în faţa ei. II simţi pe posesorul lor lăsându-se pe vine lângă ea.
Ty, desigur. Doar Ty îi făcea inima să tresară. îşi trecu o mână mare şi caldă peste spatele ei şi, constatând iritat că era udă leoarcă şi tremura, o înfăşură într-o folie de supravieţuire.
- Sunt bine, spuse Mallory.
- Da. Se aşeză alături şi o trase lângă corpul lui cald. Extrem de bine. Dar nu asta te întrebam acum.
- Atunci ce mă întrebai?
-Tu să-mi spui.

- în regulă. Nu pricep de ce ai făcut atât de mare se-cret din faptul că eşti paramedic.
- Nu a fost un secret.
- Mie mi se pare că a fost un secret. în ziua când ai venit la spital să ţi se scoată firele, ai fi putut s-o faci singur.
- Voiam să te văd.
- în regulă, atunci cum rămâne cu ce s-a întâmplat în salon? îl întrebă ea după ce-şi calmă bătăile nebuneşti ale inimii. Când pacientul acela a intrat în stop car- dio-respirator? Ai devenit palid şi ai început să tremuri, aproape în şoc, ca şi cum nu ai mai fi văzut niciodată aşa ceva.
Ty îşi studie ghetele pentru o clipă, apoi o privi direct în ochi.
-Vrei să ştii care a fost ultimul lucru pe care l-am făcut în calitate de paramedic al forţelor SEAL? Pe un ton grav, continuă: Mi-am târât colegii de echipă din avionul în flăcări. Tommy era mort deja, dar ceilalţi, Brad, Kelly şi Trevor... Am făcut tot ce am putut, însă n-am reuşit să-i salvez. După aia n-am mai fost în stare să particip la intervenţii.
Malîory îşi simţi măruntaiele încleştându-se de durere.
- Of, Ţy!
-Am fost trecut în rezervă, iar următoarea slujbă nu a fost de paramedic. Au trecut patru ani, Mallory, în care nu am pus nici măcar un plasture.

Până nu ajunsese în Lucky Harbor.
- Rana de cuţit a lui Amy, şopti ea.
-A fost prima dată când am deschis o trusă de prim-ajutor după tot acel timp, încuviinţă el cu un aer sumbru.
Acum apăruse iarăşi o criză neaşteptată, iar el îşi asumase responsabilitatea la fel de firesc cum şi-ar fi încălţat o pereche de pantofi vechi şi confortabili. Mallory întrebă dacă Ty conştientizase acest lucru.
- E rândul meu, spuse el. Cum e cu locul tău de muncă? Te-au dat afară?
- Nu, mi-am dat demisia.

îşi ţinu privirea în pământ până când Ty îşi încolăci degetele în jurul cozii ei de cal şi o trase.
- Mallory, murmură el cu durere în glas. De ce?
De ce? Dintr-un milion de motive, din care nu voia să menţioneze nici unul, pentru că brusc era totul prea mult. Spitalul, Clinica, Eat Me, sentimentele ei faţă de Ty şi revelaţia că el avea să plece oricum. O durea capul şi o durea obrazul. Şi o durea şi inima. Când ochii i se umplură de lacrimi, el scoase un oftat gutural şi o luă în braţe, lăsând-o să-şi îngroape faţa în scobitura gâtului lui.
Ar fi trebuit să ştie că Ty nu avea să fie stingherit de lacrimi. De fapt, cu excepţia propriilor emoţii, nu păreau să existe prea multe lucruri care să-l stingherească.
Cum ajunseseră lucrurile să scape atât de tare de sub control? Nu-şi dorise altceva decât să-şi deschidă aripile. Să trăiască pentru ea însăşi în loc de ceilalţi. Să încerce lucruri noi. O făcuse, şi îi plăcuse la nebunie.
Marea ei greşeală fusese să se îndrăgostească de el.
- întregul dezastru cu medicamentele Clinicii e din vina mea, spuse ea peste câteva clipe. A nimănui altcui-va. Acolo eu am dat-o în bară. Cu ochii plini de lacrimi, adăugă în şoaptă: Cât despre tot restul, mi-am dorit din- totdeauna să fac ceva uşor nebunesc, dar din câte se pare, nu prea mă pricep la asta.
-Nu ştiu ce să zic, replică el cu ochii la cafeneaua devastată. Cred că te descurci mai bine la asta decât ai tu impresia.
Mallory lăsă să-i scape un hohot de râs gâtuit. îşi dă-dea seama că, indiferent ce ar fi făcut, el avea să o susţi-nă. Ty îi fusese alături sută la sută. O simţea din fiecare privire a lui, fiecare atingere, fiecare sărut.
- Pur şi simplu mi-am dorit ceva doar pentru mine, spuse ea încet.
- Şi meriţi asta, rosti el cu o convingere absolută.

De la bun început o tratase ca pe o persoană specială,
chiar dinainte să-i ştie numele. îi oferise din curajul lui, din simţul lui de aventură, din forţa lui interioară.

Cu ani în urmă pierduse contactul cu ea însăşi, cu speranţele şi visurile ei, dar situaţia se schimbase. Da-torită lui.
Acum se regăsise, însă acest lucru nu era suficient. Nici faptul că îl iubea nu era suficient, din moment ce el urma să plece.
- Ty? Prinzându-i faţa în palme, îi mărturisi: Am dat-o în bară. Mă îndrăgostesc de tine. îl sărută blând pe gura superbă, împiedicându-l să vorbească. Nu-ţi face griji, ştiu că tu n-ai să-ţi permiţi să cazi în aceeaşi greşeală, îmi pare rău, nu pot să mai fac asta, şopti ea anevoie, de parcă gâtul i-ar fi fost înfundat cu sticlă pisată.
- Mă părăseşti, Mallory?
Asta făcea? Adevărul era că el era cel aflat pe picior de plecare, şi totuşi nu plecase. Urma să se gândească la asta mai târziu, acum avea lucruri mai importante de explicat.
- Nu ai fost niciodată al meu ca să te pot părăsi.
Ty o dezmierdă pe buze cu degetul mare intr-un gest tandru care nu făcu decât să-i înteţească durerea. Dădu să spună ceva, habar nu avea ce, dar cineva o bătu pe umăr.
- Mallory Michelle Quinn!
O singură persoană îi folosea şi al doilea nume. Mama ei; exact ce îi lipsea. Se şterse la ochi şi se întoar-se, recunoscătoare că era atât de udă încât nimeni nu ar fi avut cum să-şi dea seama dacă plângea sau nu.
- Mamă, ce cauţi aici?
- Am auzit ce s-a întâmplat la cafenea. Eşti rănită?
-Nu e momentul potrivit... îi împinse blând mâna
deoparte. Mamă!
-Nu mă lua cu „mamă". Ai o tăietură pe obraz. Şi ai lăsat-o pe Jane să te concedieze?
-în regulă, să-mi dea cineva un megafon! răcni Mallory. Pentru că nu am fost concediată, mi-am dat demisia. E o diferenţă.
Mama ei se uită la ea preţ de o clipă prelungă, timp în care Mallory se strădui din răsputeri să nu-şi trădeze suferinţa. în cele din urmă, Ella dădu din cap.

- Ei bine, sper că ai profitat de ocazie să-i mai retezi din nas lui Jane.
Şocul o făcu pe Mallory să rămână cu gura căscată.

- Nu eşti supărată pe mine?
-Te-a pus lajnuncă excesiv de mult şi a profitat de abilităţile tale. în consiliul de administraţie se discută deja rechemarea ta. îţi sugerez să le refuzi prima ofertă. Din câte am auzit întâmplător, cea de-a doua va fi mult mai convenabilă.
-Ai auzit întâmplător? bâigui Mallory.
-în regulă. Am lipit un pahar de uşa lui Bill şi am tras cu urechea^ Dar nu sunt mândră de asta. Ella ezită, apoi continuă: în schimb, sunt mândră de tine. Iar Saw- yer m-a trimis să te caut. Are nevoie să discute scurt cu tine ca să-şi încheie raportul.
Sawyer, care se apropiase deja, o întrebă cu un aer exasperat:
- Eşti bine?
„Nu."
-Da.
- Bun, pentru că până în momentul de faţă am auzit douăzeci de versiuni diferite. Promite-mi că tu ai să mi-o zici pe cea corectă.
Ea îi relată întreaga poveste cât de bine putu, apoi se întoarse să-l caute pe Ty. îl zări în compania Ellei, care dădea din mâini şi vorbea însufleţită. Mallory îşi simţi inima cât un purice. Probabil că mama ei îi trăgea o săpuneală zdravănă, sau... pe toţi dracii. Nu-şi putea imagina.
- Trebuie să plec, îi spuse lui Sawyer.
Mama ei o văzu venind şi îi ieşi în întâmpinare.
-Are un fel anume de a te privi, scumpo. Ca şi cum ai însemna ceva pentru el.
- Da, sigur. Despre aţi vorbit?
- Vrei să ştii dacă l-am acuzat că ţi-a distrus reputaţia? Draga mea, mi-ai spus clar ce părere ai despre modul meu de gândire, şi ai avut dreptate. Te-am ţinut prea din scurt, bazându-mă că vei fi oaza de calm din haosul care ne înconjura. Ceea ce a fost nedrept, poate chiar crud. Nu ar fi trebuit s-o fac niciodată. La fel cum

nu ar fi trebuit niciodată să-ţi asumi vina pentru Karen. Sau pentru divorţul meu. Sau pentru nebunia generală a familiei noastre.
-Mamă...
-Taci, scumpo. I-am spus că îl aştept la cină, conti-nuă Ella pe un ton indiferent, întinzându-se să-i dea la o parte părul ud de pe faţă.
- Ce ai făcut?
-S-a purtat frumos cu tine. Vreau să-i mulţumesc. E simplă politeţe.
- Vrei să zici simplă curiozitate, replică Mallory.

- In regulă, şi asta.
-Mamă, suntem doar... ei bine... prieteni.
-O, te rog, râse Ella. Gogoaşa asta n-am înghiţit-o nici cu Tammy când a venit acasă cu Zach, şi n-am s-o înghit nici de Ia tine. Oricum, a acceptat.
-Nu, serios, insistă Mallory. Nu avem relaţia pe care ţi-o închipui tu. A acceptat?
-Scumpo, eşti udă leoarcă şi încă tremuri. Ai să prinzi o răceală de moarte aici. Du-te acasă şi fă un duş fierbinte, apoi pune-ţi ceva peste tăietura de pe obraz.
Ella o îmbrăţişă strâns, apoi o împinse spre maşina ei.
Mallory aruncă o ultimă privire asupra cafenelei. Ty se întorsese să mai dea o mână de ajutor şi, alături de Matt, căra diverse obiecte din clădirea distrusă. Două exemple deosebit de reuşite de utilizare a unor muşchi masculini superbi în serviciul comunităţii.
-Mallory. Josh arătă spre doamna Burland, care era ghemuită pe trotuar. Refuză să meargă la spital, dar nici n-aş avea motive s-o internez. E doar zdruncinată. Dacă pleci, eventual ai putea să o duci acasă.
Mallory sfârşi prin a duce acasă întregul grup de senioare, deoarece Luciile, singura dintre ele care mai avea permis de conducere, se dusese la spital să-şi facă o radiografie. îi luă aproape o oră, pentru că fiecare dintre ele zăbovi o veşnicie până îşi luă la revedere şi coborî din maşină.
După ce se descotorosi în sfârşit de toate, hotărî să nu-şi asculte raţiunea şi se duse acasă la Ty.
Noroc în dragoste
Când îl văzu prin uşa deschisă a garajului sub mult iubita lui Shelby, se gândi că, fără nici o îndoială, în viaţa lui nu abandonase o maşină.
Mânată de agitaţie, frustrare şi o durere atât de reală încât avea impresia că inima îi fusese spintecată în două, porni furtunoasă spre căruciorul de intervenţie şi îl lovi uşor pe Ty în gamba expusă.
Ca să fie sinceră, îl lovise destul de tare.
-I-ai spus mamei mele că e în regulă să te invite la cină?
Ty ieşi de sub vehicul, cu braţele sprijinite pe şasiu, şi ridică privirea spre ea. Alese cu înţelepciune să nu comenteze pe tema coafurii ei, care arăta dezastruos. Fusese stropită de sprinklere, apoi mânjită de praful de ipsos, şi întreaga mizerie se uscase natural, fără vreunul dintre produsele ei de combatere a electrizării părului, care oricum nu funcţionau niciodată.
- E vreo probleniă? întrebă el în cele din urmă.
- O, Doamne! îşi aruncă mâinile în aer. Chiar ai fă- cut-o. Ai acceptat. De ce?

-	A promis că va găti drob din carne tocată. Nu cred că am mâncat vreodată aşa ceva gătit în casă. Credeam că este un mit al vieţii în suburbii.
Mallory nu mai simţise niciodată simultan nevoia de a îmbrăţişa şi a strangula pe cineva.
-	Iţi fac eu drob din carne tocată!
-Tu mi-ai dat papucii. Şi, în plus, tu nu găteşti.
Fir-ar să fie. Fir-ar să fie, o scotea din minţi! îşi apăsă podul palmelor peste ochi, dar nu reuşi să îndepărteze prin masaj durerea pe care o simţea acolo.
Răsucindu-se pe călcâie, ieşi din garaj.
Ty o ajunse din urmă şi o trase înapoi. Când îi simţi pieptul zguduindu-se, Mallory îşi dădu seama că râdea de ea.
în clipa în care îi văzu chipul, râsul lui se stinse.
Cu un mârâit frustrat, îl îmbrânci şi urcă în maşină, dar, înainte să apuce să închidă portiera, Ty se lăsă pe vine lângă ea, astfel că muşchii coapselor îi ieşeau în evidenţă sub blugii spălăciţi.

-Aici nu e vorba de drob, zise el serios. Nu e vorba nici măcar de mine. Spune-mi care e adevărata problemă.
„Sunt îndrăgostită de tine...“
-	Problema mea e că mă împiedici să închid portiera.
-	Iar tu încerci să mă ţii la distanţă.
-Asta e chiar amuzant, venind din partea ta. Te-ai dovedit un maestru incontestabil în a mă ţine pe mine la distanţă.
-	Eu nu am făcut-o intenţionat.
-Nici eu, spuse ea cu ardoare.
Ty o studie preţ de o clipă prelungă.
-	Povesteşte-mi despre noaptea când a murit Karen.
Mallory avu impresia că îşi băgase mâna în pieptul ei
şi îi strânsese plămânii în pumn. Nu putea respira.
-	Ea nu are legătură cu asta.
-Ba poate că da. Şi ea a gustat din plăcerile interzise ale vieţii, şi n-a avut un deznodământ fericit. Ţi-a cerut să îi promiţi că vei fi cuminte, iar tu aşa ai făcut. Până la mine.
-	Cineva are gura mare.
-	Mai mulţi au gura mare, consimţi el. Pe de altă parte, îţi iubeşti viaţa de aici. Ii iubeşti pe toţi aceşti oameni. Şi ei toţi te iubesc pe tine.
Mallory îşi lăsă capul să cadă pe volan.

- De ce nu înţelegi că sunt furioasă pe tine? Aici nu e vorba de mine. Ştiu că amintirile mele dureroase sunt relative. Duc o viaţă bună. Sunt norocoasă. Nu sunt pe punctul să mă fac ţăndări sau ceva de genul ăsta.
- Fireşte că nu eşti, zise el dezmierdând-o cu o mână pe spate. Doar sprijini volanul cu fruntea pentru o clipă, atâta tot.
Scoţând un hohot de râs gâtuit, Mallory închise ochii.
-Sunt bine.
- Da, eşti. Eşti mult mai bine decât am fost eu vre-odată. Eşti cea mai puternică femeie din câte cunosc, Mallory. Ştii asta?
-Dar tocmai asta e. Nu sunt deloc puternică. Am crezut întotdeauna că îi pot salva pe toţi. Că dacă voi

fi cuminte, voi excela. Dacă voi fi cuminte, familia mea va rămâne unită. Dacă voi fi cuminte, nu se va putea întâmpla nimic rău.
Mâna lui Ty avea darul de a o calma. La fel şi vocea lui, gravă şi liniştită, fără urmă de reproş. Iar acea picătură de afecţiune nu-i strica defel.
- Şi ce ţi-a adus asta? Toţi anii cât ai fost cuminte?
De pe buzele ei zbură un nou hohot lipsit de veselie.
-Nimic. Atâtea eforturi, atâta timp petrecut încercând să le fac tuturor pe plac, şi oricum s-au dus de râpă toate. Am dat greş.
- Ştii bine că nu e aşa.
- Ştiu? îşi încleştă mai tare mâna pe volan. Era singura ei ancoră într-o lume care se învârtea. Nimic nu îi ieşea bine. Nici munca, nici felul în care ar fi vrut să o perceapă oamenii, nici relaţia ei inexistentă cu Ty. Nu vreau să mai vorbesc despre trecut. Sora mea a făcut o alegere. După aceea, fiecare membru al familiei mele a făcut nişte alegeri. Părinţii mei s-au ocupat de toate cât de bine au putut, inclusiv când a fost vorba de divorţ.
- Poate. Dar remuşcările au continuat să te macine până te-au distrus.
- Sunt bine.
-Nu e neapărat nevoie să fii întotdeauna bine.
- Ştiu asta.
- Atunci spune-o. Eliberează-o pe copila aia de şaisprezece ani, Mallory. Spune-i că nu e vinovată nici pentru divorţul părinţilor tăi, nici pentru moartea lui Karen, pentru nimic din toate astea.
-Ty.
- Spune-o.
Mallory înghiţi lacom aer, apoi expiră.
- Nu a fost vina mea.
Ty o trase blând de păr până când ea înălţă capul şi îl privi.

-Aşa e. Nu a fost vina ta. Tu ai făcut tot ce a depins de tine, cu mijloacele pe care le aveai. Ai luat decizia de a evolua de la stadiul fetiţei care trăia pentru a le face

pe plac altora. Ai ieşit din zona ta de confort şi ai luptat pentru ceea ce ţi-ai dorit.
Mallory simţi fierbinţeala inundându-i obrajii. Ştiau amândoi pentru ce luptase.
Pentru el. Gol. Şi îl obţinuse.
- Renunţă să te mai împovărezi cu responsabilitatea pentru toată lumea, o îndemnă el. Descarcă-te, descar- că-te de toate şi fii oricine vrei tu să fii.
-Ai de gând să-ţi urmezi propriul sfat? îl întrebă ea zâmbind.
- Lucrez la asta.
- Eşti fantastic, ştiai?
- Da. Ii oferi la rândul lui un zâmbet. Mare păcat că mi-ai dat papucii.
Mallory îl privi cu atenţie, apoi spuse:
-S-ar putea să mă fi pripit în privinţa asta. Deja a doua oară.
- Chiar aşa?
-Da.
- Hai încoace, spuse el trăgând-o cu blândeţe din maşină.
- Unde mergem? se interesă Mallory cuibărindu-se la pieptul lui.
-Să îţi arăt cât fantastic pot fi când suntem amândoi la orizontală.
capitolul 22
Viaţa fără ciocolată nu e viaţă.
Când Ty o puse jos pe gresia din baia lui, Mallory se uită în jur confuză.
- Nu sunt la orizontală.
El deschise robinetul de apă fierbinte, după care se dezbrăcă. Dumnezeule, arăta atât de bine fără haine, încât aproape o făcu să uite de problemele ei, inclusiv faptul că el era cea mai mare problemă a ei.
-Ce...
- Eşti udă şi absolut îngheţată. Descalţă-te.

O dezbrăcă de hainele ude şi le lăsă să cadă pe po-dea. Cât timp atenţia ei fu distrasă de corpul lui perfect, Ty verifică temperatura apei la duş, apoi o împinse înăuntru.

Mallory inspiră şuierat când fu izbită de apa fierbinte, şi din nou când Ty se întinse după săpun. O spălă cu o eficienţă rapidă în timp ce ea se holba la penisul lui erect care-i atingea ocazional abdomenul.
- Ignoră-1, îi ceru el.
Mallory continuă să-l privească şi descoperi că se în-tărea şi mai mult.
Ty îi spălă părul, masându-i scalpul până o făcu să geamă de plăcere. După aceea se apucă să se săpunească la rândul lui, cu aceleaşi gesturi eficiente care n-ar fi trebuit în nici un caz să o excite. Totuşi, o stârniră la culme.
El probabil îşi dădu seama, pentru că ochii i se încin-seră de dorinţă.
Oprind apa, o înfăşură într-un prosop şi o aşeză pe hiatul căzii. Purtând doar un prosop legat pe şolduri, se lăsă pe vine, scotoci într-un sertar şi scoase o trusă de prim-ajutor şi o cutie de prezervative. Ambele sigilate.
Fără un cuvânt, puse prezervativele pe faianţă, lângă şoldul ei.
Mallory se încinse doar privindu-le.
Luând trusa de prim-ajutor, Ty se ridică în picioare şi îi dădu la o parte părul ud de pe faţă ca să-i exami-neze tăietura.
-O să scapi cu două-trei benzi adezive de sutură, cred.
Ii dezinfecta rana, iar când Mallory scoase un şuierat de durere, se aplecă s-o sărute pe tâmplă.
-Frumos ştii să te porţi cu pacienţii, murmură ea. Ţi se întâmplă frecvent să peticeşti femei ude şi goale?
-Aproape niciodată.
Desfăcu atent ambalajul de plastic de pe benzile ade-zive sterile şi începu să acopere rana.
- Ce anume s-a întâmplat de te simţi din nou în stare să faci asta? vru ea să ştie.
-Ai apărut tu.
- Ei, haide.

- Crezi că eşti singura care face schimbări în viaţa ei? Munceşti pe brânci, oricâte mizerii ai vedea, şi vezi destule. Vrei doar să ajuţi oamenii, să îi faci bine. Şi eu eram aşa cândva. Nu mi-am dat seama cât îmi lipsea genul ăsta de activitate.
- Slujba la care te întorci, înţelese Mallory. Trebuie să fie foarte periculoasă.
-Nu la fel de periculoasă ca operaţiunile forţelor SEAL. Am trăit nişte momente cumplite în perioada aceea.
- Cum ar fi accidentul de avion, murmură ea.
- Da. Cum ar fi accidentul de avion.

-Suferi cumva de Sindromul de Stres Posttraumatic?
-Poate. Ridică din umeri. Probabil, puţin. Nimic care să mă pună la pământ.
Era încă ud de la duş, cu părul dat la o parte de pe faţă. Mallory îi admiră gura deopotrivă severă şi senzu-ală, bărbia pătrăţoasă, asprită de barba de o zi, pieptul lat, abdomenul plesnind de muşchi... Era superb.
- Chiar îţi lipseşte acţiunea, zise ea în cele din urmă.
- Odată ce devii dependent de adrenalină, nu te mai poţi opri, bănuiesc.
Când termină de pansat tăietura de pe obraz îi ridică mâna, răsucind-o ca să verifice încheietura umflată pe care deja apăruse o vânătaie. Mallory habar nu avea cum de o observase.
-Nu e ruptă, îl asigură.
Ty îi sărută blând încheietura înainte de a o înfăşură într-un bandaj elastic. Remarcând că glezna ei sângera, se lăsă în genunchi şi se ocupă de rană cu acelaşi profe-sionalism de care dăduse dovadă mai devreme. Capul îi era la acelaşi nivel cu blatul de faianţă pe care era aşezată, iar mâinile lui erau pe piciorul ei gol. Dacă Mal- lory şi-ar fi mutat piciorul cu doar trei centimetri spre stânga, prosopul i s-ar fi deschis larg, iar el ar fi ajuns cu ochii direct între coapsele ei.
Gândul acela erotic îi stârni o avalanşă de fantezii. Se foi, întrebându-se cum ar fi putut să se descotorosească de prosop fără a-şi trăda prea limpede intenţiile.
- Eşti bine? o întrebă el.

- De ce nu ai plecat când ai primit aprobarea medicală?
- Cred că ştii de ce.
- Din cauza mea.
- Din cauza ta, încuviinţă Ty.
Hotărârea de a-ţi schimba radical viaţa, de a-ţi urmări propria bunăstare în loc să te sacrifici pentru a satisface aşteptările altora aducea unele beneficii, îşi zise Mallo- ry. In primul rând, descoperise o sursă nouă de încredere în sine pe care acum era momentul s-o exploateze. Prin urmare, îşi desfăcu prosopul, lăsându-l să cadă pe blat.
Ty trase aer în piept şi îşi lăsă mâinile să alunece în sus pe picioarele zvelte, apăsând blând până când i se dezvălui priveliştea erotică a feminităţii ei. Depuse câte un sărut pe interiorul coapselor, apoi între ele.
Trupul ei se cutremură, savurând perfecţiunea acelei atingeri. II îndemnă să continue, agăţându-se de umerii lui până i se încleştară degetele de la picioare, până îi strigă numele, până nu mai fu în stare să gândească.

Deschise ochii şi îl văzu ridicându-se, cu ochii fier-binţi şi gura umedă. în clipa următoare, spre mirarea ei, se întoarse şi ieşi din baie.
- Ce faci...
Nedumerită, îl urmă în dormitor. Ty îşi aruncă rapid prosopul, dar, în loc s-o invite în pat, îşi trase o pereche de boxeri negri care abia îi cuprinseră erecţia masivă.
- Ce faci?
7 E cineva la uşă.
îşi puse blugii şi se schimonosi când încercă să-i închidă.
încă euforică după orgasm, Mallory se gândi că i-ar fi plăcut să traseze conturul fiecăreia dintre fibrele muş-chilor lui. I-ar fi luat o vreme, dar ar fi meritat cu priso-sinţă. Abia peste câteva clipe înţelese ce-i spusese Ty.
- E cineva la uşa ta? N-am auzit nimic.
-Asta pentru că făceai tu mai multă gălăgie decât soneria, replică el cu un zâmbet fin.
- Ba nu făceam... Dumnezeule. îşi acoperi obrajii în-cinşi. Cine e?

- Mama ta.
- Poftim? ţipă Mallory.
- Am văzut-o pe fereastra de la baie când venea spre uşa de la intrare. Coborând privirea spre erecţia lui, adăugă: Va trebui să mergi tu să-i deschizi. Şi probabil ar trebui să te îmbraci.
- Ce caută mama mea aici?
- A adus drobul.
Uitase complet de drob. Panicată, începu să se învâr-tă în cerc.
- Uniforma mea e udă leoarcă şi zace grămadă pe podeaua băii tale!
- Hidrogen, heliu, litiu...
- Ce faci acum? întrebă ea uluită.
- Trec în revistă tabelul lui Mendeleev ca să pot des-chide uşa fără ditamai erecţia.
- Nu ţi-e de ajuns gândul că pe verandă este mama mea?
- Bine zici.
Culese un trening de pe un scaun şi i-l aruncă, apoi ieşi din dormitor.
Intr-un final Mallory renunţă la demnitate şi îmbrăcă treningul lui în locul uniformei ude. îl găsi pe Ty în bucătărie, punând jos o plasă mare.
- N-a vrut să stea. A spus că o să îţi ude ea florile şi o să-ţi hrănească ea pisica, iar tu să stai cuminte pe fundu- leţul tău obosit şi să te odihneşti. Pe mine m-a pus să-i promit că o să te supraveghez.
- Mama mea, maestră în manipulare.

-Ţi-e obosit funduleţul? Părea amuzat, deşi ochii îi erau foarte serioşi.
- Nu. Ţi-e foame?
- Da, dar nu de mâncare, rosti Ty privind-o lacom. Ţie?
- O să mănânc ce mănânci şi tu.

Ty aşteptase nerăbdător să pună mâna pe Mallory încă de când aflase de la Matt despre dispariţia medicamentelor. Pe toţi dracii, aşteptase nerăbdător să-şi pună

mâinile pe ea... dintotdeauna. Ar fi vrut s-o atingă fără încetare.

Se grăbi să o dezbrace de trening, apoi se lăsă în genunchi în faţa ei. Când îşi strecură un deget în ea, bucuros s-o descopere umedă şi caldă, Mallory icni şi îşi deschise picioarele şi mai larg.

Era o femeie care ştia ce voia, iar asta îi plăcea lui Ty la nebunie.

îşi înfipsese degetele în părul lui ca şi cum i-ar fi fost teamă că avea să se oprească mai repede decât ar fi fost cazul.

Nici o şansă.

Voia să o audă strigându-i numele din nou, voia să o simtă făcându-se ţăndări pentru el. Prin urmare, se ocupă de ea cu meticulozitate, ducând-o până în pragul orgasmului înainte de a se retrage. Ea îşi încleştase şi mai tare mâinile în părul lui, străduindu-se din răsputeri să i-l smulgă. Ty zâmbi; peste câteva clipe, limba şi buzele lui o împinseră pe aripile extazului.

Mallory încă tremura când Ty se ridică în picioare şi o aruncă pe pat. Lungită pe spate, cu braţele întinse pe lângă corp, îi oferi un zâmbet senzual.

- De ce eşti încă îmbrăcat? vru ea să ştie.

Era o întrebare bună. Se dezbrăcă, înşfăcă un pre-zervativ şi şi-l puse, apoi se înfipse în ea dintr-o singură mişcare prelungă.

Nimic nu fusese vreodată mai plăcut decât să se în-groape adânc în trupul lui Mallory. Nimic.

-Ty?

-Da?

-Asta e cu mult mai mult decât m-am aşteptat eu să fie.

Ştia acest lucru. O ştia până în adâncurile sufletului. Cu o mână în părul ei, imobilizând-o într-un sărut apăsat, cu cealaltă închisă peste fundul ei dulce, începu să se mişte fără grabă. Uimit, îşi dădu seama că pentru prima dată în ziua aceea - pe toţi dracii, în toată săptă-mâna -, lumea lui începea să capete sens.

încă din copilărie nu avusese parte de prea multă afecţiune. Ocazional îşi făcuse timp pentru câte

o relaţie, deşi nici una nu fusese serioasă; în nici una nu se implicase destul timp cât să îl afecteze la un nivel profund. în mod cert, nici o relaţie anterioară nu cores- punsese definiţiei pe care o dădea el iubirii.
Mallory era altfel. încă din acea primă noapte fur-tunoasă, legătura dintre ei fusese de netăgăduit. Se for-mase într-o secundă şi nu făcuse decât să se întărească în timp. Voia să fie cu ea. Să vorbească, să se atingă, să se sărute, să şi-o tragă - orice, pentru că Mallory alunga întunericul din el. însă era o sabie cu două tăişuri, pentru că fiecare clipă pe care şi-o petreceau împreună îi schimba radical modul de a privi viaţa.
Ea îl făcea să tânjească după lucruri pe care nu şi le mai dorise până atunci: un cămin, o familie, iubire. Ce ştia el despre toate acestea?
Tot ce ştia era că acel moment - cu gura ei deschisă peste a lui, cu trupul ei cald şi moale şi primitor, cu mâi-nile ei alunecându-i în sus pe piept - era perfect. Real.
- Ai grijă, murmură el sărutând-o pe obrazul umflat, apoi pe încheietura bandajată. Nu mă lăsa să te rănesc.
-Tu m-ai vindecat, acum lasă-mă să te vindec şi eu pe tine.
Mâinile ei alunecară în jos pe spatele lui, apoi re-veniră spre umeri, provocându-i o plăcere incredibilă, în clipa următoare îşi încolăci picioarele pe după talia lui şi se arcui, dându-şi capul pe spate, cu ochii închişi şi dorinţa întipărită pe chip.
- Oh, Ty...
Ty se abandonă torentului de senzaţii: carnea ei fier-binte strângându-se în jurul lui ca o menghină, parfu-mul ei, mirosul excitaţiei lor, răsuflările lor sacadate combinându-se cu rugăminţi fără cuvinte. Mallory îşi legănă şoldurile venindu-i în întâmpinare, iar gemetele ei răsunară cu ecou în gura lui când se înfipse şi mai adânc, apoi şi mai adânc.
Se cutremură în braţele lui când se prăbuşi în abisul orgasmului, trăgându-l şi pe Ty după ea.
Era atât de bine. Fu singurul lui gând când îşi dădu drumul. Atât de bine, atât de al naibii de bine...

*
Părul ei îi acoperea toată faţa, dar Ty nu îndrăznea nici să respire pentru că nu voia să o deranjeze. Trupul ei, încă supraîncălzit şi umed, era lipit de al lui. Avea un picior căţărat peste el, obrazul lipit de pectoralul lui, mâna pe partea lui favorită din corp, ca şi cum ar fi fost a ei.
Şi intr-adevăr era a ei. La fel cum ale ei erau şi inima, şi sufletul lui.

Dumnezeule! Totul începuse atât de inofensiv. Chiar inocent. In regulă, nu inocent. Făcuseră sex acea primă noapte în pod. O partidă de sex absolut fantastică.

La vremea respectivă nu se simţise suficient de bun pentru o femeie precum Mallory, capabilă să-şi rupă de Ia gură pentru cineva complet străin.

Dar când o privea, când era cu ea, se simţea bun. Demn.

Nu îi venea să creadă că această femeie fusese în stare să facă aşa ceva, dar o făcuse.

Cum urma să continue de acolo? Nu intenţionase niciodată să însemne pentru Mallory mai mult decât o distracţie, dar chiar şi cele mai bune planuri...

Poate că ar fi trebuit să fugă mâncând pământul încă din acea primă noapte, dar găsise ceva în ea, ceva care îl captivase.

Chiar şi atunci când plătise scump, cu locul ei de muncă, cu relaţiile dintre ea şi restul familiei sale, Mal-lory nu ezitase niciodată. îi oferise tot ceea ce avea. Şi, în schimb, îi ceruse un singur lucru. Doar unul.

„Nu-ţi lua adio. Doar pleacă.11

Braţele lui se strânseră involuntar în jurul ei. Deşi scoase un oftat uşor şi se cuibări mai adânc la pieptul lui, Mallory nu se trezi. Şi nu se clinti nici când, intr-un final, Ty se forţă să-i dea drumul şi să se strecoare din pat.

Mallory deschise ochii gândindu-se la ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă. închiderea Clinicii, demisia ei, distrugerea cafenelei... felul în care Ty le rezolvase

pe toate. în plus, noaptea trecută îi oferise exact lucru- rile după care tânjea. îi fusese alături fără s-o sufoce, o încurajase să vorbească atunci când avusese nevoie şi o lăsase să tacă atunci când îşi dorise asta.

Se întinse, simţind în muşchi o durere de-a dreptul delicioasă. Ty îi adorase trupul aproape până în zori.

Nu fusese doar sex. La drept vorbind, pentru ea nici prima dată nu fusese doar sex, dar nu fusese sigură ce simţise şi Ty.

Până noaptea trecută.

Noaptea trecută, felul în care o atinsese, felul în care o privise în momentul climaxului, felul în care îi re-vendicase trupul şi i-l oferise pe al lui... fusese un mod excepţional de a face dragoste. Zâmbind la această amintire, se rostogoli şi se întinse spre el, însă constată că era singură în pat. Perna lui era rece.

Cu sufletul îngheţat de spaimă, înşfăcă de pe nop-tieră telefonul care zbârnâia. îl pusese acolo înainte să adoarmă, după cum obişnuia. îşi spuse că poate era Ty, însă era un mesaj de la Jane:
Bill ţi-a refuzat demisia. In plus, datorită unei noi donaţii pentru Clinică, s-a decis prelungirea funcţionării ei cu şase luni. Mai mult, vei fi plătită pentru munca pe care o prestezi acolo. Intri în tură mâine la opt. Să nu întârzii, Mallory.
O nouă donaţie... Ce mai făcuse Ty acum? Pe măsură ce se plimba prin casă, înfăşurată în cearşaful lui, starea ei de spirit devenea tot mai sumbră. De la bun început nu existaseră acolo prea multe semne ale prezenţei lui, dar chiar şi acele câteva urme dispăruseră. Hainele lui, geanta de voiaj de pe scaun, iPhone-ul.
Dispăruseră.
Se repezi în garaj şi aprinse lumina. Shelby era tot acolo, frumoasă şi strălucitoare.
Derutată, Mallory se întoarse în dormitor. Acolo găsi bileţelul care probabil se aflase pe perna lui, dar

alunecase pe podea, ţinut doar sub greutatea unei chei. O cheie de maşină. In bileţel scria:
Mallory,
Şi pentru mine a fost mult mai mult decât mă aşteptasem.
Ţi-am lăsat-o pe Shelby. Vinde-o, valorează suficient cât să-ţi poţi căuta liniştită un nou loc de muncă. Matt o să se ocupe să-ţi obţină un preţ corect. Dacă o păstrezi, nu o parca pe stradă.
Fără regrete.
Cu iubire,
Ty
Mallory se holbă la bucata de hârtie preţ de vreo zece minute. Ii lăsase maşina lui iubită? îi dăduse voie să o vândă ca să nu fie nevoită să-şi facă griji pentru bani? Apoi semnase bileţelul „Cu iubire11?
Lăsă să-i scape un hohot de râs, apoi, simţind că o năpădea plânsul, îşi trânti mâna peste gură.
O iubea. Neghiobul! Sau poate ea era neghioaba, ţi- nând cont de halul în care se îndrăgostise de el.
-Fără regrete, şopti, strângându-şi degetele în jurul cheii.
capitolul 23
Viaţa e ca o cutie de bomboane - nebunie curată.
Aşezată în biroul lui Bill, Mallory se holba la el, neve- nindu-i să creadă.

-Stai aşa, mai spune-mi o dată ultima parte. Ty a în-cercat să îţi ofere o nouă donaţie, iar tu l-ai refuzat?
- Da, răspunse Bill. A făcut destule pentru Clinică, şi spun asta în cel mai bun sens posibil.
Mallory înghiţi un nod. Era adevărat. Făcuse multe şi pentru ea. Şi chiar şi atunci când se întorsese la viaţa

lui avusese grijă ca ei să-i fie bine. Şi-ar fi dorit să fie încă acolo ca să-i poată da o palmă. Apoi să-l îmbrăţişeze.
-Ai refuzat banii? se miră ea. Tu nu refuzi niciodată banii.
- Nu totul se rezumă la calcule. Vezi, chiar şi un câine bătrân poate învăţa trucuri noi, spuse Bill zâmbind.
- Dar Jane mi-a spus că s-a făcut o donaţie.
- Da. Am primit intr-adevăr o altă donaţie. Doamna Burland a donat o sută de mii de dolari şi... Când Mal- lory icni, Bill ridică o mână ca să continue neîntrerupt: Şi a insistat ca toată lumea să fie informată despre gestul ei. A zis, şi citez: „Vreau să daţi sfară-n ţară că eu am fost cea care a salvat Clinica de Servicii Medicale".
- Doamna Burland, murmură Mallory şocată. Feme-ia care ne urăşte pe toţi, în special pe mine?
- Da. Deşi pe tine nu cred că te urăşte la fel de tare ca pe noi, restul. Nu ştiu dacă ţi-a spus Jane despre clauza aferentă donaţiei.
- Cea referitoare la angajarea mea?
- Da. Consideră că salariul pentru munca de la Cli-nică e o mărire, pentru că bugetul nu îmi permite să-ţi acord una pentru slujba ta de asistentă la Urgenţe.
- Dar mi-am dat demisia.
-Atunci retrage-ţi-o. Acum că existenţa Clinicii e asi-gurată şi la fel şi locul tău de muncă, şterge-o din biroul meu şi treci la treabă.
-Aşa o să fac, zise ea fără să stea pe gânduri, după care se ridică şi porni spre uşă.
-A, Mallory, spuse Bill făcând-o să se întoarcă din prag. Să nu-ţi mai dai demisia niciodată. Şi mesageria vocală şi inbox-ul contului meu de e-mail sunt pline până la refuz cu mesaje de la toată lumea din oraş, cerându-mi să te chem înapoi. Mama ta îmi stă întruna pe cap de când ai plecat. Pe toţi dracii, chiar şi mama mea îmi stă pe cap. Înţelegi?
Pentru prima dată în ziua aceea, Mallory reuşi să zâmbească.
- înţeleg.

O săptămână mai târziu, viaţa lui Mallory arăta bine - în teorie. îşi recăpătase locul de muncă, viitorul Clinicii era asigurat şi se bucura de susţinerea întregului oraş.
Singurul lucru care îi lipsea era Ty.
„Trebuie să te obişnuieşti cu asta“, îşi spuse, dar sâmbătă se dădu jos din pat cu o lipsă categorică de entuziasm. Făcuse ceea ce îşi dorise. Ieşise din zona ei de confort, fusese egoistă şi trăise viaţa la care visase, iar totul se dovedise mai palpitant decât şi-ar fi putut ima-gina vreodată.
Cum putea să redevină fata cea bună şi cuminte?
Nu avea s-o facă, hotărî ea. Pentru prima dată de când se ştia, îşi pusese în joc inima, însă fusese alegerea ei.
„Fără regrete.“
Aceea fu ziua când primi pachetul - un plic gros, cu adresa de retur imposibil de descifrat. Când scoase di-năuntru cutiuţa ambalată cu grijă şi dădu la o parte hâr-tia fină, rămase cu privirea aţintită la superba brăţară cu talismane pe care şi-o dorise atât la licitaţia caritabilă.
Nu era însoţită de nici un bileţel, dar nici nu era ne-cesar. Ştia cine o trimisese, se gândi ea apăsându-şi o mână pe inima îndurerată.
Ty, desigur. El o înţelesese ca nimeni altul. înţelesese că sufletul ei era în oraşul acela, că brăţara aceea avea o semnificaţie aparte pentru ea. Mai adăugase şi el un talisman, un Shelby din ’68. Mallory habar nu avea de unde făcuse rost de el sau cât îl costase.
Ce însemna?
însemna că ţinea la ea. Profund. însemna că se gân-dea la ea, poate chiar îi era dor de ea.
Şi ei îi era dor de el, atât de dor!
Cu un nod în gât, îşi puse brăţara, îşi înghiţi lacrimile şi îşi întări hotărârea de a continua să-şi întindă aripile.
Două săptămâni mai târziu, Ty se afla în avion, întor- cându-se în Statele Unite după o misiune de escortare a unor diplomaţi la nişte negocieri de pace în Somalia.
Echipa fusese alcătuită din oameni bine pregătiţi, soldaţi cu experienţă în afară de unul, care tocmai

terminase armata. în prima lor noapte existase o tentativă de răpire, însă o înăbuşiseră fără probleme.
Nimeni din echipă nu fusese rănit, dacă nu-l punea la socoteală pe novice. La finalul operaţiunii acesta fusese atât de copleşit de emoţii, încât

vomitase şi avusese nevoie de o perfuzie pentru rehidratare. Ty îl îngrijise cu competenţa lui obişnuită.
-Scuze, îi şoptise puştiul în seara aceea, privin- du-l stingherit cum îi scotea perfuzia. Mi-am pierdut cumpătul.
- Se mai întâmplă, zisese Ty clătinând din cap.
- Dar nu şi ţie, aşa-i?
Ty se simţise perfect în largul lui în toate misiunile pe care le efectuase până la accidentul de avion. Ştia că asta era menirea lui, să facă tot posibilul pentru a salva vieţi.
După prăbuşirea avionului, nu îşi pierduse doar patru prieteni. Pierduse şi ceva din el. Capacitatea de a se apropia de oameni. De a se ataşa.
Până ajunsese în Lucky Harbour. Până dăduse peste oamenii aceia băgăcioşi cărora le păsa de toţi şi toate câte le ieşeau în cale. Inclusiv de el.
Şi Mallory. Dumnezeule, Mallory. Ea reuşise să-i pună la loc ultima bucăţică din sufletul lui făcut zob.
- Pe toţi dracii, da, mi se întâmplă şi mie.
Puştiul păru surprins să îl audă recunoscând aşa ceva, dar dădu din cap admirativ.
- Pot face asta, spuse el pe un ton hotărât. Sunt pregătit pentru orice ni se arată.
Insă nu li se arătă nimic.
îşi petrecură două săptămâni întregi nefăcând nimic altceva decât să aştepte în tufişurile africane. Cel mai palpitant eveniment fu să privească prin luneta puştii cum o femelă elefant îşi aducea pe lume puiul.
Ty îşi reluase activitatea fiind convins că avea nevoie de adrenalina pe care i-o oferea aceasta ca să fie fericit. Atunci, pe toţi sfinţii, unde naiba era fericirea lui? Ştia răspunsul. Era la mii şi mii de kilometri depărtare, alături de femeia care îi demolase toate zidurile pe care şi le construise cu grijă în jurul inimii. Şi acela
î

fu momentul în care revelaţia îl izbi din plin. Nu munca îi alimenta pofta de viaţă, nu munca îl ajuta să nu înne-bunească, ci Mallory. Ea era echipa lui. Ea şi Lucky Har- bor. Când era acolo cu ea, îl completa. II făcea întreg.
Dumnezeule, cât de greu se prinsese! Era probabil prea târziu pentru astfel de revelaţii. Ca un neghiob ce era, întorsese spatele celui mai bun lucru care i se întâm-plase vreodată, iar Mallory nu prea avea toleranţă faţă de neghiobi.
Se uită pe fereastra avionului pe când se pregăteau să aterizeze la Washington, D.C. în mod normal, în mo-mentul acela s-ar fi gândit la

priorităţile lui: să doarmă două zile, să bage în stomac mâncare de calitate şi even-tual să îşi găsească o femeie caldă şi doritoare.
Era de acord cu partea cu somnul şi mâncarea, însă nu se putea gândi decât la o singură femeie, singura pe care o voia.
Plecase din Lucky Harbor convins că viitorul lui consta în acea muncă periculoasă şi nomadă căreia i se dedicase toată viaţa. îşi spusese că proceda corect, că nu mai aşa putea da un sens morţii echipei sale. în plus, nu ar fi putut să-i ofere niciodată lui Mallory genul de viaţă pe care şi-o dorea ea. Pur şi simplu nu i se potrivea aşa ceva.
Se înşelase în toate privinţele. înţelegea acum. Moar-tea lui Brad, Tommy, Kelly şi Trevor avea să însemne întotdeauna ceva. Viaţa lui însemna şi ea ceva. Probabil că ştiuse tot timpul acest lucru, dar mintea îi fusese co-pleşită de confuzie. Acum i se limpezise.
Prezentarea raportului dură mult prea mult. Frances îl aştepta. O blondă înaltă, cu un corp atrăgător, avea pi-cioare kilometrice care arătau atât de bine în costumul sever, încât erau singura armă pe care o folosea şefa lui pentru recrutare.
La un moment dat, îl recrutase şi pe Ty de nu se văzuse.
Acum nu mai exista nimic între ei în afară de un amestec bizar de ostilitate şi afecţiune. Frances îl studie din cap până în picioare, apoi ridică privirea spre faţa lui.

-Arăţi ca dracu'.
-	O! Mulţumesc.
Fără să ia în seamă gluma, Frances se mulţumi să-l cerceteze în continuare.
-Nu rămâi, ghici ea.
-Nu, nu rămân, răspunse el aruncându-i pe masă legitimaţia.
-	Chiar crezi că un orăşel ca Lucky Harbor are ce să-ţi ofere?
Ştia că da. Acolo îşi crease legături, legături adevăra-te, se gândi Ty îndreptându-se cu paşi mari spre uşă.
-	Fir-ar să fie, Ty, oftă ea. La un moment dat trebuie să încetezi să mai fugi.

- Exact asta fac.
Ty se îmbarcă pe un zbor de noapte spre Seattle, iar la aterizare accesă pagina de Facebook a oraşului Lucky Harbor. Simţi un zâmbet curbându-i buzele la vederea celei mai recente postări.
Aţi aflat deja cu toţii despre donaţia de 100000 USD a doamnei Burland în beneficiul Clinicii de Servicii Medicale. De una singură, venerabila noastră concetăţeană a reuşit să salveze clinica, să o convingă pe Mallory Quinn să se întoarcă ŞI să aducă pacea pe pământ.
De-acord, poate nu chiar pacea pe pământ, dar adevărul e că adorăm şi pământul de sub picioarele ei. (Am nimerit-o, Louisa?)
In fine, la loteria de săptămâna trecută s-au strâns alte 5 000 pentru spital. Ii mulţumim dragei noastre Mallory Quinn pentru eforturile neobosite.
Marele premiu - o întâlnire cu administratorul spitalului, Bill Lawson - a fost câştigat de dane Miller, asistenta-şefă.
Se zvoneşte că a existat şi un sărut de noapte bună. Oare Bill s-o fi lăsat înduplecat? Sursele susţin că da. Aşteptaţi-vă la o nuntă de vară...
Zorii tocmai colorau cerul spre est când Ty intră în Lucky Harbor la volanul unei maşini de închiriat.

Se întrebă dacă Mallory încă dormea în patul ei, caldă şi moale. Singură. Dumnezeule, aşa spera. Nu trecuseră decât două săptămâni, dar plecase brusc. Cu cruzime. Nu avea nici un drept să se întoarcă, absolut nici un drept să o roage să-l ierte.
Totuşi, exact asta intenţiona să facă.
Oceanul era încă de un violet-închis când ajunse în dreptul debarcaderului. Observând că Shelby se afla în parcarea cafenelei, frână brusc şi parcă, apoi, cu inima cât un purice, intră în local.
Era curat lună şi mirosea a proaspăt vopsit, remarcă el. Le găsi pe Amy, Grace şi Mallory aşezate la bar, mân-când clătite cu fulgi de ciocolată. Sau cel puţin asta făcuseră până îl văzură, moment în care trei furculiţe încremeniră în aer.
Privirile lui Grace şi Amy alunecară spre Mallory, însă aceasta nu le băgă în seamă. Se holba la Ty, cu fur-culiţa pe jumătate ridicată spre gură.
Ty trecuse pe sub ploi de gloanţe mai calm decât era acum. Totuşi, îl încurajă vedere brăţării cu talismane scânteind la încheietura ei.
-Asta e o întrunire privată, îl informă Grace. Exclusiv localnici.
- Grace, murmură Mallory fără a-şi desprinde privi-rea din ochii lui.
Ty nu-şi putea da seama ce-i trecea prin minte; expresia întipărită pe faţa ei nu spunea absolut nimic - o lecţie pe care probabil o învăţase de la el.
capitolul 24

Dacă viaţa e ca un platou de fursecuri, prietenii şi
iubiţii sunt fulgii de ciocolată.
Pe Mallory o apucă ameţeala. Identifică repede cauza: pur şi simplu, uitase să respire.
- Credeam că voi, dependentele de ciocolată, vă în-tâlniţi la tort, spuse Ty.

Două săptămâni. Trecuseră două săptămâni de când nu4 mai văzuse, iar el voia să vorbească despre tort. II măsură lacomă din cap până în picioare. Purta o pereche de blugi ponosiţi şi o cămaşă albă, arătând la fel de bine ca întotdeauna. Insă slăbise puţin, iar privirea îi era evazivă.
-Ni s-a interzis să mai mâncăm tort, zise Grace. Din cauza lumânărilor.
- Iar ai de gând să intri şi să ieşi din viaţa ei? îl întrebă Amy îndreptând furculiţa spre el.
- Doar să intru. Cu ochii la Mallory, Ty adăugă: Tre-buie să vorbim.
-Atunci vorbeşte, îl îndemnă Grace, cu asentimentul tacit al lui Amy.
Mallory se ridică în picioare şi li se adresă prietene-lor ei:
- Ştiţi ce vă roagă. Lăsaţi-ne un minut.
- In regulă, dar asta e a treia oară când ne întrerupe, remarcă Amy. Şi...
- Vă rog, insistă Mallory.
Printr-un gest elocvent, Amy îl avertiză pe Ty că era cu ochii pe el, după care se îndepărtă alături de Grace.
Năpădită de un val de fierbinţeală, Mallory îl sorbea pe Ty din priviri. Habar nu avea de ce se întorsese, dar spera din tot sufletul că făcea şi ea parte din motiv.
- încă mai încerci să mă salvezi? o întrebă el încet.
Inima i se zbătea atât de zgomotos, încât nu se auzi
vorbind:
- Se pare că nu mă pot abţine.
- Nu am nevoie să fiu salvat.
Nu. Nu, în mod cert nu avea nevoie. Era puternic şi perfect capabil să-şi poarte singur de grijă.
-Atunci de ce anume ai nevoie?
- De tine, rosti el simplu. Doar de tine.
-O, exclamă Grace din spatele lor. O, asta este minunat!
Mallory şi Ty se întoarseră şi descoperiră că cele două femei se furişaseră suficient de aproape cât să tragă cu urechea. Grace ridică o mână în semn de scuză:

- îmi pare rău. Continuaţi.

Ty îi prinse mâna într-a lui, mare şi caldă, şi i-o duse la piept, îngăduindu-i să-i simtă bătăile inimii.
- Ştiu că l-ai tot căutat pe Tipul Perfect, apoi pe Tipul Defect. Mă întrebam dacă nu cumva ai fi interesată de un Tip... Obişnuit.
Mallory simţi un nod în gât.
-Ar fi grozav, reuşi ea să spună. Dar nu văd nici un tip obişnuit stând în faţa mea. Zâmbetul lui o făcu să se topească, dar refuză să se lase distrasă în momentul acela de gândul că era incredibil de atrăgător. Şi munca ta?
- Păi, credeam că munca e cea care mă împinge îna-inte, care îmi oferă ceea ce aveam nevoie. M-am înşelat, Mallory. Tu eşti aceea. Tu îmi oferi împlinire, cum n-a făcut-o niciodată nimeni şi nimic altceva. Tu mă faci întreg.
Se auzi un smiorcăit din spatele lor. Apoi încă unul. Mallory le ignoră, chiar dacă îi venea şi ei să se smiorcăie.
- N-o să-ţi ieşi din minţi aici?
- Există în Seattle un post de paramedic pe ambulanţa aeriană. In plus, mi-ar plăcea să lucrez cu veteranii care vin la Clinică. Cred că aş putea să-i ajut. Iar dacă mă plictisesc şi simt nevoia de nişte acţiune adevărată, am oricând la dispoziţie sala de jocuri.
Mallory avu impresia că un bloc de beton i se ridicase de pe piept.
- Şi pe mine, şopti ea. Ai putea să te bucuri de ceva acţiune şi cu mine. Ştii tu, din când în când.
- Mallory, spuse el cu o emoţie uriaşă în glas. Dum-nezeule, am fost atât de prost. M-am prins atât de greu. Nu ştiam ce să fac cu tine. Am încercat să păstrez distanţa, dar lumea mea nu funcţionează în lipsa ta.
Mallory se topi. Judecând după suspinele îngemăna-te din spatele ei, nu era singura.
- Dar o să te satisfacă munca de paramedic de urgenţă?
-Există lucruri mai importante pentru mine decât fiorul dat de adrenalină. Există lucruri mai importante

decât orice muncă. Dar nu există nimic mai important decât tine. Mallory, te iu...
- Stai! Amy o privi pe Mallory. îmi pare rău, dar nu crezi că ar trebui să-i spui despre maşină înainte să ter-mine propoziţia?
-Nu, mârâi Mallory încruntată.

Voia să audă şi restul propoziţiei lui Ty, fir-ar să fie!
- Ce e în neregulă cu Shelby? se interesă el.
-Nimic, se grăbi Mallory să-l asigure.
-Nimic, confirmă Grace. în afară de îndoitura de pe portieră de când a parcat prea aproape de cutia poştală.
-O, Doamne, pufni Mallory. Ce eşti tu, poliţia maşinilor?
- Poliţia maşinilor de colecţie, preciză Amy plină de sine.
- Ai parcat-o pe Shelby pe stradă? Ty era şocat. Când Mallory se mulţumi să ridice din sprâncene, aşteptă să-şi regleze respiraţia, apoi spuse: în regulă. E în regulă. Nu contează maşina.
-Pe ea o ţin eu, anunţă Grace, petrecându-şi un braţ pe după Amy şi în acelaşi timp acoperindu-i gura. Continuaţi.
Ty o dădu jos pe Mallory de pe scaunul înalt şi îi atinse cicatricea mică de pe obraz înainte de a se apleca să o sărute.
-Te iubesc, Mallory, rosti el solemn. Te iubesc îngro-zitor de mult.
- Ştiu, murmură ea înfiorată de emoţie.
-Ştii?
-Da.
-Ei, pe toţi dracii, făcu el clătinând din cap. Ai fi putut să-mi spui, aşa am fi economisit o grămadă de timp.
- Ce-ar fi să-ţi spun altceva? Şi eu te iubesc.
Ultimele temeri pe care le nutrise înainte de a veni
acolo i se risipiră.
- Spune-mi ce vrei de la mine ca să putem fi împreu-nă, îi ceru el.
Speranţa ei înflori ca o orhidee superbă.

-Vrei să fim împreună?
- Vreau să fim împreună. Spune-mi, Mallory.
- îmi place cum am fost înainte. Să ne regăsim după o zi grea, eventual să luăm cina în oraş. Aia a fost plăcut. Am putea sări peste partea cu orchestra simfonică.
- Mallory, o dojeni el amuzat. Spune-mi că-ţi doreşti de la mine mai mult de-atât.
Ea îşi muşcă buza de jos, însă rânjetul obraznic îi scăpă oricum.
- Ei bine, poate că puţin mai mult.
O trase la pieptul lui şi o sărută apăsat, împletindu-şi mâinile în părul ei.
- Ce-ai zice să batem totul în cuie cu un inel?
Toate cele trei femei icniră.

- Poftim? ţipă Mallory. Te referi la un inel de logod-nă? Să ne căsătorim?
-Da, spuse el. Tu eşti femeia aceea pentru mine, Mallory. Tu eşti totul.
Vorbea serios, îşi dădu ea seama, aşa că răspunse:
- Mi-ar plăcea.
- Bun. Mai avem ceva de lămurit?
Doar o sută de chestii. Unde avea să locuiască? La ea acasă, se gândi Mallory. Voia să-l aibă tot timpul alături. Dar asta însemna că trebuia să înveţe să gătească? Ar fi fost dificil. Şi nu avea loc în dulap cât să-i lase şi lui. Şi avea şi pisica. Dacă Dulceaţă îi lăsa un rahat în bocanci?
Ty îi prinse faţa în palme şi o forţă să-l privească în ochi. Acolo găsi adevărul. Toate aceste griji erau lipsite de importanţă. Nu contau. Nimic nu conta în afară de iubirea lor.
In plus, avea timp să-i facă loc în dulap. Pisica avea timp să se obişnuiască treptat cu el. Aveau timp să le rezolve pe toate, pentru că Ty îi spusese că era al ei şi era un bărbat care îşi respecta cuvântul.
-Am tot ce-mi trebuie, îi zise ea într-un final.
El se aplecă şi o sărută din nou, apoi îi trecu pe după ureche o şuviţă rebelă de păr.
- Vreau să ştii. Eşti cea mai bună alegere pe care am făcut-o vreodată.

- Fără regrete?
- Fără regrete.
Cu inima atât de plină că stătea sâ-i plesnească, Mai- lory îl trase în jos şi îl sărută pe bărbatul alături de care avea să-şi petreacă tot restul vieţii.
în aceeaşi colecţie au apărut:
1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea

13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Maryjo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, Îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat

Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun

32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi

53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Flilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita

Ulrika Jonsson, Suflece regăsite

67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, Imblănzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Dn albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii

93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aven tură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul

133. Mary Jo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, I7n sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea

173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Maryjo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Maryjo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Maryjo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, In sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, In căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Maryjo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia
202. Mary Balogh, Al doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşiţa nopţii

Mary Jo Putney, Descântec de dragoste

207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
208. Mary Balogh, La final apare dragostea
209. Amanda Quick, Ape adânci
210. Mary Jo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă
212. Mary Carter, Totul pentru tine

213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Maryjo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, Un joc de noroc
218. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului
220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, Steaua captivă
222. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri şi secrete
225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
226. Nora Roberts, Steaua secretă
227. Sylvia Day, Revelaţia
228. Marek Halter, Khadija - Iubirile Orientului
229. Sandra Brown, Invidia
230. Nora Roberts, întoarcerea lui Rafe MacKade
231. Amanda Quick, O iubire primejdioasă
232. Sylvia Day, împlinirea
233. Nora Roberts, Mândria lui Jared MacKade
234. Marek Halter, Fatima - Iubirile Orientului
235. Maryjo Putney, Magie îndepărtată
236. Amanda Quick, Logodnă de convenienţă
237. Sidney Sheldon, O zi prea îndepărtată
238. Nora Roberts, Inima lui Devin MacKade
239. Amanda Quick, Grădina amăgirilor
240. Sandra Brown, Necunoscutul
Nora Roberts, Subjugarea lui Shane MacKade
242. Marek Halter, Aicha - Iubirile Orientului
243. Sidney Sheldoon, Mărire şi decădere
244. Amanda Quick, Un înger păzitor
245. Nora Roberts, Ameţitor ca vinul
246. Mary Jo Putney, Ademenirea unui sfânt
247. Amanda Quick, Cheia misterelor
248. Anne Golon, Angelica. Supliciul de la Nâtre-Dame
249. Nora Roberts, Un pariu pe soartă
250. Sidney Sheldon, Spune-mi ce visezi
251. Amanda Quick, Ochi de vis
252. Anne Golon, Angelica. Lumini şi umbre

253. Winston Graham, Ross Poldark. începuturi
254. Nora Roberts, Provocarea sorţii
255. Sidney Sheldon, Stăpânul jocului
256. May Balogh, Inimă de piatră
257. Winston Graham, Demelza
258. Nora Roberts, Posibilităţi nenumărate
259. Amanda Quick, Surori secrete
260. May Balogh, Cântec tăcut
261. Winston Graham, Poldark. Jeremy Poldark
262. Nora Roberts, Singurătatea unui bărbat
263. Mary Balogh, Hoţul de visuri
264. Amanda Quick, Parteneri perfecţi
265. Sarah]io, Destine înlănţuite
266. Winston Graham, Poldark. Warleggan
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
268. Amanda Quick, Dragostea e oarbă
269. Sonali Dev, O iubire neaşteptată
270. Mary Balogh, Dorinţa
271. Nora Roberts, Miresele MacGregor
272. Mary Balogh, Din toată inima
273. Sidney Sheldon, De cealaltă parte a miezului nopţii
274. Amanda Quick, Dragostea nu are reguli
Susan Elizabeth Phillips, Trandafirul sălbatic
276. Nora Roberts, Mâna câştigătoare
277. Sandra Brown, Dragoste sub presiune
278. Susan Elizabeth Phillips, Amintiri de neuitat
279. Amanda Quick, Talente ascunse
280. Nora Roberts, Mirii MacGregor
281. Jill Shalvis, Dorinţa inimii
282. Susan Elizabeth Phillips, O clipă de răgaz
283. Sandra Brown, Amintirea unui sărut
284. Amanda Quick, Scânteia pasiunii
285. Susan Elizabeth Phillips, Sărutul unui înger
286. Nora Roberts, Vecinul perfect - Iubirea învinge
287. Mary Jo Putney, Ispăşire prin iubire
288. Sandra Brown, Fiorii primei iubiri
289. Jill Shalvis, îndrăgostită nebuneşte
290. Nora Roberts, Curtând-o pe Catherine
291. Mary Balogh, Soţie de ocazie

292. Sandra Brown, Răpirea
293. Amanda Quick, O rază de speranţă

Mallory Quinn s-a plictisit să fie un model de cumin-ţenie şi generozitate. Ca asistentă medicală şi fiică devotată, are grijă de toată lumea, în afară de ea însăşi. Cunoscută în micul Lucky Harbor drept fata bună a orăşelului, a visat toată viaţa să-şi găsească bărbatul perfect, dar acesta nu şi-a făcut încă apariţia în preajmă. In schimb, misteriosul Ty Garrison, despre care nimeni nu ştie nimic şi toată lumea doreşte să-i afle secretele, reprezintă partenerul ideal pentru o aventură. Se află în oraş doar în trecere, iar trupul lui atletic şi zâmbetul sexy promit să-i asigure lui Mallory nişte amintiri de neuitat. Pentru prima oară de când se ştie, Ty nu se îndură să plece mai departe. Nu şi-ar fi imaginat niciodată cât de palpitantă poate fi misiunea de a ajuta o fată naivă şi bună ca pâinea caldă să-şi descopere latura sălbatică. Pe de altă parte, cum să-şi abandoneze cariera în domeniul operaţiunilor de securitate de dragul unei vieţi tihnite, intr-un orăşel unde nu se întâmplă nimic? Când ceea ce începe ca o simplă distracţie devine pe zi ce trece ceva tot mai serios, Mallory şi Ty se întreabă dacă sunt pregătiţi pentru mai mult decât o pasiune trecătoare. Doar dragostea le poate oferi un răspuns...
Jill Shalvis este autoarea unui număr impresionant de bestselleruri, majoritatea regăsindu-se în topurile New York Times. De asemenea, a câştigat de mai multe ori premiul RITA al Asociaţiei Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

- îmi pare rău, pierd semnalul. Probabil trec printr-un tunel.
- Eşti la Eat Me!
- Ei bine, atunci probabil e ceva ce nu vreau să discut.

Şi închise.
Mallory reintră pe şosea apăsând hotărâtă pedala de acceleraţie. Voia să vadă acea poză de pe Facebook. La două cvartale de casă, observă în retrovizoare girofarul roşu cu albastru.
Rahat!

-